

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

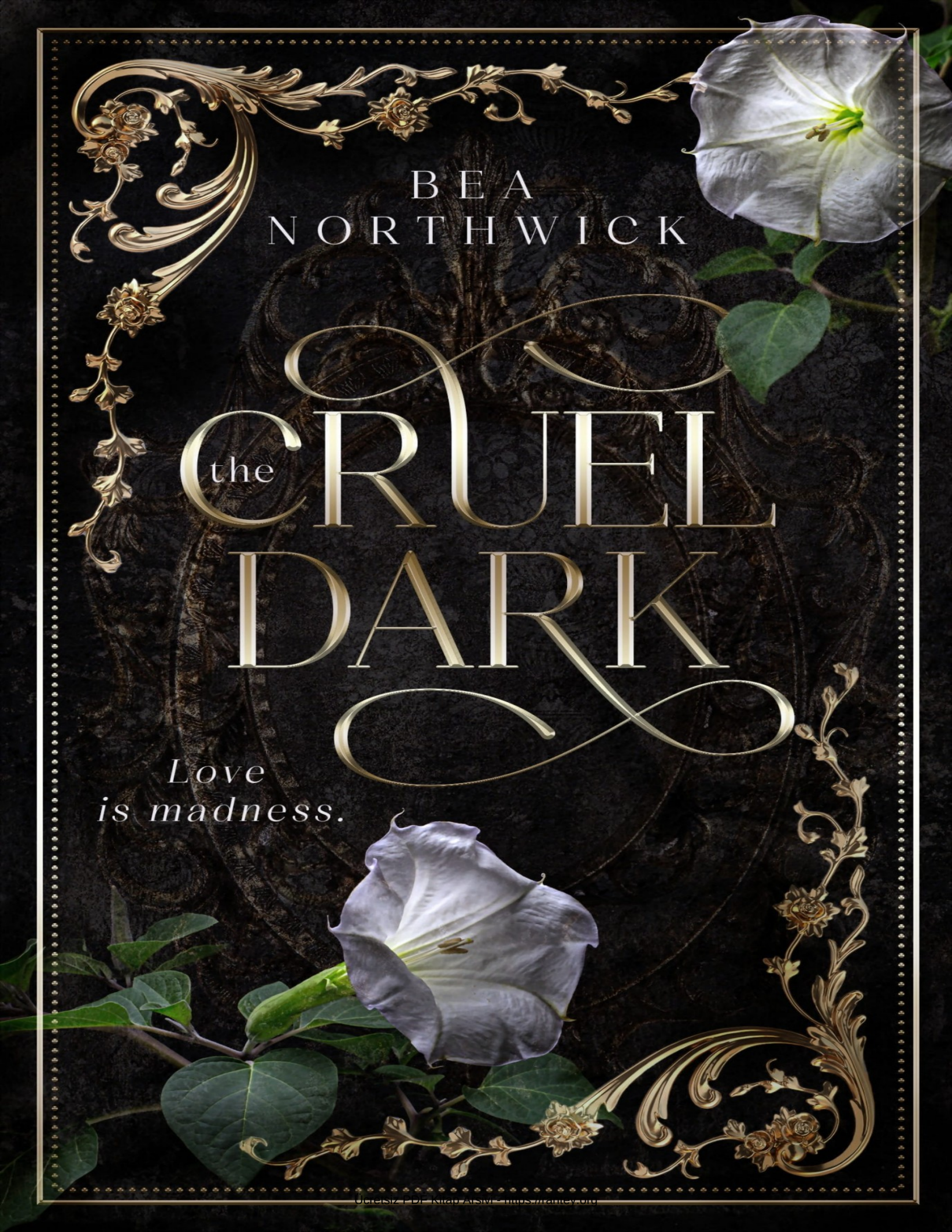
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEA
NORTHWICK

the CRUEL
DARK

*Love
is madness.*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ZALİM
KARA
NLIK

BEA NORTHWICK

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 Bea Northwick

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü fotokopi, kayıt veya diğer yollarla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

ABD Telif Hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik yöntemlerle. Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı Crystal Narayana Baskı

1. 2023

ISBN-13: 979-8-9884738-0-0

OceanofPDF.com

İçindekiler

Bölüm 1 Bölüm 2

Bölüm 3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm 8

Bölüm 9 Bölüm

10 Bölüm 11

Bölüm 12 Bölüm

13 Bölüm 14

Bölüm 15 Bölüm

16 Bölüm 17

Bölüm 18 Bölüm

19 Bölüm 20

Bölüm 21 Bölüm

22 Bölüm 23

Bölüm 24 Sonsöz

Teşekkür

OceanofPDF.com

Kendimizi bulmaya.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Bölüm 1

Sabahın soğuk havasında durup kiraladığım arabanın gelişini izlediğim andaki kadar aklımın varlığını hiç sorgulamamıştım. Şık ve gösterişli aracın saatte elli mil hız yapabildiği söyleniyordu ve ben bu hızın mideme taklalar attırdığını iddia ediyordum.

Araba yumuşak bir şekilde durdu ve uzun boylu, kır saçlı şoför ön koltuktan kalkarak kendini kısaca Joseph Dempsey olarak tanıttı ve çantalarımı almaya gitti. Kısa bir işti; sadece bir tane vardı. Varlıklı bir kadın değildim. Beyefendi valizimi bagaja yüklerken, çıplak parmaklarımı tekerlek gövdesinin pürüzsüz derin deniz mavisinde gezdirdim. Bu, şüphesiz, şimdiye kadar verdiğim en kötü karardı, ancak çok az seçenek vardı ve bu, içlerinde en az kötü olanıydı.

Omzumun üzerinden, evim olarak bildiğim küçük kitapçının kapısına baktım; kambur sahibi Bay Helm, mavi gözleri alışılmadık bir şekilde kızarmış olarak karşıma çıkmıştı. Onu daha önce hiç gözyaşlarının eşiğinde görmemiştim ve kalbim acıyla sıkışmıştı. Cebimden ince pamuklu bir mendil çıkararak ona doğru koştum. Kucaklaşmak onun karakterinde yoktu, bu yüzden iki elimi de kendi elleriyle sardı. Elleri büyüktü, antika kitap restoratörü olarak yaptığı işin mürekkep lekeleriyle kaplıydı; bir zamanlar restorasyonun kadınlara göre olmadığına inanmasına rağmen son bir yıldır bana bu işi öğretiyordu.

Bay Helm gençliğinde uzun boylu bir adamdı, ama savaş ve bir işçi masasının üzerinde kambur geçirdiği yıllar boyunu kısaltmıştı. Onu kaldırmama gerek yoktu.

Çenemle yüzüne baktım, yüzünü daha az mağdur bir hale getirmeye çalışıyordu. Çabalamasına sevinliyordum, çünkü yanağından bir damla gözyaşı bile süzülse her şeyi iptal edebilirdim.

"Canım," dedi, sesi titreyerek. "Seni çok özleyeceğiz." "Oh, Bay Helm."

Kendi kelimelerim cızırdadı. "Seni çok özleyeceğimden eminim.

Yakında bir yardımcı daha gelecek ve o da aletlerinizi unuttuğunuz için size dert yanacak ve gömleklerinizdeki mürekkep yüzünden sizi azarlayacak."

Parmaklarımı sıktı.

"Saçmalık. Eski yazıları okuyan ve ülkenin bu tarafındaki en iyi kahveyi yapan başka bir asistanı nereden bulacağım? Hayır, sen türünün tek örneğisin Millie, kızım ve umarım geleceğinde huzur ve mutluluğu bulursun. Unutulmuş eski kitapçıların karanlık, yalnız odalarını ve onlarla birlikte tüm hayaletlerini arkada bırak."

Bu, Bay Helm'in bana ilk kez resmi olarak asistanı diye hitap ettiği ve kendime saklamak için çok uğraştığım karanlık ruh hallerimi ilk kez kabul ettiği andı. Bildiği için onu daha çok seviyordum. On sekiz ay önce kitapçıya temizlikçi olarak iş aramaya gelmiştim. Resmi sorumluluklarım dükkânı düzenli tutmak ve Bay Helm'in ev ihtiyaçlarıyla ilgilenmekti. Yalnız yaşamaya alışkın, huysuz ve meşgul bir ihtiyar için bunlar çok azdı ve Assandun Muharebesi'yle ilgili kırılğan metinlerden birini aşırıp boş zamanlarımda okumaya başlamadan önce bir aylık yorucu bir can sıkıntısı gelip geçmişti. Çok sürükleyici bir okuma değildi ama yeni bir bilgi edinmeye değerdı. Sırrımı azarlamadan keşfetmiş ve daha sonra işiyle ilgili en küçük yardımımı istemeye başlamıştı. Bu bir ömür önceydi.

Ona en parlak gülümsememi sunmaya çalıştım.

"Bu ödev bittiğinde geri geleceğim. Profesörün makalesini yazması bir yıldan fazla sürmez ve sonra..."

Düşünce trenimi kaybettim.

Profesör Callum Hughes, Boston'dan bir tam gün uzaklıktaki küçük bir tarihi mülk olan Willowfield'in yöneticisiydi. Adıma tek kuruş yoktu ve yılların hafızasının olması gereken yerde bir kara delik açılmıştı.

Bay Helm, "Bu Profesör Hughes," diye söze başladı ve ben de kendimi onun ciddi uyarılarından birine, planlarımı duyan uzun süreli müşterilerin ısıltılı veda dilekleri gibi bana sunduğu yüzlercesinden biri olan bir ihtiyat hikâyesine hazırladım. Genç bir kadının dul bir evde herhangi bir pozisyon alması riskliydi. Bay Helm söyleyecekleri konusunda fikrini değiştirir gibi oldu ve yüz ifadem konusunda beni uyardı. Alnımdaki gergin kasları bilinçli olarak gevşettim.

Bunun yerine "Elinden gelenin en iyisini yap," dedi. "Herhangi bir nedenle ayrılmak zorunda kalırsan, her zaman burada hoş karşılanacaksın."

"Biliyorum," diye cevap verdim ve bu kez gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı. Bay Helm mendilimi aldı ve gözlerimi sildi, sonra yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Tanrı seninle olsun, Millie," dedi.

Burnumu çektim, soğukkanlılığımı koruduğumu göstermek için akıllıca başımı salladım ve kayıp bir çocuk gibi ağlamaya başlamadan önce arabaya yöneldim. Arabaya bindiğimde, üzüntümü dünyada yükselmeye çalıştığım, daha güvenli ve daha az lanetli bir varoluş yaşayabileceğim güne yaklaştığım bilgisiyle bastırdım.

Bay Dempsey, sırtı eskisi kadar iyi olmayan bir adamın homurtusuyla ağır ağır sürücü koltuğuna çöktü. Bay Helm'e camdan bir kez daha el salladıktan sonra araç tökezleyerek yürüyenler ve alışveriş yapanlarla tıkanmış yolda ağır ağır ilerlemeye başladı. Yaşlı muhasebeci, cenaze arabasının ölü taşımalarını izleyen bir adam gibi arabayı izliyordu.

"Tanrı aşkına, Millicent," diye kendimi uyardım. Hastalıklı hayallerimin yine kaçmasına izin veriyordum. Şoför bana tuhaf bir bakış attı.

Arka görüş.

İkinci el olmasına rağmen sahip olduğum en güzel yün bengalin eteğimi düzelttim. Mavi ve kahverengi ekose, özellikle de beyaz bir bluz ve taba rengi bir kazakla eşleştirildiğinde onu demode yapıyordu. Cloche şapkamın keçesine dokundum, Boston sokaklarında yürürken gördüğüm, saçları kısa kesilmiş, ay yüzleri sürmeli ve neşeli allıklarla boyanmış diğer genç kadınlar gibi bana benzemediğini biliyordum. Yıl 1928'di, her zamankinden daha cüretkâr modaların olduğu bir yıld, ama ben mütevazı bejler içinde rahat ve fark edilmeden kalmaya devam ettim, yine de canlı görünmek için yanaklarıma biraz allık sürdüm. Sadece yirmi altı yaşındayken altmışıma yaklaştığımı hissediyordum ama bunu umursayacak enerjim yoktu. Washington Caddesi'ndeki Jordan Marsh mağazasının önünden geçerken etrafta dolaşan genç kalabalığa tekrar baktım. Hepsi de gülümsemeleri, yaramazlık ve özgürlük dolu gözleriyle yürüyüş yollarını aydınlatan küçük yıldızlardı. Ben onların ayaklarının altından süpürülen tozdam.

"Varmamıza ne kadar var?" Ben sordum.

"120 mil gibi iyi bir mesafe ve batıdaki yolların durumu bambaşka. Altı saatlik bir yürüyüşün daha iyi bir kısmını göreceğiz ve bu biraz hızlı sürüşle, eğer sakıncası yoksa, bayan."

Tenim nemli bir hal aldı. "Hayır. Hayır, benim için sorun değil. Oraya daha hızlı varmak daha iyi, sanırım."

Bana arsızca göz kırptı. "Söz veriyorum otuzunu kırmayacağım."

Gideceğimiz yeri merak ederek koltuğa yaslandım. Sessizlik kolayca bozulamayacak kadar yoğunlaşmadan önce, "Willowfield hakkında çok şey biliyor musun?" diye sordum.

"Sadece bugünlerde terk edilmiş durumda. Koca yerde sadece birkaç personel kaldı." Bana baktı ve tepkimi bekledi. Haberler şaşırtıcıydı. Malikânenin büyük olduğu izlenimine kapılmıştım.

Yüzyılın başında, diğer pek çok aile gibi servetlerini çiçek açan gemicilik ticaretinden kazanan bir aile tarafından inşa edilmiş. Böyle bir malikânen beklenen tipik faaliyetlerle dolu olacağını varsaymıştım. Profesör hakkındaki bilgim daha da sınırlıydı ve emin olduğum tek şey şu anda Kelt folkloru ve mit psikolojisi üzerine çalıştığıydı. Notlarını düzenlemesine yardımcı olacak kadar antik dil bilen ve ıssız bir yerde yaşamayı sorun etmeyecek bir asistana ihtiyacı vardı. Dolambaçlı, düşünceleri içinde kaybolmuş bir akademisyen imajı o kadar tipikti ki neredeyse bir karikatüdü, ama ne kadar dağınık olursa benim için o kadar iyiydi. Orada ne kadar uzun süre kalırsam, mevcut gerçekliğimden kaçmak için o kadar çok para biriktirebilirdim: birikimim yok, yaşayan bir ailem yok ve çoğu iyi işvereni göğüslerini tutarak geri çeviren bir psikiyatri hastanesine yattım.

Mad Millie.

Willowfield'in personel sayısının büyüklüğünü, kaosun içinde gizlenerek ve sadece ihtiyaç duyulduğunda orada bulunarak kendi avantajıma kullanmayı planlamıştım. İşverenimle ne kadar az birebir görüşürsem, kişisel konuşmalardan kaçınmak da o kadar zor olacaktı. Çok uzun zamandır sessizdim. Şoförlerden birinin kaşları hafifçe kalkmıştı.

"Şaşırdım," dedim dikkatle, "Profesör Hughes'un maddi sıkıntı içindeyken bir asistan ve süslü bir şoför tutma zahmetine katlanmasına."

Şoförün gözlerindeki sevinç çok belirgindi. Bildikleriyle başı dönüyordu.

"Oh, profesör hala zengin, bayan. Aile parasının yanı sıra, adamın bir parfümerisi var. Ülkenin dört bir yanında iki fabrikası ve seraları var."

Bilerek başka bir şey söylemedi, sormamı bekledi.

"O zaman neden bu kadar az personel var?" İçimden i çekerek mecburen sordum. "Sanırım hayaletler yüzünden."

Kendime rağmen güldüm. Ses ani ve kuşkuluydu, küçük alanı rahatsız edici bir şekilde dolduruyordu. Doğru dürüst bilgi alma umudum suya düşmüştü. Dedikodular ve hayalet hikâyeleri ilgimi çekmiyordu ama şoför devam etti.

"Glnecek bir konu değil, bayan. Birinin böylesine trajik bir şekilde öldüğü her yerde hayaletlerin olacağını tahmin ediyorum."

İşte oradaydı. Beklediğim bilgi. "Evet, Bayan Hughes'un vefat ettiğini duymuştum."

"zc bir durum. Kendini kaybetmiş. Profesör Hughes sinirlerini yatıştırması için kasabadan bir doktor çağırdı, bilirsiniz, tıbbi olarak. Profesör, gecenin bir yarısı çığlık atarak evden kaçtığını ve kendini nehre attığını söylüyor."

şoför sürükleyici bir hikâye anlatıyordu ve benim midem bulandı.

"Ne korkunç. Zavallı kadın."

"Oh, profesörün pek umursadığını sanmıyorum."

şu ana kadar söyledikleri arasında beni en çok fkелendiren bu oldu. "Ne korkunç bir şey söyledin!"

"Hayır, hanımefendi. Muhtemelen onu rahatlatmıştır. Kasabadaki herkes Mrs.

Hughes bir şapkacı kadar ılgındı."

Deli.

Mad Millie.

şok, hastalıklı merakımı delip geçti ve arabanın ii kapanmaya başladı, camlar karardı, tavan alaldı, ta ki ben sıkışıp sarmalanana, hava sıcaktan bunalana ve egzoz kokusu midemi bulandırana kadar.

"Bayan Foxboro?"

Bay Dempsey'in endişeli çağrısı beni yaklaşmakta olan saldırıdan uyandırdı ve görüşüm açıldı, ancak kalbim göğsümde tavşan gibi atmaya devam etti. Hayal ettiğim dumanların kokusuna karşı nefesimi tuttum, elimi burnumun ve ağzımın üzerine bastırdım. Sanki küçük bir yerdeymişim gibi omuzlarımı öne doğru eğmiştim. Aceleyle kendimi düzelttim.

"şimdilik bu kadar hikâye anlatmak yeter," diye cevap verdim zayıf bir sesle.

"Sizi üzmek istememiştim, hanımefendi." Sesi samimi geliyordu. "Fikrinizi değiştirmeye karar verirsiniz diye neye bulaştığınızı bilmeniz daha iyi olur. Malikâneden herhangi bir kasabaya dönmek için uzun bir yol var."

"Endişeniz için teşekkür ederim ama söylentilere itibar etmiyorum. Sadece araba tuttu. Kahvaltı etmedim." Yalan söylüyordum. Sinirlerim beni büyük bir kahvaltı yapmaya yöneltmişti, pişmanlık duymaya başlamıştım.

"Durmam gerekirse haber verin, bayan."

"Evet, teşekkür ederim. Duracağım."

Sessizliğe gömüldüm, geöen manzarayı inceliyordum. Kasabadan çıkıp yolun her iki tarafında ıslak ve kasvetli tarlaların olduğu bir kıra doğru ilerledik. Sabah güneşinin bulutların arasından süzölmesine rağmen, durgun yaşamın acı bir resmi olarak kaldılar ve moralimi yükseltmediler.

Kendime bininci kez bunu neden yaptığımı sormaya başladım, bir kitapçıdaki gölge olarak sıkıcı ama güvenli varlığını, tanıdık olan her şeyden ve herkesten uzakta kesinlikle şüpheli bir görev için terk ettim. Ama nedenini biliyordum.

Bir ay önce, hayatımda gördüğüm en saçma bıyığa s a h i p yuvarlak, küçük bir adam, Bay Helm'in dükkânına nazik bir deniz aygırına benzeyerek girdi. Yağmur yağmaya başlamıştı, bir bahöe musluğu gibi düzgün ve kuvvetli bir şekilde yağan dramatik bir yağmurdu bu. Bir taburenin üzerinde, toz içinde, on dokuzuncu yüzyılın başlarından kalma yeni ciltlenmiş anatomi kitaplarından oluşan bir koleksiyonu düzenliyordum. Sabahtan beri kapıdan kimse girmemişti ve ben de

günün geri kalanında kimsenin gelmesini beklemiyordu. Hava güzel olsa bile insanlar genellikle gelmezdi.

Onu selamladım. Bana üstünkörü bir bakış attı, neşeli bir merhaba dedi ve muhtemelen havanın değişmesini beklerken zaman kaybetmek istediğinden kitaplara göz atmaya başladı. Birkaç dakika sonra bana hiç peri masalımız olup olmadığını sordu. Uzun süredir müşterisi olan biri için hediye olarak istemişti. Tek oğulları yeni dul kalmış köklü bir ailenin doktoruydu ve doktor bu hediyenin ona biraz canlılık getireceğini umuyordu.

Onu üzülerek hayal kırıklığına uğratmak zorunda kaldım, çünkü Helm's Bookshoppe'un raflarını kaplayan tek kitap türü akademikti: tarih ve bilim, matematik ve astronomi, onlarca yıldan yüzyıllara uzanan kitaplar ve hatta Bay Darwin tarafından yazılmış evrim üzerine küçük bir kopya. Çok az insan bunun orada olduğunu biliyordu.

Hali tavrı o kadar hoştu ki bu konuyu burada bırakmaya gönlüm el vermedi. Biraz da suçluluk duygusuyla onu, peri masalları için benim de sık sık gittiğim, şehrin uzak ucundaki bir rakibime yönlendirdim. Yağmur dinmemişti ve zaman geçirmek için sohbet etmiştik. Peri masallarına olan ilgimi merak etmişti ve yaklaşık yarım saat boyunca İrlandalı annesinin çocukken ona anlattığı, çoğunu daha önce duyduğum ve bazılarını duymadığım halk masalları hakkında konuştuk. Yağmur çiselemeye başladığında neredeyse iyi arkadaş olmuştuk ve o da gülümseyerek ve şapkasını çıkararak yanımızdan ayrıldı. Bu son olacaktı ama ertesi gün doktor dükkâna geri döndü ve reddedemeyeceğim bir iş teklifinde bulundu, çünkü ücreti çok yüksekti.

Araba dostça olmayan bir taşın üzerinden geçerek beni anılarımdan uzaklaştırdı. Gittiğimiz yolu tanıdım.

Çok geçmeden, Our Lady of Grace Hastanesi'nin büyüklüğü ortaya çıkacaktı. Dünya Savaşı'ndan önce, her zaman tam kayıt yapılan iyi donanımlı bir üniversiteydi, ancak askere alınmayla birlikte, bir zamanlar kutsal olan salonları boşaldı ve savaştan kaynaklanan fiziksel ve psikolojik yaralanmaları olan hastaları tedavi etmek için özel olarak kurulmuş bir hastanenin kırsal uzantısı haline geldi.

Artık siviller de dahil olmak üzere her kesimden hastayı tedavi ediyordu.

Ben de sadece iki yıl önce onun mizahtan yoksun, beyaz badanalı kanatlarından birinde uyanmıştım. I döndü benim yüz uzakta itibaren ve yaklaşıyor görünüm . o, onun yerine kasvetli manzaraya bilerek bakıyor, hiçbir şey düşünmemeye kararlı Willowfield'da beni ve yeni geleceğimi nelerin beklediğinden başka.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Araba yolculuğunun uzunluğu, özellikle de şehrin düz ve emin yollarını terk edip çıplak tepelerin arasından uzun virajlarla kıvrılan taşra yollarına girdiğimizde zorlayıcı oldu. Saatler geçti ve yorgun gözlerimin ardında bir baş ağrısı zamanla yarıştı. Yılın bu zamanında bir milden diğerine farklılık göstermeyen manzaraları incelemekten bıkmıştım. Yanıma aldığım kitabı okuma girişimim başarısızlıkla sonuçlandı ve muhtemelen hem baş ağrımın hem de içimdeki huzursuzluğun nedeni buydu.

Buna rağmen ve sürücü daha önce sokulganlık, o değildi. çok ve sessiz kaldı. Yorgundum ve Willowfield hakkında spekülasyon yapacak bir şeyim kalmamıştı, bu yüzden biraz kendime acımaya başladım. Dükkândan ayrılmak istememiştim. Aslında planım, Bay Helm'in dünyadaki son gününe kadar yanında kalmaktı. Ancak yaşlı beyefendinin en büyük oğlu onu emekli olmaya ve çocuklarıyla birlikte Ipswich'e yerleşmeye ikna etmeye başlamıştı. Beklediğim tek şey bir aylık maaş tutarında bir tazminattı ve sonrasında hiçbir yere ve hiçbir şeye doğru yola çıkacaktım. Şehirde yaklaşık iki yıl geçirmiş olmama rağmen ne bir arkadaşım, ne birkaç tanıdığım, ne de ailemin ölümünden önce tüm hayatımı geçirdiğim New York'a dönmemi sağlayacak bir miktar parayı reddetmek için bir nedenim vardı. Onları düşünmek içimde keskin bir ürperti yarattı ve kararlı bir şekilde başka şeyler düşünmeye başladım. Doktorun güvenilir yüzünü, zor durumdaki arkadaşısı için istekli bir çalışan bulduğu için duyduğu heyecanı ve her şeyi düşünmeden bu kadar çabuk evet dediğim için benim aptallığımı hayal ettim.

anlaşmanın potansiyel tuzaklarını. Çaresizdim. Hâlâ da öyleydim.

Yol daha az kayalık hale geldi ve araba sorunsuz bir şekilde ilerledi, tüm yeni arabaların sahip olduğu modern kalorifer peteğinin sıcaklığı, dışarıda dönen kar fırtınalarına rağmen beni rahat ettirdi. Bahar sadece bir nefes uzakta olsa da yılın bu zamanlarında kar fırtınası nadir görülen bir şey değildi.

"Daha ne kadar sürecek?" Ben sordum.

"Eğer bu karda ilerlemeye devam edersek, üç saatimiz daha var, bayan. Ama işler sarpa sararsa gece için durmamız gerekecek."

Bu yapmak istediğim son şeydi. Karla dolu gökyüzüne sinirli bir bakış attım ve sinirlerime acımamasına lanet ettim. Yolu kaplayan çıplak ağaçların arasındaki hızlı bir hareket gözüme çarptı. Bir şey, cılız kış gövdelerinin arasından arabayla aynı yönde hızla ilerliyordu. Bu bir geyik olmalıydı ve şehirde bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra bir geyik görmek beni heyecanlandırmıştı. Onu tekrar aradım. İşte oradaydı. Başka bir parıltı, bembeyaz bir şey, çalılıkların arasında hızlı ve emin adımlarla ilerliyordu. Hızımıza ayak uyduruyordu ve şeklini çözmekte zorlanıyordum. Gölgeler ve manzaranın yoğun değişimi ile yaratık çok garip görünüyordu. Onu insan sanabilirdim.

Tedirgin bir şekilde, ormanda hızla ilerleyen tuhaf şekil hakkında yorum yapmak için şoföre döndüğümde, tam önümüzde beyazlar giymiş, yarı saydam saçları rüzgârda dalgalanarak yüz hatlarını gizleyen bir kadın yola fırladı. Çarpışmadan korunmak için bir kolunu kaldırmış, yumruğunda bir buket soluk çiçek tutuyordu. Kemikleri sarsan bir gümbürtüyle ona çarptık, vücudu kaputun altında kayboldu.

Bir gıcırtyla sarsılarak uyandım. Hâlâ hareket halindeydik ve ne kar yağışı, ne gökyüzünde fırtına bulutları, ne de beyazlar içinde bir kadın vardı. Her şey sessizdi.

Şoför özür dileyerek bana baktı.

"Özür dilerim hanımefendi. Ana yoldan bu kadar uzaktaki yolların bakımı iyi yapılmıyor, o çukurdan kaçınamadım. Onlara doğru vurursanız dişlerinizi kafanızdan sökerler. İyi uyudun mu? Son iki saattir ölü gibi uyuyorsun."

Yolculuğun başında kafama böyle ürkütücü saçmalıklar soktuğu için bu adama kızarak huzursuz bir nefes verdim. Anlattığı düşüncesiz hayalet hikâyeleri şimdiden kâbuslar görmeme neden oluyordu.

"Evet," diye belli belirsiz cevap verdim. Arazi değişmişti; sık ormanlar tepelere doğru eğiliyordu, meyve bahçeleri ve alçak taş çitler vardı. "Neredeyiz?" "Willowfield'a yaklaşıyoruz, bayan," diye cevap verdi. "Orayı hemen görebilirsiniz. ileride."

Ağaçlar, malikânenin meyve bahçelerine, açık çim alanlarına ve meşhur geniş bahçelerine yer açmak için çalılarından ve ormanlarından arındırılmış inişli çıkışlı tepelere doğru açılmıştı. Uzaktan bile büyüklüklerini takdir edebiliyordum. Meşeler, söğütler ve selviler, ilkbaharda bir peri masalından fırlamış gibi görünen ama şimdi kırık dökük, çıplak ve korkunç derecede hüznü olan bu manzaraya gözleri çekmek için özenle yerleştirilmişti. Batıdan cam bir sera hüznü yükseliyor, cam tavanı akşamın kasvetini yansıtıyor ve tüm bunların ortasında, soğuk gri gökyüzüne karşı yasaklayıcı duran Şato benzeri bir malikâne nöbet tutuyordu. Hayranlık uyandırıcı, korkunçtu ve soluğum hem sevinç hem de dehşet içindeydi. Bir kuleler ordusu kırma çatıların tepesinde göklere doğru yükseliyor, taş bacalar çatı hattını daha da kalabalıklaştırıyordu ama sadece bir tanesinden sıcak dumanlar yükseliyordu. Kavisli çatı pencereleri, keskin hatlı kalkanların ve kahverengi duvar işçiliğinin sertliğini yumuşatmaya çalışmış, ancak sadece mülke bitkin bir yaşam havası vererek çok sayıdaki pencereyi karanlık ve davetkâr olmayan kapüşonlu gözlere dönüştürmüştür.

Şoför alçak sesle ıslık çaldı.

"Burayı inşa ettiklerinde oyunun adı savurganlıktı. Bir zamanlar çok güzeldi. Neredeyse büyüdü bir yerdi," dedi. "Her bahar bahçeleri halka açarlardı ve tüm kasabayı davet ettikleri mükemmel akşam yemekleri düzenlerlerdi. Eşim ve ben yazın Bağımsızlık Günü festivali için bilek ısırınları getirirdik. Bir de şimdi bakın. İçinde sadece bir avuç insan olan böyle büyük bir yer. Bu doğru değil. Hughes burayı üniversiteye satsa daha iyi olur."

"Teklif mi ettiler?"

"Elbette, birkaç kez. Tüm o kötü anılarla birlikte neden peşini bırakmıyor bilmiyorum. Ben olsaydım ilk iş terk ederdim. Çok fazla keder. Çok fazla hayalet."

"Yine mi hayaletler, Bay Dempsey."

"Gerçek hayaletler değil, bayan. Yine de, bahsettiğim gibi, koridorlarda dolaşan birkaç tane olmasına karşı bahse girmezdim. Kederin yaşadığı yerde garip şeyler yeşerir."

Çakıl taşlı yola girdik, ev başımızın üzerinde devasa bir şekilde yükseliyor, yeni şeylerden şüphelenen yaşlı bir dul gibi bana bakıyordu. Karanlık pencereleri ve içerideki her şeyi kapatmaya çalışıyormuş gibi duvarlara ve ön girişe sürünen boğucu sarmaşıklarıyla hiç de misafirperver bir ev değildi. Araba yolunun ortasındaki çeşme oyma taştan yapılmış muazzam bir şeydi; üzerinde kollarını kaldırmış bir kadın, bir elinin parmaklarında konuklara bir adakmış gibi duran bir elma vardı. Benzerleri rüyalar dışında hiçbir yerde bulunmayan taştan kuşlar, kadının omuzlarına konup tünüyor ve hayali bir rüzgâra kapılmış tokasız saçlarının altına saklanıyorlardı. Yükselen dalgaların üzerinde duran bacaklarının etrafında, ağızlarından su akması gereken testiler vardı. Ama su yoktu. Onun yerine çeşme kuruydu.

Yazın sivrisinekler için bir cennet olan birkaç santimlik durgun, yosun tutmuş çamuru barındıran havza hariç.

Araba yavaşça durdu ve bir an için hem sürücü hem de ben kabinin sıcaklığında oturup pencerelerden dışarı baktık.

"Bayan..." Bay Dempsey sessizliği ellerini direksiyonun üzerinde gergin bir şekilde çevirerek bozdu. "Vicdanım sizi burada yalnız bırakmama izin vermiyor, kimseyi görmüyorum ve medeniyete benzeyen herhangi bir yere kilometrelerce uzaktayız."

"Ah, bu çok saçma," diye biraz sert bir şekilde azarladım, çünkü ben de ikinci, hatta üçüncü düşünceler içindeydim. "Eminim biri vardır."

"Her yerde tek bir ışık bile yok."

"Henüz alacakaranlık değil."

Bu şimdiye kadar söylenmiş en zayıf argümandı ama elimdeki tek argümandı. O haklıydı. Her pencere karanlıktı, hepsi yasaklayıcı bir yüzdeki boş gözlerdi.

Başka bir şey söylemeden ve hatta belki de beni dönüp diğer tarafa kaçmaya ikna etmeden önce kapımı açtım ve ayakkabılarım çakıllı granit üzerinde çtırtıdayarak dışarı çıktım. Akşamın erken saatleri buz kokuyordu ve havanın serinliği nefesimi kesiyordu. Şoför ön camdan devasa yapıya bakmaya devam ederken eşyalarımı almak için tekrar içeri uzandım.

"Haydi Bay Dempsey, her şey yoluna girecek ve hava soğuk."

Bana bir kez daha baktı, sonra isteksizce arabadan indi ve ben paltomu giyerken çantamı almak için bagaja gitti. Eski ve stilden ziyade işlevsel olan şapkamı takmamaya karar verdim. İlk izlenimler çok önemliydi ve mümkün olduğunca bir sokak çocuğuna benzememek istiyordum.

Şoför eşyalarımı getirdi ve birlikte Boston sarmaşıklarına rağmen süslü bir yer olan ön girişe doğru taş basamaklardan çıktık.

ön tarafta sürünüyorlardı. Rahatsız edilmemişlerdi, bu da misafir eksikliğinin bir göstergesiydi. Çift kanatlı kapılar ağır meşe ağacından yapılmış, kıvrımlı kökler ve tırmanan dallarla oyulmuş, mavi ve yeşil kakmalı bir camın tuhaf bir gölgelik oluşturduğu vasistasa kadar uzanıyordu. Nouveau tarzı, malikânenin yüzyılın başlarına ait sert unsurlarıyla uyuşmuyordu ama çekiciydi ve beni hâlâ büyülüyordu.

"Bu hayat ağacı," diye mırıldandım, bir masal kitabını andıran süslü sapını okşamak istedim.

"Neyin ağacı?" Bay Dempsey homurdandı ve girişe kuşkuyla baktı.

"Hayat ağacı. Keltçe. Eminim biliyorsunuzdur?"

"Ben Protestanım, bayan." Gözlerindeki pırıltı bu espriye sinirlenmemi engelledi.

"Doğayla bağlantıyı ve gücü temsil ediyor."

"Huh," diye cevap verdi. "İşte sana bir ironi."

Duygusuz yorumunu dikkate almadım ve onun yerine, çevresindeki solmuş ihtişamın yanında hâlâ yeni, cafcacflı görünen işlemeli pirinç bir düğmeyi işaret ettim. "Elektrikli bir kapı zili var. Görünüşe göre bazı tadilatlar tamamlanmış."

Düğmeye bastım, son on yılda çok yaygın hale gelen tipik zil seslerini bekliyordum. Bunun yerine, kalın ahşap kapı panelinin ötesinde yankılanan, alçak ve tuhaf bir çan sesi duydum. Kalbim sesle birlikte çarptı, o kadar hayalperestti ki huzursuzluğumun bir kısmını yok etti.

"Zenginler ve onların aletleri," diye şaka yaptı Bay Dempsey, zilden büyülenmiş ama yine de tedirgin olmuştu.

Soğukta yan yana dururken birkaç dakika geçti. İkimizin de kendimizi tanımadığımız bir otoritenin ayakları dibinde, övgü mü yoksa ceza mı beklediğinden emin olmayan çocuklar gibi hissettiğimizi hayal ettim.

"Hanımefendi, burada kimsenin olduğunu sanmıyorum."

"Hey 'o!"

Bıyıklı bir adam evin köşesindeki yaprak dökmeyen çalıların arasında belirdi ve ben son derece rahatladım.

"Dr. Hannigan!" Bize doğru koşarken sevinçle haykırdım.

"Millie, kızım! Akşama kadar beklenmiyordun! Bu makineler, ne büyük bir mühendislik harikası, değil mi?" Şık gövdesine ve parlak boyasına hayranlıkla bakmak için arabaya ulaştığında yavaşladı. "Saatte elli mil. Hayal ürünü olmalı, ama daha güneş batmadan Boston'dan buraya kadar gelmişsiniz!"

"Tam bir maceraydı," dedim kibarca ve şoföre minnettar olduğumu göstermek için küçük bir sırtış attım. Bana aldırış etmiyordu. Kıpır kıpırdı, rahatsızdı.

Doktor bizi merdivenlerde karşıladı ve kapıya doğru el salladı. "Gitmeye hazırlanıyordum -kendi arabam arka tarafta, tabii ki çok daha eski bir model- ama seslerinizi duydum. Herkes muhtemelen ön kapıdan kilometrelerce uzakta, çok uzun sürer. Gelin, gelin, her yer kilitli değil. Her zaman öyledir."

Bir şeyler söylemek ister gibi görünen şoförden çantayı almak için hareket etti ama sonunda eşyalarımı teslim etti.

"Kalmak istediğinizden emin misiniz, bayan?"

"Çok, Bay Dempsey. Her şey için teşekkür ederim ve dikkatli sürdüğünüzden emin olun."

Şapkasını bana doğru eğip aceleyle merdivenlerden indi, arabanın sıcaklığına geri dönmek ve malikânenen mümkün olduğunca uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Eve son bir kez ihtiyatlı bir bakış attıktan sonra güzel arabasını garaj yolundan çıkardı ve kendisini ormanın içinden kasabaya götürecek yola girdi.

"Sizin için bu kadar endişelenen nazik bir adam," diye iltifat etti doktor, bir süre arabayı izledi, yanakları Aziz Nick'inki gibi pembeydi. "Önemli bir şey yok.

Yine de endişelen. Profesöre hayatım pahasına güvenirim. Bayan Dillard'a da, her ne kadar bazen onu okumak çok zor olsa da."

Güldüm ve onu kapıya kadar takip ettim. "Yolculuğun bir kısmını buranın perili olduğuna beni ikna etmeye çalışarak geçirdi."

Dr. Hannigan kısa bir süre durdu ve neredeyse ona çarpıyordum. "Perili mi? Ne saçmalık!"

O kadar hoşnutsuz görünüyordu ki bir şey söylediğim için üzüldüm.

"Ben de ona aynen öyle söyledim. Sadece benimle dalga geçmeye çalışıyordu.

zarar görmüştür."

Tüylerimi diken diken eden hikâyelerin beni yıldırmadığını gören doktor sakinleşti. "Tüm bu çürümüşlük, burayı neredeyse bitiren şey, kötü söylentiler ve

ruhlar hakkında korkunç yalanlar. Tüm hizmetkârlar birer birer işi bıraktı ve mekân boşaldıkça en sağlamları bile ürkmeye başladı. Böyle bir yer anılardan başka bir şeyle dolu değildir. Sağlam fikirli olduğunuzu bilmekten memnunum."

Kapı ağırdı ve sarmaşıklar tarafından engellenmişti. Doktorun kapıyı açmak için epey çaba sarf etmesi gerekti.

"Lanet olsun bu kapıya. Artık kimse kullanmıyor. Menteşeler beş para etmiyor ve tüm bu yabani otlar lanet olası gizli bahçe gibi üzerinde büyüyor. Malikâneye girmeyi başaran birkaç kişi arka girişi kullanıyor; seni o taraftan götürmeliydim."

Bir hamle daha yapınca kapı nihayet açıldı ve hareket ettiği her santimde şikâyet etmeye başladı. Hafifçe soluklanan doktor, kolunu asil bir hareketle kaldırarak beni içeri davet etti.

Fuayeye adım attığımda nefesim kesildi. Yükselen mermer sütunlar gözleri, giriş yolunu ilerideki ana salondan ayıran heybetli kemere çekiyordu. Kapının odak noktası, ikinci kata çıkan ve sağa sola dallanıp budaklanan görkemli bir merdivendi.

tekrar üçüncü ve son kata tırmanıyordu. Buzlu kürelerle kaplı Titanik fenerleri ilk basamakları çevreliyordu; her bir kolun karmaşık tasarımı, buradan her türden hayvana benzeyen şeylerle övünüyordu. Daha yakından bakmak için can atıyordum.

Merdivenler harap haldeydi: trabzanların bazı kısımları eksikti, çatlamış ebrular sadece kısmen değiştirilmişti, büyük kırmızı halı yolluk yuvarlanmış ve yere atılmıştı, tozlu ve yıpranmıştı. Burada durdurulmuş tadilatların, yarım bırakılmış ve batıl inançlı işçiler tarafından terk edilmiş projelerin kanıtı vardı. Ana salonun etrafında, misafirleri oyalanmaya ve ev sahiplerinin gelmesini beklemeye davet eden oturma yerleriyle çevrili dev eğreli otu saksıları görünüyordu. Merdivenlerden inip kendilerini bekleyen hayran kalabalığının içine girmiş, gülümseyen ve beklentiyle ışıldayan güzel kadınları hayal ettim.

Dikkatimi tekrar fuayeye çektim, yanımızda daha fazla merdiven vardı, pratik ve daha az gösterişliydi ama oymalı tırabzanları ve yıpranmış çiçekli yolluklarıyla güzeldi. Bunlar sadece bir kat yukarı çıkıyordu ve sık kullanılmış ama sağlam görünüyorlardı. Buradan hafifçe görülebilen yukarıdaki koridor kapıları beyaza boyanmıştı. Derin kabartmalı Lincrusta duvar kâğıdı, altın ve mavi, mekâna neredeyse akıllara durgunluk veren bir boyut katıyordu. Ama orada, pencerelerin kenarlarında ve alçı tavan pervazlarının etrafında, sızan su lekeleri desenleri çekip bozuyor, alttaki duvarı şişiriyordu. Parmaklarımın altındaki yumuşak, etli hissi hayal ettim ve ürperdim.

Ev bir bütün olarak hayret vericiydi, hem etkileyici bir zenginliğin hem de çalışmanın göstergesiydi, ancak daha yakından incelediğimde zenginliğin hangi yönlerinin kaybolacağını, yeterince yakından bakmaya cesaret edersem başka hangi çürümenin keşfedilebileceğini merak ettim. Yine de bakımsız haliyle bile ev, daha önce başımı koyduğum her yerden çok daha görkemliydi. Kendime olumlu bir duygunun tadını çıkarma izni verdim.

düşündüm. Personel bu kadar azalmışken, engelsiz bir şekilde keşfe çıkabilirdim. Bu beklenti heyecan vericiydi.

"Sen burada bekle canım. Ben gidip Callum'a geldiğinizi haber vereyim."

Doktorun beni yalnız bırakma ihtimalini hiç düşünmemiştim. Kalan gün ışığı giriş holünü aydınlatmaya yetiyordu ama ne elektrik ne de gaz lambası yanıyordu. Güneş batıya doğru inmeye başlamış, bulutlu gökyüzünü mor bir renge bürümüştü. Yakında alacakaranlık çökecekti ve ben de karanlıkta kalabilirdim. Endişelerime rağmen neşeyle başımı salladım ve Dr. Hannigan sol tarafa doğru ilerleyerek, yaşına göre övgüye değer bir çeviklikle merdivenleri atladı. Bir dakika boyunca tek başıma garip bir şekilde durdum ve alçı tavanı düşündüm ama kapının yanında beklerken kendimi çok aptal ve küçük hissettim. Tamamen yalnız olmanın tedirgin edici hissinden kurtulmak için kalan güneş ışığından en iyi şekilde yararlandım ve büyük salona göz atmaya cesaret ettim.

Geniş alanın ortasından, kilometrelerce yukarıda tavana doğru parmak gibi uzanan eğrelti otlarının arasından usulca ilerledim. Görüşümü engelleyen kemer olmadan, bitkilerin gelişmek için ihtiyaç duydukları ışığı sağlamak üzere üzerlerine yerleştirilmiş cam kubbeleri görebiliyordum. Ancak soğuk onların kaderini belirlemişti ve bu kadar yakından bakınca kuru ve kahverengi olduklarını fark ettim. Merakım beni daha da ileriye, fenerlerin heybetli ve zarif bir şekilde görüldüğü merdivenlere götürdü. Haklıymışım. Lambanın pirinç kollarının her birine hareket halindeki egzotik bir hayvan yerleştirilmişti. Başlarını cama doğru kaldıran zürafalar, ön ayaklarını izdiham halinde kaldırmış bir gergedan, güçlü gövdeleri bir ağacın patinalı dallarına sarılmış filler ve en alttaki kolda gururla oturan, yüzü bir nöbetçi gibi salona dönük bir aslan. Aslanın bakışları öylesine kederliydi ki, sanki bir zamanlar ıslık ıslık olan bu evin karanlık ve boş alanından başka bir şey görmeyi arzuluyordu. Yukarı çıktım

Bir kadın çığlığı sessizliği delip koridoru bir korku yankısıyla doldurduğunda, parmaklarımı oymalı ağzında gezdirmek için bir merdiven ıktım. Feryattan yana doğru savrulduğ, ayağımı kaybettim ve yere yuvarlandım.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yere çöktüm, kendimi beceriksizce yakaladığım için sağ bileğimde bir sancı hissettim. Yankılanan çığlık hâlâ kulaklarımda yankılanırken, korkmuş bir hayvana benzediğimden kuşku duymadan başımı kaldırdığımda, iki elini ağzının üzerinde sıkıca kenetlemiş, daha da korkmuş bir hizmetçi kadınla karşılaştım. Nefesi narin burnundan hızlı hızlı geliyordu ve sanki bir cesedin mezarından kalkışını görmüş gibi titriyordu. Fildişi rengi yanaklarında ne kadar renk varsa hepsi solmuştu ve yere düşürdüğü çamaşır sepetinden gelişigüzel dökülen çarşaflar kadar beyazdı.

Sinirlenmiştim. Beni çok korkutmuştu ama anlaşılan ben de ona aynısını yapmıştım. Kendimi toparlamaya çalışırken, ellili yaşlarında yaşlı bir kadın ve altın saçlı bir adam koridorun karşı tarafından koşarak geldiler.

"Tanrı aşkına!" Yaşlı hanımefendinin güzel yüz hatları yılların etkisiyle yumuşamıştı ve saçları hâlâ kestane rengi olmasına rağmen, onu yaşlanmış bir Gibson kızına benzeten modası geçmiş, dalgalı bir saç modeli yapmıştı. Sade ve karmaşık olmayan gri bir elbise ve üzerinde tek bir leke bile olmayan kolalı beyaz bir önlük giymişti. Eve ait olduğunu tahmin ettim.

Adama gelince, eğer bir kız çocuğu olsaydım, ona Adonis derdim, sarışın ve bronz, acımasız havaya rağmen güneşten sıırılsıklam olmuş. Hava sıcaklığı ne olursa olsun günlerini dışarıda geçirdiği belliydi. Hizmetçinin iyi olup olmadığını bir bakışla kontrol etti, sonra parlak gözlerini, peygamber çiçeği

mavi, bana doğru, meraklı. Orta boylu ve iriydi, çalışmaktan kaslanmıştı. Kollarının açıkta kalan derisine kir bulaşmıştı ve iş botlarını kaplayan çamur arkasında uzun, kirli bir iz bırakmıştı. Bu, Dr. Hannigan'ın bahsettiği bahçıvandı ve kadın da kesinlikle baş kahya Bayan Dillard'dı - Willowfield'in tüm personeli ana salonda toplanmıştı.

Bayan Dillard sonunda dikkatini bana verdi, telaşlı endişesi limon kabuğu ısırılmış gibi hafif acı bir şeye dönüştü. Nezaket, dudaklarının nahoş kıvrımını uzaklaştırdı ve yüzünü mumlu bir tarafsızlık yeniden şekillendirdi. Bu evde misafir isteyen bir kadın değildi, özellikle de benim gibi misafirleri.

"Siz Bayan'sınız" -duraksadı, ismi arıyordu- "Foxboro."

Bu noktada, ben ve diğer herkes hâlâ yerde yığılı olduğumu fark ettik. Aceleyle ayağa kalkmaya hazırlandım, aynı anda saha görevlisi de bana yardıma koştu. Ayaz, nemli toprak ve başka bir şey, tatlı bir şey kokuyordu. Dokunuşu nazikti, parmakları nasırlıydı. Muhtemelen bir ya da iki kez kırılmış olan burnu hafifçe sağa doğru eğikti ve melek yüzüne biraz şeytani bir hava katıyordu.

"Özür dilerim hanımefendi," diye özür diledi ama nedenini bilmiyordum.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu doktorun telaşlı sesi. Geldiğimi duyurma işini tamamlamış olmasına rağmen Profesör Hughes yanında değildi. "Ne oldu?"

Bana doğru koşuşturdu, Bayan Dillard bir şey söylemek için ağzını açtı ama kenara itildi. Bu küstahlıktan rahatsız olarak ofladı pufladı. Hizmetçi kımıldamadı ama gözlerinde felç olmuş bir dehşetle bakmaya devam etti.

"Millie, başın mı dönüyor? Yaralandın mı?" Dr. Hannigan işinin başındaydı ve elini hâlâ elime koymuş olan yer bekçisini kovuyordu.

Dirseğimi tuttu, çenemi tuttu, başımı bir o yana bir bu yana eğerek yaralarımı aradı.

Elini nazikçe tutup yüzümden çektim. Bu ilgi beni telaşlandırdı, sanki tekrar Our Lady of Grace'e dönmüşüm de dürtülerek, cevap veremediğim sorular soruluyormuş gibi hissettirdi. İstedğim ya da ihtiyaç duyduğum son şey, bu insanların, yeni akranlarımın, benim umutsuz vaka olduğuma karar vermeleri için herhangi bir sebepti.

Mad Millie, annemin sesi kulaklarımda yankılandı.

Korku beni zirveye çıkarmış olsa da iyiydim, ama şimdi boğazım gerildi, omuzlarımdaki kaslar kıvrıldı ve kafatasımın tabanında bir ağrı oluşturdu. Bir an içinde dünya üzerime çökecekti. Ölçülü bir nefes aldım.

"Ayağımı kaybettiğimde *en alt* basamaktaydım." Onu rahatlatmak için pozisyonumu vurguladım. "Kendime zarar vermedim. Dürüst olmak gerekirse, iyiyim. O iyi mi?"

Herkesin dikkatini kasıtlı olarak başka yöne çektim ve üç bakış, gri gözleri yüzüne göre biraz fazla büyük olan ve ona muhtemelen çok sayıda erkeğin dikkatini çeken ruhani bir görünüm veren zayıf hizmetçiye kaydı.

"Ben iyiyim," diye yarı fısıldadı. "Antrede birini görmeyi beklemiyordum. Ev çok uzun zamandır boştu. Düşündüm ki..."

Bayan Dillard kızı kaba olmayan bir şekilde susturdu ve sırtını sıvazladı. "Her şey yolunda Felicity. Biraz demli çay sana iyi gelecektir. Rodney, gel Felicity'yi mutfağa götür. Ben de hemen geliyorum."

Genç kadını bekçiye verdi, o da kardeşçe bir tavırla elini sırtına koydu ve onu uzaklaştırdı. Gözlerini kırpmadan omzunun üzerinden bana son bir kez baktı ve revakta gözden kayboldular.

Dr. Hannigan, "Callum'u genç hanımın gelişi konusunda çoktan uyardım," diye bilgilendirdi Bayan Dillard'ı. Kendisini hâlâ bana tanıtmamıştı. İnisiyatifi ben aldım.

"Karmaşık gelişim için özür dilerim. Siz..."

"Bayan Dillard," diye sözümü bitirdi, hoşbeşle ilgilenmiyordu. "Profesörün ev işlerini ben yürütüyorum. Willowfield'a hoş geldiniz."

Kulağıma hiç de hoş bir karşılama gibi gelmedi.

Yanaklarım yanıyor, hayal kırıklığı omuzlarımda düğümler oluşturuyordu. Henüz işverenimi bile görmemiştim ve işler şimdiden felakete doğru gidiyordu. Daha kötü bir ilk izlenim bırakamazdım ve bu duvarların içinde olup biten her şeyin denetleyicisi olan bu kadın, aralarına karışan birinden hiç hoşnut değildi.

"Burada olmaktan çok memnunum," dedim, arkadaş edinmeye kararlıydım.

"Eminim profesör sizi bekliyordur." Bayan Dillard doktordan sessizce onay istedi, o da başını salladı ve bana güven verici bir omuz sıkma hareketi yaptı.

"Felicity iyileştiğinde çantalarınızı alacak" -durakladı ve kendini düzeltti- "*çantanızı* odanıza götürecektir."

Dr. Hannigan yanımdan ayrıldı ve kıyafetlerimi belli belirsiz bir küçümsemeyle incelemeye devam eden hizmetçiye yaklaştı. Dostça inancım sarsıldı.

"Ayrılma vaktim geldi de geçiyor. Her şeyi sizin yetenekli ellerinize bırakıyorum Bayan Dillard."

"Doktor," diye cevap verdi umursamazca.

Doktorun yüz ifadesi asıldı ve ikisi göz göze geldiler, aralarında bilinmeyen bir düşmanlık vardı. Sonra hava düzeldi ve Dr. Hannigan bıyıklarının kenarlarını kaldırarak bana gülümsedi. "Willowfield'ın tadını çıkarın, Bayan Foxboro. Kendine has güzellikleri var."

Bayan Dillard burnunu çekti.

Doktor dışarı çıktı, ön kapıya değil, hizmetçinin gittiği yöne, hizmetlilerin koridorlarında bir yerdeki arka girişe doğru ilerledi. Bayan Dillard aniden döndü ve benim de onu takip etmemi bekleyerek uzaklaştı. Endişeyle çantamı bıraktım ve peşinden gittim.

"Uzun yoldan gideceğiz, böylece yönünüzü bulursunuz. Lütfen giderken dikkat edin. Ev labirent gibi olabilir. Kütüphaneyi her bulmaya çalıştığınızda kaybolmanız iyi olmaz. Gereksiz yere dolaşmanızı önlemek için sizi Profesör Hughes ile çalışacağınız yere mümkün olduğunca yakın bir odaya yerleştirdik."

Keşif planım artık o kadar sağlam değildi ama henüz açıkça yasaklamamıştı. Odamda kilitli tutulmadığım sürece, *dolaşmanın* tam olarak ne anlama geldiğini yorumlamak için hala yer olduğunu hissettim.

Kat ettiğimiz her santimde gözlerimin görebileceği daha fazla şey vardı. Alçı tavana özenle işlenmiş çiçekli kornişler ve zarif yaldızlı sarmaşıklar işlenmişti; burada kıvrımlı yılan gibi kolları olan pirinç avizeler yarı yanmış mumları kaldırıyordu.

"Elektrik ışığı yok mu?" Geçici bir merakla sordum.

"Willowfield başlangıçta modern elektrik mucizesinden faydalanamayacak kadar medeniyetten uzakta inşa edilmişti. Profesör Hughes, mümkün hale geldiğinde geçiş yapmak için çaba gösterdi, ancak proje tamamlanmadı. Evin sadece bazı bölümlerine elektrik bağlandı."

Anlayışlı bir mırıltı çıkardım ve geçerken salondaki özenli unsurları görmeye çalışma oyununa devam ettim: Sevgililerinin kucağında baygın yatan, lüks kumaşlarla örtülü, çiçeklerle taçlandırılmış kadın heykelleri. Portreler, oymalar ve şimdi popüler olan daha tatlı ve daha tuhaf perileri tasvir eden vitraylar.

Bir önceki soruma bu kadar kolay cevap verdiğine göre, ben de başka bir soru sordum.

"Bu evi profesörün babası mı inşa etti?"

"Büyükbaba. Bana sorarsanız burası bir Yıldızlı Çağ canavarlığı ama tarihle ve yakın zamana kadar da gururla dolu." Bayan Dillard kendini evin son zamanlarda yaşadığı travmadan bahsederken yakaladı ve dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi.

"Kaprisli bir adam mıydı?" Efsanelerden minyatür yaratıklarla dolu bir başka oyma çiçek kümesini fark ederek sordum. Tek boynuzlu atlar, deniz canavarları ve fok derilerinden tırmanan ruhani kadınlar.

"Hayır. Zenginliği olmasa da her türlü modayı reddeden çok dindar bir soydan geliyordu. Karısı da aynı şekilde kendini işine adanmış bir İtalyan varisiydi. İkisi de basit insanların tuhaflıkları olarak adlandırdıkları şeyleri hor görürlerdi."

"Ah," dedim, mezarın ötesinden gelen bir hakaretle.

"Çiçekler, periler, hepsi Profesör Hughes'un annesinin eseriymiş. Şirketleri büyüdüğünde malikanede önemli kozmetik yenilemeler yaptılar. Bundan o sorumluydu."

Ses tonundan profesörün annesi hakkında ne hissettiğinden emin olmadığım için bu konuda fikrimi söylemedim ama büyülenmişim. Her bir oyma ve kabartmayı, gizli öpücükler gibi sihir barındıran her bir duvar kâğıdı ve halı parçasını uzun uzun incelemek istiyordum.

"Profesör burada çok zaman geçiriyor mu?" Atladığım kelime *yalnızlıktı*.

"Bu, son iki yıldır evde bulunduğu en uzun süre. İş için yoğun bir şekilde seyahat ediyordu. Sadece araştırması bitene kadar burada kalmayı planlıyor."

Bu, kısa süreli iş sözleşmemi açıklıyordu; potansiyel bir çalışanı işe almaya ikna etmek için inkar edilemez bir şekilde belirlenen para miktarı

çalışacakları ortama rağmen.

"Hem bir iş yürütüp hem de öğretmenlik yapmaya devam etmek etkileyici," dedim.

"Eminim Dr. Hannigan'ın da size bahsettiği gibi, profesör izne ayrılıyor," diye cevap verdi ve sevgisini belli eden bir sempati ile ekledi, "Yine de yakında bir gün birini ya da diğerini seçmek zorunda kalacak."

Kütüphanenin kapısına vardık, sadece süslemesiz oluşlarıyla benzersiz olan iki devasa meşe levha. Oyma yüzler, çiçekler, yaldızlı hayvanlar ya da fleur-de-lis yoktu. Tek süsleri bronzdan yapılmış ve son gün ışığında parıltı veren kulplarıydı.

Bayan Dillard geldiğimizi bildirmek için kapıyı üç kez sertçe vurdu, sonra menteşeleri iyi yağlanmış kapıyı nispeten kolaylıkla açtı. Sedir ağacının ve cılanın kokusu duyularımı bir anda istila etti ve önümde bir harikalar diyarı belirdi. Balıksırtı parke ve damask halılar, altın varak ve yeşil mermerle süslenmiş maun kitap raflarıyla gözlerin dikkatini çekmek için savaşıyordu. Oda tam iki kat yüksekliğinde olmasa da, en üst raflara ulaşmak için ray merdivenler gerekliydi, hepsi de kitaplar ve ilginç eşyalarla doluydu: yosun ve liken kavanozları, kemik renkli şamdanlar, melek ve faunların yer aldığı bronz şömineli saatler, camın altında en hassas iç işleyişlerini ortaya çıkaran iskelet saatler. Boyuma kadar açılan şöminenin etrafına dizilmiş yüksek arkalıklı Viktorya dönemi salon sandalyeleri için yakut brokar kumaş tercih edilmişti. Kitaplıkların koyu renkli ahşabıyla uyumlu bir şömine rafı, odanın içine doğru uzanan ve beni büyüleyen gerçekçi bir kalite yaratarak uçan bir kuzgun komplosunu tasvir edecek şekilde oyulmuştu. Şöminenin üzerinde çeşmedeki aynı kadının yağlı boya tablosu vardı; saçları güneşin doğuşunu andırıyordu, muhteşem kuşları ayaklarının dibine dalgalar vururken kaldırdığı kollarına tünemişti. Koridorların aksine burada elektrik vardı. Sandalyeleri çevreleyen vitray lambalar sıcak bir şekilde aydınlatıyordu.

Bay Dempsey'in otomobili büyüklüğünde kristal bir avize başının üzerinde asılı duruyordu, mumların yerine ampuller konmuştu ama şimdilik yanmıyordu.

"Profesör" -Bayan Dillard'ın sesi bile bu alanda daha sıcaktı- "Bayan Foxboro geldi."

"Onu içeri al," diye kadife gibi bir bariton sesle cevap verdi ve kaşlarımı hafifçe kaldırdı.

Kütüphaneye olan hayranlığımdan, bir yığın kâğıdı birbiri ardına karıştıran ve sırtı bize dönük olan adamı gözden kaçırmıştım. Heybetli boyunu belli edecek şekilde masanın üzerinde eğilmiş duruyordu. Kolalı beyaz yakalı gömleğinin üzerine çakmaktaşı renginde özel dikim bir tüvit yelek giymişti ve yeleğin kesimi dikkatleri geniş omuzlarına çekiyordu. Pantolonu, sanki bütün gün içinde oturmamış gibi, saatin ilerlemesine rağmen hâlâ mükemmel bir şekilde kırışık ve ona uygun bir iş ceket, oda için fazla sıcak olan yakındaki bir sandalyenin üzerine atılmıştı. Sadece terziliğe bakarak, kıyafetin gülünç derecede pahalı olduğu sonucuna vardım. Mütevazı ve çoktan onarılmış kazağımın eteklerini düzelttim ve sonunda profesörle tanışacağım için rahatlamış bir şekilde kütüphanenin sıcak kollarından içeri adım attım.

"Profesör Hughes, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedim profesyonelliğimin her damlasını ortaya koyarak.

"Bayan Foxboro," diye mırıldandı, adımı gevelemeye başladı, dönmek yerine elindeki kâğıdı yere atarak işine yaramayan diğer kâğıtların arasına karıştı. Bunu bir yangın tehlikesi olarak algıladım.

Tekrar konuştuğunda sesi ballı bir tınıydı ve içime bir ürperti gönderdi.

"Mé Liadain, rocarus-sa Cuirithir: is fíirithir adfiadar."

Şöminedeki bir kütük devrildi, alevler yükseldi ve tekrar sönüp gölgeleri uzatmadan önce anlık parlak bir ışık yaydı.

"Efendim?"

Bocaladım.

"Tercüme et."

Aklımı başıma toplamak için acele ettim. "Ehm, ben Curithir'i seven LÍADAIN'im: Söyledikleri doğru."

"Kaynağını belirleyin."

Beynim, hafızamın hendeklerinde sakladığım tüm Gal şiirlerini gözden geçirerek tekmeledi ve çırpındı.

"Yedinci yüzyıl şairesi LÍADAIN. Aşk hakkında yazıyor." "Akıcı mı?"

"Hiç de değil, efendim. Okulda okudum ve bu sadece bir ilgi arayışıydı. Buna ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim."

"Hm." Hoşnutsuz görünüyordu ve yine sessizleşti, arkası hâlâ dönüktü. Kendimi biraz kırılmış hissetmeye başlamıştım. Sessizlik rahatsız edecek kadar uzayınca Bayan Dillard boğazını temizledi.

Profesör hafifçe irkildi ve iç çekerek yüksek pencerelerden dışarı, büyüyen geceye baktı. "Korku gorta. Ne oldu?"

Ayakta kalmaya çalıştım.

"Özellikle kıtlık zamanlarında ortaya çıkan açlıktan ölmek üzere olan bir hayalet. O-" "Peki ya Abhartach?" diye araya girdi, açıklamamı beklemeden. "Bir tür" -bocaladım- "vampir yaratık."

"Sayılır mı?"

"Farklı söylenceler var. Her zaman kan içmez."

"Bu yeterli. Biraz Eski İrlandaca bilmeniz yeterli. Eminim buradaki görevinizin ne olduğu size açıklanmıştır?"

"Asistanınız, efendim."

"Evet. Tüm bu el yazmalarını takip etmek bir şeytanlık ve notlarım yığınlar halinde." Hırçın bir nefes vererek etrafını işaret etti. "Düzenlemek için ne zamanım ne de aklım var."

Hâlâ yüzünü bana dönmedi.

Bayan Dillard'ın soru soran gözlerini yakalamaya çalıştım. Beni görmezden geldi, ifadesi taş gibiydi. Hiçbir yerde bu şekilde karşılanamazdım. Profesörün kafasının arkasına öyle sert baktım ki, orada bir delik yanıyor olmalıydı. Elbette baktığımı *hissedecekti*.

"Size yardımcı olmaktan çok daha fazlasını yapabilirim, Profesör," dedim ukalaca, boğazımda küçük kızgınlık dikenleri kalınlaşırken. "Bana ne zaman ihtiyaç duyulacak?"

Yine uzun bir sessizlik, sadece çıtırdayan ateş kaba sessizliği bozuyordu. "Profesör," dedi Bayan Dillard sessizce, küçük, rahatsız edici olmayan bir dürtmeyle.

"Yarın," dedi, sesi yorgun çıkıyordu. "Yarın. Hâlâ yapacak çok işim var. Sabah zihnim tazeyken sizi düzgün bir şekilde selamlayacağım. Bayan Dillard, lütfen Bayan Foxboro'ya odasını gösterin."

Bana hiç bakmadan kovuluyordum. Öfke, göğüs kafesimde kızgın bir demir gibiydi.

"Profesör Hughes," diye başladım, ona hoşnutsuzluğumu bildirmeye tamamen hazırdım. Başını hafifçe çevirince zeytin rengi teni, yüksek ve gururlu elmacık kemikleri ortaya çıktı. Beni dinliyordu. Aklım başıma geldi. Daha ilk günüm başlamadan itaatsizliğim yüzünden bu işi kaybetmek yeni bir alçalma olurdu.

"İyi geceler," diye yarım yamalak bitirdim. "İyi geceler" diye cevap verdi.

Bayan Dillard beş dakika önce adım attığımız kapıdan çıkarken bana rehberlik etti. Odanın ışığından ve sıcaklığından soğuk efendisiyle birlikte ayrıldık ve hizmetli kapıyı arkamızdan kapatırken Willowfield için yeterince hazırlıklı olmadığımı hissettim.

Bölüm 4

Koridorlar neredeyse yürünemeyecek kadar karanlık hale gelmişti. Bayan Dillard'ın mutfığa uğrayıp bir gaz lambası getirmesine ancak yetecek kadar vaktimiz vardı. İçeri girmeme izin vermedi, eşiğin ev tarafında beklemem için ısrar etti. Ben de bir çalışan olduğum için, hizmet alanlarına girmeme izin vermemesi aptalcaydı. Hiç çocuk istemeyen bir evde büyüdüğüm için hizmetçilerin ayakları altında yaşamıştım. Alt kattaki canlılık, ailemin havasız resmi odalarından çok daha fazla benim evim olmuştu.

Bir noktada annem varlığımı hatırladı ve bir daha yardımla ilişki kurmamı yasakladı. Ancak bilmediği bir şey onu kızdıramazdı ve en temel anlamda bir lütuf olarak eyaletin diğer ucundaki Mount St Mary's kız okuluna gönderilmeden önce boş zamanlarımın çoğunu personel için mutlak bir baş belası olarak geçirmeye devam ettim.

Büyük kederli klasiklerdeki kızların okul deneyimlerinin aksine, kötü kalpli matronlarım ya da zorba sınıf arkadaşlarım yoktu. Bunun yerine, tarih ve dil gibi birkaç büyüleyici dersle desteklenen ve sağlıklı bir dozda kronik can sıkıntısı içeren, sonu gelmeyen bir görgü kuralları dersi monotonluğu yaşadım. Sırf aşçı Bayan Reeves'in beni kendi çocuğu gibi sevdiği o evin sıcak karnında özgür olmak için annemin gazabını göze aldığım anlar olmuştu. Hatıralar o kadar gerçektir ki, kabaran ekmeğin mayalı kokusunu ve körfezden taze getirilen balığın hafif deniz kokusunu alabiliyordum. Evden ayrıldığım için üzülmemiştim ama yine de acı tatlı bir nostalji dalgası yaşadım. Bayan Dillard elinde yanan bir gaz lambasıyla döndü.

"Kamaranızda bunlardan bir tane var. Kalan tüm gaz lambalarını yakamayacak kadar az personelimiz var. Ayrıca, burada onlara ihtiyaç duyacak kimse yok. Profesör Hughes odasında ya da kütüphanede kalıyor, Rodney bekçinin kulübesinde yaşıyor, Felicity ve ben de Tanrı'nın verdiği gün ışığında görevlerimizi yerine getiriyoruz."

Uzun arka koridorda yürüdük, evin diğer bölümlerindeki zenginlikten hiçbirine sahip olmayan ahşap zemin ve mantıklı duvarlardan oluşan hizmetkâr koridorunda ilerledik.

"Odanızdan kütüphaneye gitmenin en hızlı yolu bu. Bu rotayı izlemenizi tavsiye ederim. Size tüm araziye tanıtacak zamanım yok ve kaybolacaksınız."

Muhtemelen doğru olsa da, ses tonu yetkinliğime güvenmediğini gösteriyordu. Bu kadın gıcıktı ama doğrudan kaba değildi. Hizmetçiye çok nazik davranmıştı ve yüzündeki zaman çizgileri kaşlarını çatmaktan çok kahkaha attığını gösteriyordu. Ona karşı duyduğum ilk hoşnutsuzluğu görmezden gelmeye ve onun fikrini değiştirmeye bir kez daha karar verdim.

Ağır halılarla kaplı iki koridora ayrılan bir sahanlığa çıktık ve sola dönerek aileye ve misafirlere ait daha süslü ara yollara girdik. Ben çoktan dönmüştüm ve daha birkaç köşeyi ancak dönebilmiştik.

Koridorun her iki yanında, kapıları sıkıca kapatılmış sayısız odanın yanından geçtik ve ara sıra duvarda, elektrik girişine hazırlanmak için bir gaz lambasının söküldüğü, hattın kapatıldığı ancak örtülmediği boş bir alan vardı. Işıklar içeri girebilseydi burası ne kadar canlı olabilirdi.

Bayan Dillard, diğerleri gibi beyaz, altın varaklı, pırıl pırıl bir çift kapıya geldiğimizde yavaşladı. Elini kapıya koydu.

Parlatılmış topuzu çevirdi ve bir an durakladı, dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmıştı. Bu, haksız bir şekilde tahmin ettiğim gibi, onun kendine özgü ifadesiydi.

"Bir sorun mu var?" Ben sordum.

"Sana ev kurallarını söylemeyi unuttum," diye karşılık verdi kapıyı açarken. "Neyse, ben hemen üzerinden geçeyim de siz de dinlenmenize devam edin."

Beni içeri götürdü.

Oda çok büyüktü, tavan o kadar yüksekti ki avize sadece gölgeli bir hayaleti andırıyordu. Mobilya şeklindeki lekeler çeşitli köşelere yayılmıştı; tek davetkâr alan, beyaz şöminesi ve saçları başının etrafında bir hale oluşturmuş, meyve veren bir ağacın altında çıplak uyuyan, çayır çiçeğiyle çevrili bakire bir kadını tasvir eden mermer kabartmasıyla şömineydi. Ateş yakılmıştı ve mavi brokar bir kanepenin önünde neşeye kükrüyordu, çaydanlık ve küçük bir tabak ekmek ve meyve yakındaki bir yan masada davetkâr bir şekilde bekliyordu. Ateşin ışığı, saray gibi bir yatağın etrafında asılı duran, yorganı koltuğa uyan, başlığı delphinium kadife kakmalı boyalı ahşap perdeleri aydınlatmaya yetecek kadar rahat bir parıltı yayıyordu. Gıcır gıcır ve bembeyaz o kadar çok yastık vardı ki, birinin uyurken bunların içinde boğulduğunu hayal etmek çok kolaydı. Mekânın geri kalanı kasvete gömülmüş olsa da aynı renk paletini yansıttığı sonucuna vardım. Diğer mobilya parçalarının sadece gölgelerini görebiliyordum ve hızlıca belirli bir mobilyayı aradım ama duvarlara yaslanmış halde bulamadım.

"Gardırop yok mu?" Ben sordum.

Bayan Dillard lambasını indirdi ve başucumdakini yakmaya hazırlandı.

"Yaşlı Bay Hughes kendini modern sanıyordu.

Duvara gömülü çalışma masasının yanındaki bölme. Elbiselerinizi oraya asabilirsiniz." Belli belirsiz dokuz çekmeceli bir şifonyeri işaret etti ve ben

bir kapının dış hatlarını gördüm. Fark edilmeyecek kadar küçük, rahatlamış bir nefes aldım. Gardıroplara dayanamazdım. Bana hep devasa tabutları hatırlatırlardı.

"Sizin için her şey hazırlandı," diye devam etti. "Hemen şurada bir banyo var." Dolabın karşı tarafını işaret etti. "Sıcak su hazır olmalı. İhtiyacınız olabilecek her şey yerleştirildi ve gördüğünüz her şey istediğiniz gibi kullanmanız için size ait. Pekâlâ, ev kuralları: ana merdiveni kullanmayın. Soyulmuş ve tamamlanmamış olduğunu fark etmiş olmalısınız. Güvenli değil ve düşmenizi istemeyiz."

Sanki utanç verici taklalarımı hatırlamak için yardıma ihtiyacım varmış gibi bana baktı.

"Willowfield'ın büyük bir kısmı kış nedeniyle ve genel olarak kullanım ve personel eksikliği nedeniyle kapalı. Eğer bir kapı kilitliyse, oraya girmek yasak. Evin bazı bölümleri, özellikle de üçüncü kat, terk edilmiş tadilat durumu nedeniyle adım atmak için güvenli değil."

Şoförün, trajediye rağmen hala önemli miktarda ev parası olduğuna dair yorumunu hatırladım.

"Onarımlar neden iptal edildi? Maddi bir sıkıntı olmadığına inandırıldım."

"Sorun kesinlikle mali değil. İnsanlar. Mürettebatın batıl inançlara dayalı aptallığı herkesi etkiledi ve birer birer işi bıraktılar. Endişe azaldığında ve işçiler geri dönmeye istekli olduklarında bile, profesör evde kimseyi istemedi. Halka açık şenlikleri iptal etti, kalabilecek kadar mantıklı olan az sayıdaki personeli kovdu, sadece gitmeyi açıkça reddeden bizleri tuttu ve sonra evi kapattı. Orayı bir mezar haline getirdi."

O kadar içten konuşuyordu ki, sözleri pişmanlıkla doluydu. "Çok özür dilerim. Bu çok zor olmuş olmalı."

"Pekala." Katı resmiyeti tekrar yerine oturdu. Sempatim Bayan Dillard'ın istemediği bir şey gibi görünüyordu. "Hayat devam ediyor. Gece bir şeye ihtiyacınız olursa Felicity ve ben alt katta, personel salonundayız ama ölüm kalım meselesi değilse sabaha kadar beklemeniz daha iyi olur. Hizmetçilerin zilleriyle uğraşmayın. Bağlantıları kesildi. Kahvaltı saat tam sekiz buçukta yemek salonunda hazır olacak, daha geç değil."

O izin istemeden önce, içimi kavuran soruyu sordum. "Bayan Dillard, profesör her zaman böyle midir?"
"soğuk" mu?

Kadın bana baktı, *geçici* asistana ne kadarını anlatması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, profesör karısını kaybettiğinden beri eskisi gibi değil. Eskiden sokulgan biriydi. Gürültülü. Çok sevilirdi. Şimdi ise oldukça ciddi, düşüncelerinde kaybolmaya meyilli. Diğer insanları düşünmüyor. Biz onun için neredeyse yokuz. Ona göre biz bu evdeki hayaletleriz."

Hayaletler.

Bayan Dillard iç geçirdi, konuşmayı bitirmeye hazırdı. "Hâlâ yas tutuyor Bayan Foxboro. Sizden onun tuhaflıklarına anlayışla yaklaşmanızı rica ediyorum."

"Tabii ki," diye cevap verdim, biraz yumuşamış bir şekilde.

Sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi beni daha önce yaptığından daha kel bir şekilde değerlendirdi. Bunun yerine başını salladı ve gitti.

"İyi geceler," dedim geri çekilen sırtına. Kapıyı kapattı. Kilitte bir anahtarın dönüşünü duymayı, beni bu melankolik eve kapatıp bir tutsak haline getirmesini bekliyordum.

Bayan Dillard gittiğinde, kanepeye doğru yürüdüm ve parmaklarımı gözlerime sürterek içine çöktüm. Zor bir gün geçirdiğimi kabul ediyordum ama

En zoru değil. Bitkin bir ilgiyle, içinde ekmekler, meyveler ve pudra şekeri serpilmiş birkaç yuvarlak sarı kurabiye olan çay tepsisini inceledim. aydanlık kalaylı, fincan ise narin bir şeydi, saçma bir şekilde inceydi. Neyse ki demlikteki çay hâla sıcaktı, hoş ve çiçeksi bir aroması vardı. Bir yudum aldım, yaseminin yaza özgü lezzetini, bal gibi tatlı papatyayı ve ne olduğunu çıkaramadığım ekşi bir notayı tattım. Willowfield iek cenneti olduğu için her türlü olasılık vardı. ay içimi ısıttı ve kendimi vücuduma daha uygun hissettim.

Yumuşak rulo ve meyve midemdeki boşluğu doldurdu ve kurabiyeler kuruydu, ancak çayın içine daldırıldığında bir ikramdı. Parmaklarımdaki şekerin tozunu aldım ve sonra ne yapacağımı düşündüm. Saat henüz erken olduğu için yorgun değildim, saat dokuz bile değildi.

Sadece gaz lambasının küçük ışığı bana şömine ışığının ötesinde yol gösterirken, etrafı karıştırdım ve eşyalarımı yerleştirmekle meşgul oldum. Çalışma masasının çekmecelerini test ettim, oraplarım ve i amaşırlarım için sadece bir tanesine ihtiyacım vardı, sonra dolabın ağır panel kapağını geri kaydırdım ve bir kralın gardırobu için yeterli alana sahip geniş bir mesele buldum. Yetersiz eşyalarım

-Bir gündüz elbisesi, üç etek, bir kazak ve dört bluz, içerideki rafta asılı aptalca ve üzgün görünüyordu. Giysilerimi hallettikten sonra bir gece elbisesi çıkardım ve banyoyu keşe ıktım. Neyse ki, daha büyük bir şamdan, kullanıma hazır yepyeni beyaz fenerlerle birlikte makyaj masasının üzerinde gururla duruyordu. Sekizini de yaktım ve yeni çevreme baktım. Yatak odasına benzer şekilde, ışık tavana değmiyordu ve duman gibi kalın gölgeler başımın üzerindeki boşluğu dolduruyor, yıldızsız bir gece gökyüzüne bakıyormuşum gibi görünüyordu. Rahatsızlık bir kırkayak gibi ensemden geziniyor, birçok bacağı her sinirimi gıdıklıyordu. Mum ışığını etrafa tuttum, odanın benim yatak odam kadar zengin olduğundan emin olacak kadar: mermer zeminler, beyaz ahşap paneller,

ve zarif gaz aplikleri. Gazı test etmek için en yakındaki lambanın düğmesini denedim, hatların hâlâ bağlı olduğunu umuyordum ama belirgin bir tıslama yoktu.

Elektrik ışığı yok, gaz lambası yok. Zamanda geri çekildiğime dair belirgin bir his vardı içimde. Bu fikirden kurtulmak için biraz sallandım ve banyo musluklarını test ettim. Sadece çalışmakla kalmıyorlardı, sıcak su neredeyse anında geliyordu; gerçek bir lüks. Banyo dolarken, cilalı kestane rengi makyaj masasına, yüzlü aynaya ve mum ışığında parıldayan bir dizi cam şişeye hayranlıkla baktım. Bu eşyaları ücretsiz olarak kullanmama izin verilmişti ama mümkün olduğunca sade olmaya karar verdim. Bayan Dillard ne derse desin, bunlar benim değildi. Küvetin yanındaki zarif porselen tepside küçük bir kek yeni gül sabunu duruyordu. Bu yeterli olabilirdi. Sabunu elime alıp narin kâğıt kapağını kaldırdığımda, ön yüzünde "Hughes" adının yazılı olduğunu, pembe çiçeklerle çevrili olduğunu ve altın saçlı bir çocuğun melek yüzünün resmedildiğini gördüm. Bu sabun profesörün şirketinden gelmişti. Sabunu burnuma götürdüm ve sanki elimde taze bir yaz gülü tutuyormuşum gibi hissettim.

Banyonun sıcaklığı ve sabunun yumuşak kokusu kemiklerimdeki gerginliğin bir kısmını rahatlattı. Boynuma kadar suya daldım, sadece başım ve dizlerimin beyaz kapakları yüzeyin üzerindeydi. Willowfield'a gelmemiş olsaydım, dükkânın tavan arasındaki odasında, küçük yatağında olacaktım. Yüzyılın başında elektrik lambalarıyla donatılmıştı ve masa kenarındaki lambam açık olurdu, soluk mavi gölgesi ve dağınık püskülleri aydınlanırdı. Elime ne geçirdiysem onu okuyor olurdum. Kafamdaki senaryo ile şimdiki senaryoyu karşılaştırdım ama hangisinin daha iyi olduğuna karar veremedim.

Pembe rokoko duvar kağıdının mumsu, aşılmaz bir karanlığa dönüşmeden önce dumanlı bir griye dönüştüğü odanın en karanlık kısmında bir ses vardı. Karanlık burada neden bu kadar derindi? Kirli bir tuvalin üzerindeki samur boya gibi. Kafam boşalmaya başlamıştı.

bulanıklık, gözlerimin arkasından yayılan bir boşluk, sanki ruhum kendimden çıkıp suya sızıyor ve geriye sadece bir boşluk bırakıyordu.

Ses tekrar duyuldu, dengesiz menteşeler üzerindeki ağır bir kapının zemin üzerinde hareket etmesi gibi uzun bir sürtünme. Köşede gözden kaçırdığım bir giriş olduğunu, birinin kapıyı açtığını ve gölgelerden beni izlemek için içeri süzüldüğünü hayal ettim.

Kalbim küt küt atarak doğruldum, yere biraz su döktüm ve gözlerimin karanlığı çevirmesini istedim. Ani hareketlerim başımı döndürdü, etrafım hafifçe dönüyordu. Su çok sıcaktı ve taze adrenalin dalgası beni vertigoya sürükledi. Küvetin kenarına tutundum, bir yandan baş aşağı olma hissiyle savaşıırken, bir yandan da birinin ilerleme ihtimaline karşı gözlerimi odaklamaya çalışıyordum. Davetsiz bir misafir karşısında kendimi savunmamın hiçbir yolu yoktu. Çıplaktım, ulaşabildiğim tek şey kaygan bir kalıp sabun ve beyaz pamuklu bir havluydu.

Ve şamdan.

Korkum alçakgönüllülüğümün önüne geçerek sudan çıktım ve ağır pirinç mumluğu yakalayarak ileri doğru ittim. Karmaşık hareket sırasında alevlerin birçoğu söndü. Gölgelede gizlenen biri ortaya çıkarsa, bu şeyi her zaman bir silah olarak kullanabilirdim. Hayatım tehlikedeyse bir insanı öldüresiye dövmekten çekinmezdim. Işık, kapının olmadığını, sadece süslü bir bank ve daha fazla havlunun katlandığı zarif beyaz bir dolap olduğunu kanıtlamaya yetecek kadar dokundu.

Titriyordum, nefesimi tutmaya çalışıyordum, hâlâ başım dönüyordu ama kendi hayal gücüm dışında bana yönelik bir tehdit yoktu. Verdiğim saçma tepki beni çileden çıkarmıştı. Hala buharı tüten küvetten dikkatlice çıktım ve yumuşak havluya sarındım, buharımı dağıtmak için derin nefesler aldım. Gece elbisemi bıraktığım makyaj masasına yavaşça yaklaştım. Saçlarımı açmak için püsküllü tabureye uzandım ve tuhaflığının geçmesini bekledim. Kulaklarım uğuldadı. Belki de

bir şey yakaladım. Sanki hastalığı geri çevirme gücüne sahipmişim gibi bu fikri reddettim ve aynada kendimi inceledim. Her zamankinden daha solgundum, dudaklarımın tipik pembe tonu kül rengi ve mordu. Eski bakır tel rengindeki saçlarım uzun ve modası geçmiş bir şekilde omuzlarımın üstünde duruyordu. Parmaklarımla nemli, kıvrık uçlarına dokundum. Saçlarımı kısacık kestirmek ve bugünlerde moda olan sivri küt saç modelini uygulamak istiyordum ama kendimden çok utanıyordum. Kaygısız gençlere göre bir saç modeliydi, ki ben öyle değildim.

Hiç gitmiş miydim diye merak ettim.

Banyoda oyalanarak makyaj masasının üzerinde duran, iyi tozlanmış ve titrek ışıpta parıldayan, çoğunun üzerinde "Hughes" yazan şişeleri inceledim: pahalı parfümler, losyonlar ve yaşlılık çizgilerini uzak tutmaya yarayan cilt yumuşatıcı iksirler. Ayrıca yarım düzine altın ruj tüpü ve teneke bir kabın yanında duran gümüş saplı bir pudra fırçası vardı, vidalı kapağın üzerinde altın lavanta çiçeklerinin resimleri kabartılmıştı.

Bu bir Hughes markası değil, annemin kullandığı lavanta tozunun aynısıydı.

Hiçbir şey olmayan kibrine dokunmama izin verilen şeylerle ilgili kesin kuralları olan annemi düşününce sersemlik geri geldi.

Ama onu ara sıra hatırlıyordum, bir parti için makyajını yaparken yanımda sessizce oturmama izin veriyordu. Bu, beni yetiştirecek mizaca sahip olmayan bir kadına dair sahip olduğum tek annelik anısıydı. Bana ne kullandığını, nereden geldiğini ve ne kadara mal olduğunu söylerdi. Annem sosyal etkinliklerine gittikten sonra bile pudranın kokusu tenimde kalırdı. Onu içime çeker ve beni sevdiğini hayal ederdim. En sevdiğim kokuydu, ta ki o sabah çok meraklanıp kutuyu izinsiz açana, düşürüp makyaj masasını ve pahalı halıyı ince beyaz tozlara bulayana kadar.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve parmaklarımı çektim. Ama annem gitmişti. Çoktan gitmişti.

Kapağı açtım.

Önce ezilmiş lavanta tomurcukları ve talkın tanıdık kokusu yükseldi, ardından ekşi, eski bir şey geldi. Daha keskin, ekşimiş notalar inatla yapıştı ve elimi burnuma götürdüm. Pudranın hiç bozulmamış preslenmiş üst kısmından gri bir şey yapışmıştı ve küçük bir pudra fırçası bulmayı umarak onu tuttum, ama çektikçe makyaj malzemesinin beyaz yüzeyi kabardı, rengi bozuldu ve uzun süredir ölü bir farenin talkla mumyalanmış bedeni kireçli mezarından yükseldi.

Hışırdayarak küçük cesedi fırlattım. Yumuşak bir gümbürtüyle duvara çarptı, yere düştü ve izinde beyaz bir kalıntı bıraktı. Tiksinti ve korkuyla şamdana doğru çılgınca uzandım, kavrayışımın yönüne yeterince dikkat etmedim. Elim süslü kollardan birine çarptı, zaten ağrıyan bileğime bir acı gönderdi ve o şeyi yere düşürdü. Mumların geri kalanı söndü ve beni zifiri karanlıkta bıraktı. Üzerime çöken karanlığın mutlak sessizliğinde, banyo kapısının diğer tarafından titrek, yumuşak ve kadınsı bir kahkaha duydum. Nefesimi tutup dinledim. Hareket, halıların üzerinde yumuşak bir adım hışırtısı.

Odamda biri vardı.

Zonklayan korkum ve elimdeki taze acı öfkeye dönüştü. Öfkeli bir niyetle banyodan çıktım ve doğrudan boğucu sıcaklığın duvarına çarptım. Ateş ızgarada öfkeyle kükrüyordu, çok büyük ve çok parlaktı. Hava bayat ve ağırdı. Tenim karıncalandı ve gözlerimi telaşla etrafta sinsî bir avcı ararken, aceleyle pencereye gittim, mandalını açıp en kötü sıcaktan kurtulmaya çalıştım ama parmaklarım beceriksizce hareket etti. Ben

panikliyordum. Sakinleşmem, birkaç nefes almam ve zihnimi dinlendirmem gerekiyordu ama bedenimden uçmasını da isteyebilirdim.

Yatak odamın kapısının menteşeleri gıcırdadı ve kapandığını görmek için tam zamanında döndüm. Yeni bir öfkenin keskin yumruğu zihnimi temizlemeye yardımcı oldu. Biri odama girmiş, mahremiyetimi ihlal etmişti. Burada sinip onlara itiraz edemeyecek kadar uysal olduğumu düşünmeleri için bir sebep verebilirdim ya da şimdi onlarla yüzleşip bunun bir daha asla olmamasını sağlayabilirdim. Koşarak kapıya gittim, kapıyı açtım ve soğuk koridora fırladım.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Biri beni bekliyorsa ne yapacağımı bilmeden dışarı çıktım ama sadece geri çekilen yumuşak ayak sesleri vardı. Koridorun serinliğinde, soğuktan çok paniğimin kalıntılarından dolayı titredim. Bu, yeni bir personel olarak beni yıldırmaq için yapılmış bir şaka olsa bile, kimsenin şakasına maruz kalmaya tahammül edemezdim. Kararımı verdim ve kalbim kulaklarımda çarparak ışıksız koridorda peşinden koşmaya başladım. Bunun ne kadar gülünç olduğunu düşünmeden önce birkaç dönüş yapmışım bile. Artık ayak seslerini bile duyamıyordum. Yavaşlayarak, yaşadıklarımın nedenini düşünmeme izin verdim. Uzun bir gün olmuştu. Fare bana bir şok yaşatmıştı. Kendimi iyi hissetmiyordum. Geri dönmeli, uyumalıydım ve sabah her şey daha mantıklı olacaktı. Ama topuklarımda üzerinde döndüğümde, sadece bir oda öteden bir mırıltı yükseldi. Kapı çerçevesinin dikişlerinden ışık sızılmıyordu. Birisi karanlıkta kendi kendine konuşuyordu.

Birkaç kuduz adımla içeri daldığımda, ağzına kadar mobilyalarla ve toz bezleriyle kaplı dikdörtgen biçimli parçalarla dolu oldukça büyük oval bir oda buldum. Hiçbir şey hareket etmiyor ya da ses çıkarmıyordu. Karşı duvarda ay ışığının süt gibi aydınlığına açılan başka bir kapı vardı. Birinin ya da bir şeyin az sonra dışarı fırlayıp bana saldıracağından emin bir şekilde hantal, örtülü figürlerin yanından aceleyle geçtim ama sağ salım ulaştım ve yeni bir kanada çıktım. Bu kovalamacanın her dönüşünde ve kıvrımında artan endişe beni gergin bir duruma sokuyordu ve karnım düğümlenerek midemi bulandırıyor. Bu mülk bir labirentti. Ben de fareydim. Düşüncelerim

talkın içinde bulduğum mumyalanmış yaratığın cesediyle doldu ve kendi zihnimden geri çekildim.

Millicent.

Adım bir sevgilinin iç çekişi gibi söylendi ve ben irkildim, sesin geldiği yönü kestiremedim. Vahşi bir endişeyle başımı kaldırdım ve bir örümcek gibi tavana yapışmış bir figürle karşılaşmayı bekledim; boynu dönerek beni kor bir parıltıyla yakalıyor ve sonra yukarıdan üzerime düşüyordu.

Sadece çürüyen kornişler vardı.

Korkum ve öfkem akut anksiyeteye dönüşüyordu. Öfke ve paranoyamın sağduyumun önüne geçmesine izin vermiştim. Kötü niyetli olduğuna dair elimde hiçbir kanıt yoktu. Sesler, eski bir temelin her zamanki seslerini çıkarması, odunların çökmesi ve ızgarada kaymasıydı. Zavallı fare farkında olmadan fabrikadaki tozun içine girmiş ve içeride mühürlenmişti. Yatak odasının kapısının çoktan kapanmadığından emin değildim. Panik içindeydim.

Fısıltılar.

Bunu yorgun zihnimin, esrarengiz koşulların ve gecenin bir karışımı olarak açıklayabilirdim. Buraya garip ve olağandışı bir şeyler bekleyerek gelmiştim ve hayallerim bu beklentilerimi karşıladı. Daha önce de benzer bir şey olmuştu, rahatsız edici düşüncelerim beni alıp götürmüş, sarsmış ve kafamı karıştırmıştı.

Boston'da soğuk bir sabahtı ve bir sokak arabası gizli bir buz parçasında kontrolünü kaybetti, devrildi ve genç bir anne ile fırfırlı arabasında ittiği bebeğinden zorlukla kurtuldu. Kadın arabayı iterek yoldan çıkarmış ve araba devrilerek bebeği sokağa fırlatmış, bebek de telaş içinde feryat etmiştir. Anne ve bebek bu olaydan sadece dehşet içinde kurtuldular, ancak bu felaketin eşiğinden dönülmesi zihnimde uzun süre canlandı

Sanki ölüm tatmin olmamış ve çalınan ödülünü aramaya gelecekmiş gibi, günlerce dikkatimi dağıtıyor ve beni sürekli bir korku halinde tutuyordu. Bebek çığlıklarının hayali sesi beni sık sık sarsarak uyandırıyor ve uykumu kaçıırıyordu; bu sefalet sonunda azaldı.

Hayatım yeni yeni altüst oluyordu ve ben de aynı acıyı çekiyordum.

Bu mantık kalp atışlarımı yavaşlattı ve boynumdaki gergin kasları gevşetti. Her şey için bir açıklama bulmuştum ve kafam rahatlıyordu. Çok daha temkinli bir adımla, bulduğum yeni koridorda ilerledim, kurşun cam pencerelerle kaplıydı, yarım ay sulu ışığını sızan, kırık kirişler halinde sunuyordu. Gölgeler, duvar kâğıtlarının şeritler halinde sarktığı duvar boyunca toplanmıştı. Yerde çöpler, terk edilmiş bir boya merdiveni ve bir tarafa gelişigüzel atılmış birkaç paçavra vardı.

-Tadilattan vazgeçildiğinin bir kanıtı daha. İnatçı kararlılığımla, nereye gittiğime aldırmadan evin içinde hızla koşuyordum. Adımlarımı hatırlasaydım geri dönmek bir seçenek olabilirdi. Bunun yerine, devam eder ve dış koridorlara takılırsam, kendimi tanıdık bir yerde bulacağımdan emindim. Koridorun sonuna doğru ilerlemeye devam ederek köşeyi döndüm ve sert bir cismin bariyerine doğru koşmaya başladım.

Çığlık atmaya hazırlanarak ağzımı açtım ama kendi gece yarısı yürüyüşüne çıkmış olan adamla göz göze geldiğimde avucuma bastırarak sesimi bastırdım.

Büyüleyici bir adam.

Elinde titreyen tek mum, yanaklarının yüksek kemikleri ile çenesinin kare yapısı arasındaki çukurlara keskin bir gölge düşürüyordu; bir günlük kirli sakal, gülümseme yeteneği yokmuş gibi görünen geniş ve sert bir ağzı çerçevesliyordu. Burnunun yüksek köprüsü ona taştan oyulmuş klasik bir savaşçı havası verirken, şakaklarının etrafında kıvrıla kıvrıla dağınık bir şekilde asılı duran siyah saçları çok az

Rezervasyon. Kehribar rengi gözleri mum ışığında parlıyor, beni şok ve çok daha hoş bir şeyin durağanlığına hapsediyordu.

"Bayan Foxboro," dedi onaylamayarak, sesinin tınısı dumanlıydı. Sesini tanıdım, utancımdan yerin dibine girdim.

"Profesör Hughes." Utanç sesimi zayıflattı.

"Kurallar sana verilir verilmez onları çiğnemek senin doğanda var mı?"

Ona çok yakın duruyordum, yüzünü görebilmek için başımı eğmek zorunda kalacağım kadar yakın. Daha yaşlı bir adam bekliyordum, orta yaşlarına doğru sessizce kayan biri. Ama tahminime göre Profesör Hughes ancak otuzlu yaşlarındaydı. Aceleyle ama mantıklı bir adım atarak geri çekildim ve bakışları üzerimdeki gece kıyafetini fark edecek kadar eğildiğinde bu kararımdan pişman oldum.

"Affedersiniz?" Bir elimi köprücük kemiklerimin çıplaklığına bastırarak sordum.

"Bayan Dillard size geceleri odanızda kalmanızı söylemedi mi?" "Özellikle çıkamayacağımı söylemedi."

Bu uzun bir süreydi, ama işverenime evinde uyanık bir kâbusun peşinde olduğumu söyleyemezdim.

"Öyle mi?" diye mırıldandı. "Ve bu korkunç evin bazı bölümlerindeki güvensiz koşulları bilmene rağmen keşfetmeye karar verdin. Ne kadar cesurca."

Ses tonu bunun aslında cesurca olmadığını açıkça ortaya koydu. Başka bir mazeretim olmadığı için yalan söyledim.

"Uyuyamadım."

İtirafım üzerine bakışlarını benimkilerden ayırdı ve sanki gecenin karanlığından başka bir şey bulmayı umuyormuş gibi pencerenin ötesindeki karanlık manzarayı inceledi.

"Ben de çoğu zaman yapamıyorum," diye cevap verdi.

Yüz ifadesi gergin ve yorgundu. Profesör sadece bir yabancı değil, aynı zamanda benim sahibimdi ama bu melankoli empati kurmamı sağladı. Yetişkin çocuklarının özlemi ağırlaştığında Bay Helm'e sık sık yaptığım gibi neredeyse koluna rahatlatıcı bir dokunuş yapmak için uzanacaktım. Kendimi durdurdum ama elim kıpırdayıp dikkatini çekmeden ve gözlerini hâlâ gömleğimin boynunu tuttuğum yere davet etmeden önce değil.

"Tüm getirdiğin bu mu? Kış geceleri için yetersiz görünüyor." Bir kaş hafifçe kalktı.

Saygınlığımı geri kazanmaya çalıştım.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Evin bakımsız olduğu konusunda kimse beni uyarmadı," dedim terslenerek.

"Ayrıca, odam kaynıyor."

İçin benim servet, o görmezden gelindi benim
ton ve verdi a düşük uğultu Anlayış.

"Pencerenizi çeyrek açarsanız, ateşi dengelemiş olursunuz.

Gardırobunuza gelince, Bayan Dillard'a size bir bornoz almasını söyleyeceğim."

Tavsiyesinde küçümseme yoktu ve gergin omuzlarım gevşedi. Bu alışveriş muhtemelen kurtarılabilirdi.

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle.

Minnettarlığım profesör üzerinde olumsuz bir etki yarattı, yüzü tekrar sertleşti, gözleri fırtınalı bir hal aldı.

"Bu dolaşmak için bir davet değil. Ay ışığının ulaşmadığı yerlerde saklanan tehlikeler var."

Onun bu geri dönüşü beni öfkелendirdi ve utanç verici bir şekilde öfkemin ağzımdan çıkmasına izin verdim.

"Tanrı aşkına, Profesör. Siz de en az şoför kadar kötüsünüz. Beni hayalet hikayeleriyle korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayalet hikâyeleri mi?" diye y i n e l e d i, şaşkınlıkla. "Merkezi ısıtma sistemi yok ve eşim..." dediğinde pek çok yenileme projesinden vazgeçildi.

Burada tökezledi, sonra boğazını temizledi. "Yürümek için güvenli olmayan alanlar bıraktı.

Ya ölümünüzü yakalayacaksınız ya da ona düşeceksiniz."

Hiç düşünmeden alay ettim ve profesörün öfkesini biraz olsun dindirdim.

"Ve tanımadığınız bir adamla karanlıkta yalnız olduğunuzu söylemeye cüret edebilir miyim?"

Düşük bir darbe.

"Ya da belki de tanımadığın bir kadınla karanlıkta yalnızsındır," diye karşı çıktım, az önce ne kadar saçma konuştuğumun acı verici bir şekilde farkındaydım.

"Ne kadar kafa karıştırıcı," diye düşündü. "Kimin haklı olduğunu merak ediyorum."

Tehlikeli bir uçurumun üzerinde dengede durduğumu ve bir santim bile yanlış hareket edersem işsiz kalacağımı biliyordum. Yine de, herkesin kolaylıkla zorbalık yapabileceğini düşünmemesi için kendi sınırlarımı belirlemem gerekiyordu. Bir çizgi çekmenin maliyetini ve faydasını tarttım ve zayıf iradeli ve kolay üzülen biri olduğuma inanan bir adam için çalışmanın dayanılmaz olacağına karar verdim.

"Efendim, ruh haliniz hakkında uyarıldım ve siz benim işverenimsiniz ve sizi kızdırmak son arzum olsa da, biraz daha edepli olmanızı rica ediyorum."

"Edep mi?" Fişime bir kez daha dikkatle baktı.

Bu ima ve benim bu değiş tokuşa yeniden ayak uydurma çabama gösterdiği ilgisizlik beni yeniden dengesizleştirdi. Konuşmaya hazırlandım ve bu kez sözlerim şüphesiz bana dondurucu gecede ayaklarımın dibinde bir çanta kazandıracaktı, ancak profesör kendi açıklamasını sunarak beni yarıda kesti.

"Lütfen odanıza dönün, bu koridordan dümdüz ilerleyin ve bir sonraki koridordan sağa dönün. Sabaha kadar bir daha ayrılmayın. Gün ışığında daha iyi tanışacağız."

İşten çıkarma çok sert oldu ve bir süre sonra birbirimize ters ters baktık.

Milyonuncu kez seçeneklerimi değerlendirdim ve yetersiz buldum. Büyük bir çaba gerektirse de gözlerimi indirerek arkasını dönen ilk kişi ben oldum. Etrafindan dolanmak için hareket ettim, sefil buluşmamızı bitirmeye hazırdım, ama yan yana olduğumuzda, kollarımız neredeyse birbirine değiyordu, o konuştu.

"Ya Bayan Foxboro?"

İzlerimde durdum, yakınlığımız yüzünden başımı tekrar geriye eğmek zorunda kaldım. Bu kadar yakinken onun sıcaklığını hissedebiliyor ve giysilerindeki kütüphane sedirinin kalıcı kokusunu alabiliyordum. Bana doğru kaydı, mumu kaldırıp uzattı. Reddetmek istesem de bunu yapmak çok aptalcaydı. Onu elime aldım.

"Seni bir daha dolaşırken yakalarsam," dedi, sesi bir uyarının alçak tonuna bürünmüştü, "beni baştan çıkarmaya çalıştığını düşünebilirim."

Nefesim kesildi ve göğsümde kötücül, istenmeyen bir heyecanla birlikte öfke kabardı. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmama ve kendimi savunmama zaman tanımadan uzaklaştı, adımları bir hayalet kadar sessizdi. Hakaret ve şaşkınlık uyururucu etkisi yapıyor, beni olduğum yere yapıştırıyordu. Uzak bir köşenin ardında kayboluşunu izledim, beni evin bunaltıcı sessizliğinde terk edilmiş bıraktı.

Bölüm 6

Kasvetli, solgun bir sabaha uyandım, kafam boştu. Uykum, puslu yüzler ve asla sonuna ulaşamadığım uzun, karanlık koridorlarla doluydu, tanıdık ve korkunç bir ses tarafından kovalanıyordum.

Mad Millie.

Mart tavşanı kadar çılgın.

Hepimizi uykumuzda öldürecek.

Bir de kadın vardı; beyaz vardiyalı günlük elbisesi içinde, geçtiğim her odanın kapısında ağlayan bir kadın, narin ellerini yüzüne bastırmış, saçlarında çiçek sarmaşıkları, çiçekleri tacına karşı peri çanları gibi.

Gece beni hâlâ rahatsız etse de, gündüz işler daha az korkunçtu. Erken gelen yetersiz güneş, bir zamanlar iğrenç bir mağara olan odayı çiçeksi bir zarafet tablosuna dönüştürdü. Tomurcuklanan leylaklarla bezenmiş yumuşak yeşil halılar, çimen bezinden briyar ağacı duvar kâğıdı ve alaca gül perdeler, hayalet ve kötü adamlardan çok prensesleri ve büyülü şatoları akla getiriyordu. Ateş sönmüştü ve battaniyelerin sıcak kozasından çıktım, bornozum olmadığı için pişmanlık duydum. Cübbeyi düşünmek hızlı bir utanç dalgası yarattı. Sahip olduğum en sıcak şeyleri -geldiğim mavi ve kahverengi yün eteği, en güzel kazağımın altına giydiğim kolsuz örgü kombinezonu, saç çizgimin hemen altında tek bir kadife fiyonkla süslenmiş yüksek yakasını- giyerken onu midemde bir taş gibi taşıdım. Profesörün iki gün üst üste aynı eteği giydiğimi fark etmeyeceğini umuyordum ama

Olası değil. Beni evinin etrafında slip elbisemle dolaşırken yakalayana kadar bana hiç bakmamıştı. Tekrar kızardım, yanaklarımı tokatlamak istedim.

Banyoya girdiğimde farenin minik cesedini iyice aradım. Nevresimlerin ve havluların bulunduğu camekânlı dolabın altında yarı yatar vaziyette buldum. Gecenin karanlığında hayal gücümün sınırlarını zorlamadan, pudra içinde boğularak korkunç sonucuyla karşılaşan bu yaratık için üzüldüm. Üzerine nazikçe bir yüz mendili koydum ve ilk fırsatta Bayan Dillard'ı uyarmayı planladım. Rahatsız olmuş gibi görünenmek için ekstra özen gösterecektim - sonuçta o bir fareydi, canavar değil.

Canavarların düşüncesi moralimi çok az düzeltti ve makyaj masasında oturup aynada saçlarımı düzeltirken omuzlarım içe doğru kıvrılmaya başladı, alışkanlık duruşumu ele geçirdi. Kendimi olabildiğince küçültüyordum, çocukken sık sık yaptığım bir şeydi bu. Yansıyama baktığında gördüğüm kambur, korkmuş kadın beni memnun etmedi. Omuzlarımı dikleştirdim. Kahvaltıya çenemi dik tutarak ve özür dilemeden gidecektim. Profesörün davranışı korkunçtu, benim değil. Ciddiye alınacak, saygısızlığı reddedecek ve önüme konan her türlü sınavı düzgünce halledecektim.

Kendime duyduğum yeni saygı beni tatmin etti ve saçımı her zamanki gibi, yanağımın tepesine değen yumuşak bir parmak dalgası ve kalan bukleleri boynumun dibinde bükülmüş bir topuz haline getirerek şekillendirdim. Kimse beni kahvaltıya götürmeye gelmediğinde, bunun Bayan Dillard'ın beni yolumu bulabilecek kadar yetenekli gördüğü anlamına geldiğini düşündüm. Haklıydı; gün ışığında yemek odasına bitişik olan mutfağı tekrar bulmak nispeten kolaydı. Maun ift kapı açık ve davetkâr duruyordu, sıcak ekmek ve taze kahve kokusu burnumu gıdıklıyordu. Girişe birkaç adım kala kendime olan güvenim sarsıldı. Saçlarımı tekrar okşadım, içimde korku ve beklenti savaşları vardı.

Profesör bir önceki geceden bahsederdi ya da ikimiz de sessiz kalır ve olanları unutmaya çalışırdık.

Savaşa hazırlanarak yemek odasına girdim. Orada kimse yoktu.

On iki kişilik muazzam yemek masasının üzerine birkaç tabak ve sadece bir kişilik yer sofrası yerleştirilmişti. Başka birinin bana katılacağına dair hiçbir belirti yoktu, bu yüzden endişeli nefesimi bıraktım ve şansımı takdir ettim. Profesörle yemek yemek için çok geç kalmıştım.

Yumurtalar, yulaf ezmesi, hindistan cevizi ve tarçınlı ramekinler, bir tost dağı, bir parça taze tereyağı ve küçük bir kase kıızılcık reçeli buldum. Gözler üzerimde olmadığı için şükrederek, açlıktan ölmek üzereyken yemeklere yumuldum ve acı verici bir şekilde karnımı doyurdum. Cezvedeki kahvenin sert ve acı olduğu ortaya çıktı. Krema vardı ama ben sade içtim ve kendimi güne hazırladım.

Yemek odası da evin geri kalanı gibi gösterişliydi; kiraz ağacından masanın üzerinde iki kristal avize ağır ağır sallanıyor, pencerelerden süzülen hoş güneş ışığında parıltıyor, mermer yeşili şöminenin ve pirinç büfelerin üzerine altın rengi bir renk veriyordu. Saçlarını çiçeklerle örmüş iki kadın heykeli, kapının yanındaki köşeden beni hiç etkilenmeden izliyordu.

Mutfağın kapısı gıcırdadı ve içeri giren kişiyi selamlamak için memnuniyetle döndüm, ancak hala yalnız olduğumu fark ettim. Ayağa kalktım, elime birkaç tabak alıp kapıya doğru taşdım ve dikkatlice iterek kapıyı açıp içeri baktım.

"Merhaba! Yardıma ihtiyacınız var mı?" Ben seslendim.

Sözlerim cevapsız dualar gibi boşlukta yankılandı. Kimse yoktu. Her şey toplanmıştı, kahvaltı yapıldığına dair hiçbir iz yoktu. Ne yapacağımı şaşırmış bir halde tabaklarımı lavaboya götürdüm. Yeni kapatılmış ahşap tezgâhlarda balmumu parlıyordu ve bakır lavabo ve ocak da

yeni kuruşlar. Büyük bir buz kutusu vardı, damlama kabı kuruydu. Sonraki yarım saatimi kahvaltıyı temizleyerek, bulaşıkları yıkayarak ama yerlerini bilmediğim için tezgahın üzerinde bırakarak geçirdim. Öğrenmeyi planlıyordum. Yapılacak o kadar çok iş varken Bayan Dillard ve Felicity'den bana hizmet etmelerini istemeye devam edemezdim. Her halükarda ben de bir personeldim ve kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitedeydim.

İş için bana ihtiyaç duyulacağını düşünerek kütüphaneye doğru yola çıktım ama vardığımda oda karanlıktı, perdeler çekilmişti ve ateş yanmıyordu. Bu davetkâr olmayan atmosfer büyük bir hayal kırıklığı yarattı, ancak şimdi keşfetmek için mükemmel bir fırsat olduğunu fark ettiğimde midemde küçük kelebekler uçuştı. Nereye adım attığımı ve yakınlarda kimlerin olduğunu görebiliyor, kurt gibi, doğaüstü adamlar tarafından şaşırtılmaktan kolayca kaçınabiliyordum.

Kızardım ama kararlılığımı kaybetmedim. Etrafı kurcalamamı engellemek isteyen biri olsaydı, hepsi ortadan kaybolmazdı.

Önce kütüphanenin hemen yanındaki odaya yaklaştım. Kilitliydi. Çoğu kapının kilitli olma ihtimalini düşündüm. Ancak bir sonraki denememde menteşeler ürkmüş bir kuş gibi cıvıldayarak açıldı. Yarısı çarşafıla örtülü devasa piyanoya bakılırsa, burası bir müzik salonuydu. Diğer her şey aynı şekilde tozlu gri kefenlere bürünmüştü, tıpkı pek çok ölü gibi. Takip eden birkaç oda kilitli değildi ama ilginç değildi; ya boştu ya da hayalet örtülerin altına gizlenmiş eşyalarla doluydu.

Sonunda, doğuya bakan pencerelerinin parlak ışığında havadar ahşapların ve kaldığım yerdekilere benzer daha fazla çiçek baskısının sergilendiği küçük bir oda keşfettim. Tozlu çarşafı yoktu ve her şey temizdi, kullanılmaya hazırdı. Narin bir yazı masası gururla duruyordu ve oraya oturan herkes, yüksek duvarları kahverengi ve dikenli gül ağaçlarıyla kaplı bir bahçe labirentini görebiliyordu. Burası bir hanımefendinin ofisiydi. Her şey

burası kırılıyordu, kolayca lekeleniyordu. Buranın ağır zarafeti misafirleri davet etmiyor, aksine itiyordu.

Burada oyalanmayın, diye öğüt verdi, dinlenmeyin.

Bayan Hughes'a mı aitti?

Bir zamanlar bereketli olan bir mülkü ölümüyle mahveden evin eski hanımını merak ediyordum. Onunla ilgili düşünceler aklımı dul eşine çevirdi ve odanın bende uyandırdığı garip hissi üzerimden atarak sinirli bir nefes aldım. Ofisten çıktım ve profesörle tanıştığım koridorun aynısı olan başka bir koridora döndüm. Palladyan pencereler bir tarafta sıralanmıştı ve dışarı baktım, bir daha kaybolursam hatırlayabileceğim bir manzara özelliği arıyordum. Orada, çıplak ağaçların ve çıplak çalılarının arasında, bacasından içten ve neşeli bir duman tüten taş bir bina vardı; bekçinin evi.

Hafızamın sayfalarına bir çiçek gibi bastırdım.

Keşfimin geri kalanı, dün Bayan Dillard'la yaptığım kısa yolculuk sırasında gördüklerimin daha fazlasını ortaya çıkardı. Profesör Hughes'un annesi Willowfield'ın iliklerine kadar sihirli bir kişilik aşılarmıştı; toz ve bakımsızlık izleriyle boğuşmasaydı, herkesin kalbine ve hayal gücüne ilham verecek uhrevi bir varlık. Nem, yağlı boya tabloları şişirmiş ve yollukları küflendirmiş, bana buzlu bir bataklık hatırlatan küflü, ıslak bir koku yaymıştı. Fae tasvirlerinin olmadığı yerlerde çiçek motifleri vardı: bebek nefesi duvar kağıdı, lale pervazlar, rozet halılar. Bunlar Hughes ailesini ayakta tutan işlerine bir saygı duruşuydu.

Pencereli salondan çıktım, kendi etrafında dönen sonsuz bir dizi iç koridorda dolaştım. Evin bu kısmı daha loştu ve ara sıra vitray pencerelerden ve birçok kapının altından sızan ışık dışında solmuş yollukların üzerine vuran doğal bir ışık yoktu. Sonra

Hepsi kilitli olan birkaç kolu denedikten sonra kendimi üçüncü kata çıkan dar bir hizmetçi merdiveninin dibinde buldum.

Dar basamaklardan yukarı baktım, evin açıkça yasaklanmış bir bölümüne, yoldan daha fazla sapmanın değerini tarttım. Yine de bu merdiven boşluğunda beni çeken bir şeyler vardı. En üstteki kapı sıkıca kapatılmıştı ve kesinlikle kilitli olmalıydı. Kontrol etmekten zarar gelmezdi. Çıkmak için ilk basamağa bir ayağımı koydum.

"Felicity!" Bayan Dillard görünmeden ama bana doğru gelerek bağırdı. "Felicity, Tanrı aşkına neredesin? Profesörün odasındaki ateş henüz yakılmadı!"

Olduğum yerde donup kaldım ve nefesimi tutarak yok olmayı diledim. Göğsümde yükselen paniği bastırmak için bir neden aradım. Sadece hizmetçiydi. Ona kendisini aradığımı söyleyecektim. Bunun olacağını bilen birinin küçümsemesiyle beni bu labirentten çıkaracaktı ve kimse bana vurmayacak ya da beni bir dolaba kilitlemeyecekti çünkü ben bir yetişkindim ve annem ölmüştü.

Çocukluk anılarımın korkaklığıyla kuyruğumu kıstırdım ve kaçtım. "Felicity?" Bayan Dillard'ın sesi kayboldu.

Büyük bir mucize eseri, sadece iki kör dönüşten sonra, dün takılıp düştüğüm büyük merdivenin tepesine çıktım. Ana salondan odama nasıl döneceğimi çok iyi biliyordum, bu yüzden aşağı indim, pürüzlü mermerlerin ve açıkta duran tahtaların üzerinden atlayarak, o huysuz kadınla yüzleşmektense ölüme düşmeye hazırdım. Hayatım hâlâ bana bağlıyken düz zemine ulaştım, tanıdık bölgeyi coşkulu bir endişeyle geçtim, sonunda odama girdim ve mümkün olduğunca az ses çıkarmaya özen göstererek kapıyı kapattım.

Geri dönmek sinirlerimi o kadar rahatlatmıştı ki kıkırdamaya başladım, alnımı kapının pervazına dayadım ve kahkahalarımın beni rahatlatmasına izin verdim. Aptalca bir şekilde

yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi davrandım. Burnumdan derin, sabitleyici bir nefes aldım, sonra kontrolümü kaybettim ve tekrar kıkırdadım. Dolaştığım için memnun olmalıydım. Öğrendiğim en önemli şey, evin birçok yerde karanlık, boş ve hüznü olduğu, ancak uygunsuz bir şey yoktu, sadece onları sevecek kimsesi olmayan yalnız odalar vardı. Bir özlem duygusu beni ayılttı.

"Hanımefendi?" diye cılız bir ses yükseldi.

Çığlık attım ve kendimi fırlatarak sırtımı duvara yapıştırdım.

Felicity çığlık atarak karşılık verdi, mavi gözleri irileşmiş ve rahatsız olmuştu.

Ben içeri daldığım da ateşi yakıyordu, çılgına dönmüştü ve kapıda kendi kendine kıs kıs gülüyordu.

Birbirimize uzun süre baktıktan sonra kendimi tutamadım ve tekrar kıkırdamaya başladım.

Geldiğimden beri iki kez neredeyse ölümüne korkuttuğum kadın, belki de benim saldırmamı bekleyerek ağzını açıp bakmaya devam etti.

"Özür dilerim Felicity," dedim sonunda nefesimi tutarak. "Bayan Dillard'dan kaçıyordum."

Bir sessizlik daha geçti ve kızın ağlamaya başlayabileceğinden endişelendim.

Onun yerine başını eğdi ve kahkahalarım katıldı.

Sonunda konuşabildiğinde yumuşak, hülyalı bir sesle konuşuyordu, gözlerinde hala neşe gözyaşları parlıyordu.

"Bunu ben de birkaç kez yaptım," diye itiraf etti, büyüleyici bir öz bilinçle. Ona ısınmışım. Boğazını zarifçe temizledi, kendini toparladı ve benim için birkaç kıyafetin hazırlandığı yatağı işaret etti.

"Bunları size getirmem emredildi."

Merakla, eşyaları incelemek için yatağın yanına gittim. İlk ikisi yün krepten, aynı tarzda, pileli etekli, düşük bel elbiselerdi.

ve alçak kuşakları vardı, her biri farklı renkteydi: biri yumuşak bir leylak, diğeri yaz yosunlarının koyu yeşiliydi. Yakaları yüksek, kuşakları satendi ve her ikisi de korkunç derecede pahalıydı. Farklı renklerde üç düz yün etek vardı -tan, mavi ve chardonnay kırmızısı- ve bunlara uzun nötr renkli hırkalar ve papyonlu bluzlar eşlik ediyordu. Parmaklarımı fiyonkların ipeksi uzunluklarında gezdirdim ve mükemmeliyetlerine hayret ederek başımı salladım.

Son parça, kolları, yakası ve etekleri mücevher tonlarında çiçeklerden oluşan, krem rengi kadifeden uzun, bağcıklı bir bornozdu.

"Bunları profesör mü tedarik etti?" Ben sordum.

Tereddüt ettiğimi fark ettiğinde yüzü temkinli bir hal aldı.

"Sadece şaşırdım," diye açıkladım. "Sadece bir gündür burada olduğum için çok kısa sürede haber verdim. Kasabada bir dükkan var mı?"

Yakınılardaki bir terzi ya da hazır giyim mağazası, kendi halime bırakıldığım ve zamanın uzayıp gittiği, boş ve tavizsiz günlerimde gidebileceğim bir yer olabilirdi.

"Geleceğinizi biliyorduk hanımefendi," dedi. "Profesör her ihtimale karşı önceden haber verdi. Buranın kış havası farklıdır ve ev çok soğuktur."

"Ölçülerimi nereden biliyordu?"

Felicity öylesine kızardı ki bahar gelinciğini andırdı. "Dr.

Hannigan tahmin etti."

Parmağımı eteklerden birinin eteğinde gezdirdim.

"Birinin yapması için ne tuhaf bir şey," diye düşündüm ve cevap olarak hizmetçi soluk soluğa bir homurtu verdi.

"Özür dilerim," diye nefes aldı, kendi kahkahasına şaşırmıştı. "Burada kimse böyle şeyleri yüksek sesle söylemez."

Yüksek sesle. Tedirginlik içimi kemirdi.

"Eğer istersen," dedi Felicity nazikçe, konuyu değiştirerek, "bu öğleden sonra Profesör Hughes döndüğünde onunla buluşmak için hazırlanmana yardım edebilirim."

"Oh, gitti mi?" Bu sabahı açıklıyordu. Felicity'nin teklifini düşündüm. Bu kızdan hoşlanmıştım ve karmaşık olmayan bir arkadaşlık isteği cazip geliyordu. "Ve evet, belki saçımı 'dandik' dışında bir şekilde şekillendirmeme yardım edebilirsin. Kendime çeki düzen vermek bana göre değil."

Memnun olan Felicity kabul etti ve yeni kıyafetlerden birini seçmemi önerdi. Karşı çıktım. Dürüst olmak gerekirse biraz kızmıştım. Profesör Hughes kıyafetlerimin tatmin edici olmamasını bekliyordu. Ancak reddetmek için gerçek bir nedenim yoktu, bu yüzden ten rengi eteği ve lacivert hırkayı seçtim ve tik ağacından yapılmış paravanın arkasında, kumaşların kalitesine hayranlık duymama izin vererek giyindim. Kıyafetin bel kısmı biraz dardı ama o da hırkanın genişliğiyle gizlenmişti; hırka kalçalarımın üst kısmına güzelce oturuyordu. Doktorun tahminleri mucizevi bir şekilde doğru çıkmıştı.

Felicity, saçlarımı menekşe kokulu bir pomatla yüzümün etrafında dalgalandırarak ve geri kalanını daha kısa bir moda yanılısaması veren bir alt örgüye tutturarak telaşını yaptı. İş bittiğinde aynada sonuçları inceledik. Bu basit değişikliğin yüzümü nasıl değiştirdiğini görünce hayrete düştüm.

"Oh, bayan," dedi Felicity, "şey gibi görünüyorsunuz..." Hava onu terk etmiş gibi durdu. "Sorun nedir?" Ben sordum

Kapı sabırsızca çalındı ve Bayan Dillard davet edilmeyi beklemeden aceleyle içeri girdi.

"Felicity, işte buradasın. Seni her yerde aradım. Yangınlarla hemen ilgilen, sonra Rodney'nin garajda yardımına ihtiyacı var. Pencerelerden birine bir kafes yerleştirmiş." Rodney'nin ilk kez cam kırmadığını belirtmek için gözlerini gökyüzüne çevirdi.

Başka bir şey konuşulmadı ve Felicity başını eğip aceleyle uzaklaştı, Bayan Dillard gözden kaybolana kadar onu izledi. Sonunda bana baktığında, kıyafetimi ve saçlarımı inceledi, dudaklarının köşeleri aşağı doğru döndü, onu yaşlandırdı.

"Ne kadar hoş görünüyorsunuz, Bayan Foxboro," dedi. Tuhaf ses tonu karşısında tüylerim diken diken oldu. "Profesör öğle yemeğinden sonra sizinle buluşmaya hazır olacak. Genellikle özel yemek yemek istediği için size katılmayacak."

"Pekâlâ," diye güclükle başardım, çünkü beni yine tek başıma bırakarak hızla uzaklaştı.

Bölüm 7

Eski eteğimi ve beyaz flanel bluzumu giydim. Bayan Dillard, ne kadar pratik olursa olsun, bir işverenden hediye kabul etmenin uygunsuzluğunu görmüştü ve benim de görmem gerekirdi. Yine de Felicity saçımı yapma nezaketini gösterdiği için saçımı olduğu gibi bırakmayı tercih ettim.

Beklendiği gibi, yemek odasında sadece bir yer sofrası vardı. Geniş masada önemsiz bir varlık gibi sessizce soğuk sandviçlerimi yedim ve fazla oyalanmadım. Kütüphanenin kapısı ben geldiğimde hafif aralıktı, halıların üzerinde ılık bir ışık birikiyordu. Neyin içine girdiğimi anlamayı umarak, aralıktan dikkatle baktım.

Profesör Hughes masasının üzerinde yükseliyor, etrafını kâğıt, kitap ve dergi yığınları sarıyordu. Yüzü sinekkaydı tıraşlıydı, koyu renk saçları artık çok popüler olan şık ve pürüzsüz bir tarza sokulmuştu. Ay ışığının aydınlattığı koridorlarda olduğu kadar tehlikeli görünmüyordu ama güzelliği beni hâlâ rahatsız ediyordu. Bunun gibi adamlar istedikleri her şeye sahip olur, herhangi bir tepki ya da kınama olmaksızın istedikleri gibi davranırlardı. Doğa bunu bir kanun haline getirmişti.

Kaba düşüncelerimi bir suçluluk duygusu izledi. Adam karısını kaybetmişti ve ben burada sinsi sinsi dolaşıp onu yakışıklı olduğu için yargılıyordum.

"Bir hanımefendinin kapı aralıklarında gizlenmesi uygunsuz değil mi?" Profesör Hughes başını kaldırmadan konuştu. Yakalanmışım.

Gözlerimi devirip yüzüme sıcak bir gülümseme yerleştirdim ve içeri girdim. "Tünaydın," dedim, sinsiliğimi kabul etmeyi reddederek.

Karşılığında sert bir ses çıkardı ve bana baktı.

"Getirdiğim kıyafetler sana uymadı mı?" diye sordu.

"Kendi kıyafetlerimi getirdim Profesör Hughes."

İncelemekte olduğu kitaba geri döndü. "Eteğinde bir yırtık var."

Aşağı baktım ve haklı olduğunu gördüm. Bir yırtık etek ucumu parçalamış, kumaş orantısız bir şekilde sarkıyordu. İhanetinden dolayı onu lanetledim.

"Kıyafetleri bir fayda olarak düşünün," diye devam etti ve elini sert bir şekilde sallayarak kitabı kapattı.

Tahmin ettiğim gibi, istediğini elde edeceğine inanıyordu.

"Daha yüksek bir maaşı tercih ederim, efendim," dedim, ani çıkışım onu kısa ve içten bir kahkaha atmaya zorladı.

"Ücret sizin için uygun değil mi?"

"Tatmin edici," diye yalan söyledim. Çok fazlaydı.

"Peki, bu araştırma ormanında tuzunuzu kanıtlayın ve belki de müzakere edilebilir. Hannigan bana Kelt folkloru hakkında geniş bilgiye sahip olduğunuzu söyledi." Kargaşanın içinde kaybolmuş bir şey ararcasına kâğıtları karıştırdı ve ben içimden inledim.

"Yeterli bilgi," diye düzelttim onu. "Dr. Hannigan'a birçok kez ilginin akademik değil kişisel olduğunu söyledim."

"Sen sadece peri masallarından hoşlanıyorsun." Bu bir yargılama gibi geldi.

"Şey, ben-"

Profesör Hughes, "Annem de onları çok severdi," diyerek savunmamı yarıda kesti. "Bu yüzden bütün bu doktora meselesiyle uğraştım. Onların yaramazlıklarına kafayı takmıştı ve her zerresi Sidhe'nin ailemizi kutsadığına inanıyordu. Ben de bu inancı, insanların hayatın hem korkunç hem de coşkulu gizemlerini açıklamak için uydurdukları tüm tuhaf şeyleri incelemek istedim."

Konuşma tarzına bakılırsa, bir sınıfın başında derse başlıyor olabilirdi. İstemesem de bunu sevimli buldum.

"Kulağa büyüleyici geliyor," diye cüret ettim, tamamen zevk için okuduğumu paylaşamayacak kadar çekingendim: savaşçıların romantizmi, fae'lerin şeytanlığı ve efsane canavarlarının ilham verebileceği heyecan için. Sayfanın güvenli tarafında bir canavarla yüzleşmenin heyecanını yaşıyordum, onu yenmek sadece kapağı kapatmak anlamına geliyordu. "Bu araştırmadan ne kazanmayı umuyorsun?"

Bir an için düşündü.

"İnsan zihnine içgörü. Batıl inançlara olan sevgimize" dedi. "Ya da belki de sadece kendime bunların hepsinin uydurma olduğunu ve etten başka bir şey olmadığını hatırlatmayı umuyorum."

Gülümsemesi kaybolmuş, yüzü değişerek gölgeli bir alana dönüşmüştü.

"Canavarlara inanır mısınız, Bayan Foxboro?" diye sordu dalgınca. Benimle alay ediyor olmalıydı.

"Evet," diye karşılık verdim, alay ederek. "İnsan türü."

"Aferin," diye mırıldandı, sonra yeni bir enerjiyle etrafımızı saran felaketi işaret etti. "Tüm bunlara gösterdiğin kişisel ilgi, ezberci bir öğrencinin akademik aklından daha çok işime yarıyor. Önce bu notları düzenlemek için yardımınıza ihtiyacım var. Onlarla işim bitti ve korkarım birikmelerine izin verdim."

Bana birkaç talimat daha verdi ve çalışmaya başladık.

Uzun süren sessizliğe rağmen, hışırdayan kâğıtların ve çıtırdayan ateşin müziğiyle yetiniyordum. İncelediğim sayfaların içeriği ilgimi çekti ve bir ya da iki not üzerinde gereğinden uzun süre oyalanarak bilgileri özümsem.

Bodach'ı, çocukluğundan kalma küçük masallarla beni korkutmaya çalışmaktan zevk alan Bayan Reeves sayesinde tanıyordum. Bir tür öcüydü, hikayeye bağlı olarak değişen yaramazlık ve kötü niyetli bir yaratıktı, ölümcül olmaktan çok tedirgin ediciydi. Ünlü masalları okuyarak

efsanelerinde, Aziz Patrick tarafından sürgün edilen, şeytanlar doğuran ejderha Caoránach'ı öğrenmiştim. Ama ölüm perilerinin kraliçesi Clíodhna'nın aynı zamanda bir aşk tanrıçası olarak saygı gördüğünü bilmiyordum ve sularına yaklaşan herkesi yiyen su samuru tazısı Dobhar-Chú'yu hiç duymamıştım.

Bu kayıtların tümü, insanlığın refahını tehdit eden ya da kıyameti öngören kötü niyetli yaratıklarla ilgiliydi.

"Profesör," diye söze girdim, uzun süren sessizliği bölerek, "burada Gancanagh için bir kayıt var, ama bir açıklama yok. Nedir bu?"

"Kadınları baştan çıkaran bir peri," diye cevap verdi, çalışmasına bakıp "ölümlerine," diye bitirdi.

"Ah," diye cevap verdim, eksik bilgiyi yazdım, sıkıntısız görünmeye çalıştım. Garipliği bir kenara bırakarak devam ettim: "Aynı şeyi erkeklere de yapan Leanan Sidhe'yi biliyorum; onun bir erkek muadili olduğunu bilmiyordum."

"Pekala"-profesör dikkatini benimle notları arasında bölüştürdü - "Leanan en azından sevgililerine kısa hayatları karşılığında değerli bir şeyler veriyor, çoğunlukla ilham ve başarı. Gancanagh ise sadece bir piç."

Samimi yorumu beni hazırlıksız yakaladı ve güldüm. O da küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve aramızdaki gerginlik biraz azaldı. Doğal ışık solmaya başlayana kadar çalıştık. Hafifçe sinirlendiğime göre, birkaç saatlik odaklanmadan sonra bile kaosa zar zor bir çentik atmıştık. Gözlerim kuru ve kafam dolu bir şekilde sandalyemde arkama yaslanarak sessizce dudak büktüm. Yorgun bir iç çekişle profesörün beni izlediğini fark ettim, odanın taze bulanıklığı yüz ifadesini o gece koridorda takındığı ifadeye dönüştürmüştü. Ne kadar zamandır beni izliyordu? Gözlerimiz karşılaştığında arkasını dönmedi.

"Sanırım biraz ilerleme kaydettik," dedim, sessizliğin çok uzamasını istemiyordum.

"Evet," diye cevap verdi, bakışlarını kırdı ve bir elini şakağına bastırdı. "Teşekkür ederim, Bayan Foxboro. Yarın kahvaltıdan sonra devam ederiz."

Nazik bir şekilde iyi geceler diledim ve başarı hissiyle oradan ayrıldım. Sarsıntılı başlangıca rağmen, her şey oldukça iyi gidiyordu.

Sonraki hafta boyunca sabahları tek başıma yemek yedim ve ardından Profesör Hughes ile kütüphanede buluşup akşama kadar çalıştım. Öğleden sonraları birlikte hafif bir öğle yemeği yiyor ve aramızda o kadar çok kahve içiyorduk ki, muhtemelen sektörü tek başımıza destekliyorduk. Resmi sertlik zayıflamaya başladı ve ara sıra beni izlediğini fark etsem de beni sorumluluklarımla baş başa bıraktı. Gösterişli bir sekreterden fazlası değildim ve efsane ve Kelt dilleri bilgim sadece birkaç kez işe yaradı.

Tuhafliklara rağmen, amacımdan zevk alıyor ve odamdan yapılacak ilgi çekici bir işle çıkmayı dört gözle bekliyordum, özellikle de bu evdeki geceler hala tuhaf ve zorlayıcı olduğu için. Gece yarısı sık sık uyanıyor, tuhaf sesler duyuyor, gözlerimi açtığımda sessizleşen sesler duyuyordum. Rahatsız edici rüyaların ve inatçı huzursuzluğun yatışacağını umuyordum ama hayatımdaki bu değişim beni şaşkına çevirmişti.

Her bir halk yaratığının varyasyonlarını süzerken, ölüm perilerinin kraliçesi Clíodhna hakkında daha fazla nota rastladım ve ani bir tanıma titremesi beynimi elektriklendirdi.

"Profesör, Tanrıça Clíodhna, evin önündeki çeşme ve bu portre onu mu temsil ediyor?"

"Evet," diye onayladı, okumaktan kaskatı kesilmiş boynunu ovmak için bir an durdu. "Folklorunun bir varyasyonunda bir insana aşık olmuş ve onu

ölümsüz Tír Tairngire adasında yaşadı, sonra ölümlüler diyarına dönmek istediğinde onu denizde boğdu."

"Annen için önemli bir şey mi ifade ediyordu?" Önce kaşlarını sonra da gözlerini kaldırdı.

"Bayan Dillard ile mi konuşuyorsun?"

Yanaklarımın neden kızardığını bilmiyorum; annesinin peri tadilatları bir sır değildi elbette.

"Bana Willowfield hakkında kısa bir tarih dersi verdi."

Başını salladı. "Bu onun için iyi bir şey. Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet. Annem İyi Halk'ın cazibesine hayran olduğu kadar tehlikelerine de saygı duyardı. Clíodhna, aşkı bir nimet ya da lanet olma gücüne sahip, güzellik ve tutku dolu bir yaratıktır. Onun benzerleri bir sunu ve aynı zamanda bir uyarıdır. Bir ölümlünün fae'lerin iyiliğini kabul etmesi hayatı üzerine bir kumardır ve her zaman sonuçları vardır. İyilikler her zaman geri ödenmelidir. Onların sevgisi genellikle ölüm demektir."

"Bu korkunç."

"Bazıları Sidhe ile ilgili her şeyin korkunç olduğunu söyleyebilir," dedi.

"Ama zehirli çiçekler gibi bireysel amaçlarıyla eşit derecede güzel."

"Belki de insanların onlara bu kadar ilgi duymasının nedeni budur," diye düşündüm.

Bu teori ilgisini çekti ve devam etmemi işaret etti. "Açıkla."

Bir açıklama yapmaya hazır değildim. Kekeledim ve neredeyse cevap vermeyi reddediyordum ama onun dikkatini çekmiştim. Teorilerimi duymak istiyordu. "Pek çok yönden bizden daha *iyi* olduklarını biliyoruz. İnsanların kendileri için asla umut edemeyeceği tüm güç, güzellik ve kudret onlardadır, bu yüzden istismarlarına rağmen onların sevgisini arzularız çünkü onların sevgisi bizim eşsiz olduğumuz anlamına gelir. Kayırılmak değerli bir tehlikedir çünkü bu, ölümlü yaşam kitleleri arasında seçildiğimiz ve öyle olduğumuz anlamına gelir,

bir şekilde, özel. Çoğumuzun istediği de bu, değil mi? Bu uçsuz bucaksız dünyada kendimizi küçük ve önemsiz hissetmemek."

Kendimi iyi ifade edememiştim, ama bir takdir parıltısı onun tipik sert ifadesini yumuşattı.

"Kendini önemsiz mi hissediyorsun?" diye sordu ve ses tonundaki beklenmedik nezaket göğsümde bir sıcaklık yarattı.

"Hepimiz bir noktada bunu yapıyoruz. Aksini söyleyen ya yalancıdır ya da aptal."

Saygısızlığım onda bir gülümseme uyandırdı. "İyi dedin."

Sekizinci güne yaklaşırken, masanın dağınıklığı büyük ölçüde giderilip yerdeki yığınlara geçildiğinde, profesörünkinden farklı bir karalamayla yazılmış notlar buldum. Sanki kalem gergin bir el tarafından tutulmuş gibi titrek, aceleyle yazılmış bir yazıydı. Belki de onun ilk asistanı ben değildim. Bu biraz kıskançlık uyandırdı. Ben ikinci tercih, hatta belki de son çare olmuştum. İçimi çektim ama sorgulama zahmetine girmedim.

Profesörün kitaplarından birinin kenar notlarını düzenli bir dosyaya aktarmayı bitirmiştik ki kıkırdaması dikkatimi çekti. Karmakarışık saçları son zamanlarda tipik tarzı haline gelmişti, çünkü düşünürken sık sık ellerini saçlarında gezdiriyordu ve yün kazağının içinde rahat bir şekilde oturuyor, her yönüyle kitaplarla meşgul bir adam gibi görünüyordu. Son birkaç gündür rahatlamıştı, bunu bir zafer olarak saydım. Tekrar kıkırdayıp beni yaklaşmam için işaret ettiğinde, St. Mary's'de derslere taşıdığım türden yıpranmış bir defteri açtığı anda dostluk umutlarım arttı. Çok zorlanmıştı ve omurgası zar zor tutuyordu. Okunaksız yazılar görünen iki sayfanın neredeyse tamamını dolduruyordu ama alt köşede birkaç gözü ve korkunç ama komik bir gıdısı olan karikatürize bir şeytan çizimi vardı. Komik bir şeydi, bir çocuk eseri idi.

"Bunu kim çizdi?"

"Yaptım," dedi, nostaljik, çocuksu bir şekilde gülümseyerek. "Yıllar önce ben de öğrenciyken."

"Bu da ne böyle?"

"Yatakhane
başhemşiresi."

Kahkaham o kadar ani geldi ki neredeyse bir kıkırdamaydı ve parmaklarımı dudaklarıma bastırdım.

"Profesör, ne kadar korkunç!" Gönülsüzce uyarmıştım. "Umarım sizin onun hakkında ne düşündüğünüzü hiç öğrenmemiştir. Eminim elinden gelenin en iyisini yapıyordu."

"Aslında adil bir kadındı, ama çocuklar anneleri olmayan bir kadın tarafından azarlandıklarında, özellikle de annelerini çok özlediklerinde huysuz olurlar."

Midem alt üst oldu, boğazıma acı bir şeyler düğümlendi. Ben de yatılı okula gitmiştim ama annemi hiç özlememiştim. Kitabı kapattı ve ayağa kalktı, eli bir fısıltı gibi benimkine değdi. Bir kazaydı ama parmak eklemlerimin derisini karıncalandırdı ve yanımdan geçerken onları eteğimin içine bastırdım.

Kanepenin masasından soğuk kahve fincanını aldı.

"Hangi okula gittin?" diye sordu, içkisini yudumlarken.

Cevabın ilginç olmayacağını göstermek için omuzlarımı silktilim.

"Mount St. Mary, New York'ta. Pek umursamadım ama sıkıcıydı. Kimsenin başı belaya girmiyordu, gerçekten ve başhemşirelerin hepsi de terbiyeliydi. Hoşuma giden tek ders eski dillerdi ama onlar da haftada sadece iki kezdi."

"Eski şeylere olan ilginiz mi sizi Mr.

Dümenci

dükkânı

mı?"

Donup

kaldım.

Bir aptal gibi, biri bana eski bir kitapçada Massachusetts'e nasıl geldiğimi sorarsa ne söyleyeceğimi düşünmemiştim, çünkü dostça bir sohbet beklemiyordum.

"Ben... hayır," diye cevap verdim tereddütüm çok belirgin hale gelmeden önce. "Ailem öldü ve bir anda tek başıma kaldım, bu yüzden New York'tan ayrıldım ve hiçbir planım olmadan Boston'a gittim. Bay Helm de tesadüfen beni işe aldı."

En önemli kısmı atlamışım: Annem ve babamın katılmadığı üniversite mezuniyetinden eve döndüğümde, evi personelden arındırılmış ve hem annemi hem de babamı odalarında vurulmuş halde bulmuştum. Soruşturma, açık bir gerçeği ortaya çıkardı: cinayet-intihar. Ölüm, babamın bana mezuniyet hediyesi olmuştu. Cenazelerinden kısa bir süre sonra evden sadece birkaç parça eşyayla ayrılmış ve Massachusetts'teki bir hastanede hafızamda büyük bir boşlukla uyanmıştım.

Travmatik amnezi.

Deli Millie, annemin nefret dolu sesi kulaklarımda çınladı.

Profesörün bakışları beni delip geçiyordu, belki de ihmali algılamıştı.

"Sıra dışı koşullarınızın sizi buraya, ihtiyaç duyduğum anda bana yardım etmeye yönlendirmiş olması benim için ne büyük şans."

Alaycı ses tonu beni şaşırttı ve kulaklarımda ısınmasını teşvik etti. Ellerime yapacak bir şey vermek için sandalyede bıraktığı defteri aldım.

"Bunu nereye dosyalamalıyım?" Hareket etmeye hevesli bir şekilde sordum.

"Hm?" Hâlâ beni düşünüyordu, düşünceleri çok uzaktaydı. "Karikatür kitabın," diye şaka yaptım.

Odaklandı. "Evet, burada yıllıkların olduğu rafta. Değersiz bir şey ama nostaljiyi seven bir aptalım."

Beklenmedik bir karakterizasyon.

Ben kitap raflarına doğru yürürken bir sessizlik çöktü. Ağırlığı beni tedirgin etti ve tadını çıkardığımız zayıf ama hoş rahatlığı devam ettirmek için onu konuşturmaya çalıştım.

"Annenizin folklora olan ilginize ilham verdiğini söylediniz, ancak çalışmanızı kötücül olana odaklamanıza ne sebep oldu?" diye sordum.

Cevap vermedi ve ben de beni duymadığını düşündüm. Kitabı yerine koydum ve döndüğümde hareketsizleştiğini, fincanın dudaklarından sadece bir nefes uzakta durduğunu gördüm. Bir süre sonra boğazını temizledi, soğuk kahvenin kalanını içti ve sonra "Karım" diye cevap verdi.

Ruh halim hızla bozuldu, midem de onunla birlikte. Yanlış şeyi sormayı başarmıştım.

Özür dilemek ya da anı kurtarmak için fırsatım olmadı çünkü profesör bardağını bıraktı ve kamerasında bıraktığı dosyaları almak için kibarca izin istedi. O gittiğinde, içten bir küfür savurdum ve yıldızları görene kadar avuçlarımı gözlerime bastırdım. Açıkça görülüyordu ki, yalnız bir dulun ruh halini yönetmek için uygun değildim.

Profesör olmadan kütüphane uçsuz bucaksız, işin geri kalanı ise içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Ne zaman döneceğini tahmin edemediğim için görevime devam ettim ve önceden düşünmüş birinin birbirine bağladığı bir yığın ciltli kâğıdı elime aldım. Beş tane kadar vardı ve ağırdılar. Yeteneğimi fazla abarttım ve onları masaya taşıırken en üstteki iki tanesini tutamadım ve kâğıtlar bir kâğıt yağmuruna dönüşerek ağır mobilyaların altı da dâhil olmak üzere her yöne doğru kayarak düştüler. Gözlerim yaşardı.

Kalan yığınları yakındaki bir sandalyeye bırakmış ve kanepenin altında asi notları aramaya başlamıştım ki başka bir çizim gördüm. Profesörün çocukluk karikatürlerinden biri olduğunu düşünerek yaklaştırdım. Tasvir edilen canavar, şaka olsun diye yapılmış çocuksu bir çizim değil, ressamın ciddiyetiyle daha da iğrenç hale getirilmiş korkunç bir tasvirdi. Figür

İnsan şeklindeydi, siyah kukuletalıydı, gözleri yüzünü gizleyen gölgelerin karanlık boşluğunda parlayan iki noktadan başka bir şey değildi. Beden havaya kalkmış, beyaz elleri bir davet jestiyle havaya kalkmıştı. Çizimin altında bir açıklama okunuyordu:

Gancanagh

İnsan kadınları baştan çıkarır, onlar tükenip yok olana kadar aşklarıyla beslenir. Bir öpücük kurbanın kaderini belirler.

El yazısını tanıdım; profesörün eski asistanı tarafından yazıldığını düşündüğüm notlarla aynıydı. Bu, incelediğim tüm makale ve notlarda Gancanagh'dan bahsedildiğine ikinci kez rastlayışımı. Diğer birkaç kâğıda da baktım, başka çizim olmasa da yığındaki her şey o ele aitti. Önceki asistan her kimse, ürkütücü olmasa da en azından düzenliydi. Dağınık kâğıtları toplama işine geri döndüm, aynı anda birkaç parça topladım, o sırada yeşil kumaşla ciltlenmiş küçük bir cep günlüğü dikkatlice yığının içine sokulmuş olarak gözüme çarptı. Araştırma yığınları arasında bulduğum diğerlerine benzemiyordu ve merakla açtım, yıpranmış beyaz bir kurdelenin son kullanılan sayfayı işaretlediği yere kadar. Aynı el yazısı beni karşıladı.

İlk satırda *"Her gün gözleri kararıyor"* yazıyordu.

Yas tutuyor. Ona o çok istediği aileyi veremem.

Kaşlarım çatıldı, vicdanımda bir alarm çalmaya başladı. Bu bir araştırma değildi. Kapatmalı, bir kenara koymalıydım. Ama yapmadım.

Bazen evliliğimizden pişman olup olmadığını merak ediyorum; çok çabuk oldu. Ama benden nefret ettiğini düşünmeye başladığımda, beni tutkusuyla sarıyor, nerede olursak olalım bedenimi ona açıyor. Bu sabah koridordaki bir oyukta beni baştan çıkardı, diliyle beni tatmin ederken tanrıça Brigid'in heykeli bizi izliyordu. Yolumuza çıkan personelin seslerini duymamış olsaydık beni orada yere yatıracağına inanıyorum. Birkaç kez fark edileceğimizden korktum ama bu endişeler bile beni dizginleyemedi. Arzuları çok sarhoş edici ve onu reddedemiyorum.

Yüzüm ısındı.

Beni yeterince acımasızca severse, çektiğim laneti kırabileceğine inandığını biliyorum, ama kendimi onun içinde kaybetmek sadece dertlerimi daha da artırıyor. Benim Callum'um. O benim ölümüm olacak.

Kapıdan gelen bir ses irkilmeme neden oldu ve gözlerimi kaldırdığımda Profesör Hughes'u gördüm. Ölümcül görünüyordu, kaşları çatıktı ve yakışıklı yüz hatlarını bozarak onları sapkın bir hale getirmişti. Ayağa kalkmak için hareketlendiğimde bana yaklaştı ve sadece birkaç uzun adımda bana ulaştı. İçgüdülerim geri çekilmemi söylüyordu ama o çoktan yanımdaydı, kitabı elimden çekip aldı ve şömineye fırlattı, öyle bir güçle çarptı ki, közler künt bir yaradan fışkıran kan gibi halıyı yaktı.

"Profesör," dedim şaşkınlıkla, ama gözlerindeki, kitabı küle çeviren ateş kadar acımasız ateş karşısında duraksadım.

"O kâğıtlar karıştırılmak için değildi," diye bağırdı.

"Oysa onlar benden düzenlememi istediğin notlar yığınının içindeydi" diye karşılık verdim.

"Bir günlükteki kişisel yazılar ile mitolojik  c ler hakkındaki akademik notlar arasındaki farkı çözmekten aciz misiniz?"

"Profesör Hughes," diye sesimi yükselttim, savaşan utanç ve öfke duygusu sinirlerimi aşırı uyarıyordu, "incelemek için para aldığım eşyaların arasına karışmış özel notları okuduğum için su lanmayacağım! Özel hayatınıza burnumu sokmak gibi bir niyetim yoktu ve kötü niyetle yapılmayan bir şey için beni azarlamamanızı rica ediyorum."

Yüzündeki öfkenin bir kısmı gitmiş olsa da, uzaklaşırken gözlerindeki h z n kararmaya devam ediyordu. İnançsız bir nefes verdi ve halının tehlikeli bir şekilde t tmeye ba ladığı   mineye doğru yürüdü. K zleri ayakkabısının burnuyla söndürdü, sonra ayağı kalktı ve iki elini   mineye bastırarak kitabın yanışını izledi. Bana karşı davranışından değil ama karısının günlüğünü, muhtemelen ona ait son parçalardan birini yok etme konusundaki aceleci kararından dolayı duyduğu pi manlığa tanık oldum.

"Kendini savunuyorsun," dedi, hâlâ bana dönüktü. "  şırdım."

Söylediği şey çok tuhaftı. Bundan ne anlam  ıkaracağımı bilemedim ve kızgınlığının kıvılcımları halıdakiler kadar kolay s nmedi.

"Zorbalık edebileceğin bir kız  ğrenci olmamı mı umuyordun?"

Su lama karşısında o kadar afallamış görünüyordu ki irkildim. Kendimi kaptırmıştım.

" z r dilerim. İkimiz de  zg n z. Profesör Hughes, sizin için bir değer olmak ve saygılı bir çalışma ili kimiz olmasını istiyorum. Kişisel belgelerin de dahil olduğunu bilerek gelecekte daha dikkatli olacağıma söz veriyorum. Umarım bunu son tartı mamız olarak kabul edebiliriz."

Gururuma rağmen ve büyük bir içtenlikle zeytin dalını uzattım ve aynı zamanda bu alı veri in benim

İstihdam.

Bana döndü, Willowfield'daki ilk gecemde tanıştığım adama yeniden benziyordu. Göğsümdeki sıcaklık karnımın alt kısmına doğru indi ve ağzıma baktığında daha da arttı.

"Bundan çok şüpheliyim, Bayan Foxboro."

Barış teklifimi reddetmesinin acısını yeni atlatmışken, öfkemi dizginleyemedim.

"Eğer mutlak bir tiran olmakta ısrar ediyorsanız, o zaman haklısınız."

"Bugünlük işimiz bitti," dedi sertçe. "Bayan Dillard size tavsiyelerde bulunacak."

Hâlâ öfkeyle dolup taşan duygularımı görmezden geldim ve son bir yayılım ateşiyle oradan ayrıldım.

"Elbette efendim," dedim son derece tatlılıkla, çok fazla, zehirli bal gibi. "Emrinize amadeyim."

Düşünce seline kapılmış bir halde kütüphaneden kaçtım. Odama dönmeye hiç niyetim yokken, hışımla ön kapıya gittim, kilidini açtım ve tüm gücümle çekerek açtım. Kapı o kadar ağırdı ki, öfkem onu çok fazla hareket ettirmedi, sadece temiz havaya kaymaya yetti, serin erken bahar sıcak tenimi serinletti. Kapıya doğru yürümeyi arzuluyordum, önemli bir parçam kaçıp Willowfield'ı ve onun acımasız efendisini sonsuza dek geride bırakmam için yalvarıyordu ama attığım her adımda düşüncelerim dengeleniyordu. Eğer buradan ayrılırsam, başladığımdan daha kötü bir duruma düşecektim. Hararetli adımlarım yavaşladı ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sonunda paltom olmadan soğuğu hissettim.

Bunu sonuna kadar götüreceğim. Ne de olsa profesörün tepkisi kısmen haklıydı. Hiç tanımadığı bir kadın, merhum eşine ait, aşklarının en mahrem ayrıntılarını anlatan kişisel bir günlük bulmuştu. Utanç eşiğindeydim ama bana ve merakıma lanet olsun.

okumaya devam etmek için. Bu yerin, bu adamın çekimi çok güçlüydü ve ben buna karşı koymaya çalıştım.

Ağzıma bakışı.

Kıpırdamadan durdum ve kafamı boşaltmak umuduyla soğuk havayı içime çektim. Sonunda eve baktığımda profesörü kütüphanenin penceresinde durmuş beni izlerken buldum. O gözden kaybolmadan önce kalbim birkaç kez sert ve tedirgin bir şekilde çarptı.

O benim ölümüm olacak, demişti karısı.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Eski bir eve atfettiğim tüm seslerden rahatsız olarak uyudum. Bay Helm'in kitapçısındaki küçük odamı özlüyordum; orada aşağıdaki işlek caddenin gürültüsü rahatlatıcı bir güvence sunuyor ve ben uyuyana kadar binanın gıcırtilarını ve iniltilerini bastırıyordu.

Şafaktan önce uyanmış, yatağında oturuyordum, midem huzursuz ve başım boştu. Mutlak karanlığı çok bunaltıcı bulduğum için perdeleri çekmemiştim ve sabah ışığının odayı aydınlatmasını izledim. Kahvaltıdan sonra tamamen iyi olacağımdan emin olmama rağmen, Felicity sabah ateşi yakmak için geldiğinde ona iyi olmadığımı ve bir gün dinleneceğimi söylemeye karar verdim. Profesörle yüzleşmeye hazır değildim.

Kapım çalındığında, inandırıcı bir şekilde perişan görünmeye hazırlanarak açtım ve Bayan Dillard ile yüz yüze geldim.

"Hasta mısınız, Bayan Foxboro?"

Felicity'ye durumumu abartarak anlatabilirdim ama Bayan Dillard'ın bunu anlayacağından emindim. Planım suya düşünce başımı salladım.

"Biraz yorgunum, hepsi bu. Sesler beni ayakta tutuyor." "Sesler mi?" Bayan Dillard gözlerini kısarak sordu. Bundan bahsetmek aptalcaydı.

"Sadece evin yerleşimi. Buna alışık değilim."

Bayan Dillard dilini şaklattı.

"Taşra sesleri eninde sonunda arka plan gürültüsüne dönüşür," diyerek beni temin etti. "Size profesörün az önce ayrıldığını ve birkaç günlüğüne gideceğini söylemeye geldim."

"Öyle mi?" Hasta numarası yapmaktan memnun olsam da Profesör Hughes'un evden uzakta olması fikri beni mutsuz etmişti. Zaten yeterince boştu. "Nereye gitti?"

"Profesörün bir akademisyen olarak tutkularına rağmen hala aile şirketini yönetiyor. Boston'daki ambalaj depolarından birinde bir sorun çıktı, o yüzden gitti."

Boston'dan bahsetmek dükkânı özlememe neden oldu. Profesörden bir dahaki gidişinde Bay Helm'i ziyaret edebilmek için benim de onunla seyahat etmeme izin vermesini istemeye karar verdim.

"Her halükarda, o dönene kadar istediğinizi yapmanız ve kendinizi işle meşgul etmemeniz için talimatlar bıraktı."

Bu iznin ne anlama geldiği gün gibi ortadaydı: Profesör, daha hassas okuma materyallerine rastlama ihtimalime karşı kütüphanede yalnız kalmamı istemiyordu. Buna hakkı vardı.

"Yemek salonunda aynı saatte yemek servisi yapmaya devam edeceğiz, ancak bunun dışında istediğinizi yapabilirsiniz. Mantık çerçevesinde." Bu son kısmı ekledikten sonra Bayan Dillard bana dikkatle baktı ve ben de anladım.

"Nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Bu koridorlar ve merdivenler yıllardır temizlenmemiş, Bayan Foxboro. Tozdaki ayak izleriniz beyaz bir gömlek üzerindeki siyah mürekkep kadar netti. Sanırım korkunç bir suçlu olacağınız için hepimiz çok şanslıyız."

Tuhaf bir şekilde şaka gibi geldi ve gülümsedim.

Kadın gülümsemese de düşünceli bir ifadeyle başını eğdi ve "Bugün hava pek sert değil. Dışarıya bir göz atabilirsiniz. Hiçbir şey çiçek açmıyor ama bahçeler hala görülmeye değer."

"Teşekkür ederim Bayan Dillard. Kulağa çok hoş geliyor," dedim içtenlikle.

"Bu seni ayak altından uzak tutacaktır. Kahvaltı bir saat içinde hazır olacak."

Başka bir şey söylemeden gitti.

Profesörün getirdiği çok daha sıcak giysileri giymek için bu kez kendi giysilerimden vazgeçerek kendimi hazırladım. Gardırobumun yeterli olmadığı konusunda haklıydı ama inatçı bir katır gibi sadece yanımda getirdiklerimi giymeye devam ettim. Kuşkusuz bu kısmen eleştirileri yüzünden onu kızdırmak içindi.

Ama profesör bugün beni görmeyecekti ve Bayan Dillard da amacın pratiklik olup olmadığına karar veremezdi, bu yüzden lacivert yün eteğimin ve düşük paçalı hırkamın tadını çıkarmaya izin verdim ve tamamlamak için kendi sakin bej bluzumu seçtim. Kulaklarımı soğuktan korumak için kahverengi cloche şapkamı saçlarımın üzerine bastırdım ve eski paltomu omuzlarıma attım. Profesörün yeni bir tane önermemiş olmasına sevinmişim; dışarıda gezinmekten ve bu şeyi lekelemekten çok korkardım.

Aceleyle yaptığım kahvaltıdan sonra kendimi evin önüne attım. Dün hışımınla dışarı çıktığımda, soğuk beni içeri sürüklemeyi önce fazla uzaklaşmamıştım. Bugün sıcak değildi ama bulutsuz bir gökyüzünden engelsiz bir şekilde parlayan parlak güneş havadaki soğuğu azaltıyordu. Evin çevresini dolaşıp her açıdan bakmayı planlıyordum, özellikle de bu kadar umutsuzca kaybolduktan sonra onu çözmeye kararlıyım. Olmamam gereken bir yerde tökezlemeyeceğimden emin, kendimden emin bir yürüyüşe başladım. Bahçeler evin batısı ve kuzeyi boyunca uzanıyordu. Onları ziyaret etmek için sabırsızlanıyordum ama şimdilik çevreyi izlemeye devam ettim, mülkün bu tarafındaki pencereleri ve kuleleri inceleyerek haritasını çıkarmaya çalıştım.

Orada, sürücünün yanındaki kütüphane pencereleri ve aynı dış duvar boyunca yemek odası, daha küçük mutfak pencereleri ve alt katta, muhtemelen mutfak kileriyle bağlantılı olan kiler olması gereken kapı. Bu kapı, küçük bir bitki bahçesinin kış için uykuda olduğu arka tarafa kolayca girip çıkmayı sağlıyordu. Mutfağın ötesinde daha önce girmediğim odaların pencereleri vardı, kapılar meraklı gözlere karşı sıkıca kilitlenmişti. Sonunda, asmalarla çevrili, ölü yosunlarla grileşmiş bir bahçe duvarıyla çevrili gül çitleri göründü. Bunu o kadınsı ofisten görmüştüm ve pencerenin yerini kolayca bulmuştum. Evin sol arka köşesine yaklaştığımda, kaba tarla taşından inşa edilmiş ve basit bir ahşap çatısı olan bekçi kulübesi görünür hale geldi. Şirin ve pitoresk görünüyordu. Willowfield'la ilgili her şeyde olduğu gibi, buranın görünümü de son derece süslü bir hale getirilmişti.

Kulübeyi buradan görebiliyorsam, gezindiğim koridor evin arka tarafında olmalıydı. Köşeyi döndüğümde tuhaf bir manzarayla karşılaştım. Bir kule. Fransız gotik mimarisinin geri kalanından farklı olarak eve eklenmişti. Bir hevesle ya da sonradan düşünülmüş gibi eklenmişti ve dikkat çekiyordu. Üçüncü kattan yukarıya doğru inşa edilen ve kuzey bahçeleri hariç tüm noktalardan görünmeyen bu yapı, kulübeyle aynı tarla taşından yapılmıştı ancak belki de orada ikamet eden daha üst sınıftan bir kişiyi belirtmek için daha düzgün ve eşit bir şekilde döşenmişti. Konik soluk çatısı, sanki çok eskiden yapılmış gibi tuhaf bir şekilde yana eğilmiş bir bacaya sahipti. Bir zamanlar romantik olabilirdi, ama cansız saçlar gibi sarkan sarmaşıklar ve pencereleri buğulandıran bakımsızlık kirliliğiyle uğursuz bir tedirginlik hissi uyandırıyor. Dışarıdan nasıl görüldüğüne rağmen, bu odanın manzarası olağanüstü olabilirdi.

İzimi sürmeye devam ettim ve arazinin geri kalanını dolaştım, modern araçları tutmak için dönüştürülmüş büyük bir araba evi buldum ve

Doğuya doğru görebildiğim kadarıyla elma bahçeleri uzanıyordu. Bu taraftaki odaların hiçbirine aşına değildim ve Bayan Dillard'a ve böyle bir yeri yönetmek için gereken çalışmaya karşı içimde bir saygı duyarak başımı salladım.

Görevimi tamamladıktan sonra tartışılmaz bir heyecanla bahçelere geri döndüm ve beni en çok büyüleyen noktadan başladım: gül labirenti. Geçen sezondan kalma kurumuş yapraklar ve yapraklarla dolu çakıllı yollarda kıvrıla kıvrıla ilerledim. Birbirine zıt noktalardan bakan iki taş bankın oluşturduğu merkezi bulmadan önce sadece iki kez yanlış yöne döndüm. Çemberin ortasını, tam bir daire şeklinde büyümeleri için teşvik edilmiş olması gereken kuzugöbeği mantarlarından oluşan bir peri halkası işaretliyordu. İçimdeki çocuk, sadece biraz heyecan yaşamak için içeri adım atmayı arzuluyordu ama göğsümde bana devam etmemi tavsiye eden ihtiyatlı uğultuya kulak verdim.

Tipik bir labirentten farklı olarak, gül labirentinin alternatif bir çıkışı vardı; bu çıkış, bir zamanlar hayvanlarla ve yaklaşık insan şekilleriyle dolu olan güzel bir budama alanına açılıyordu. En ortadaki çalı diğerlerinden daha büyüktü ve belli belirsiz insana benzeyen kafasından iki büyük meşe dalı görkemli boynuzlar gibi sabitlenmişti. Her çalı bir hareketlilik telaşını taklit edecek şekilde kesilmişti. Büyük köpekler, şaha kalkmış atlar, kapışan kurtlar, hepsi tek bir yöne, sevgiyle bakılan tek çalı olan geyiğe doğru bakıyordu. Ne fazla uzamış dallar, ne de çürümeden kaynaklanan delikler vardı; sadece sık yapraklı ve mükemmel bakımlı kenarlar vardı. Yanından geçerken uzanıp ağzını okşadım, yapraklar dokunuşumla hışırdadı.

Bir zamanlar birçok ziyaretçiyi baharın çökmekte olan renkleri ve kokuları arasında gezdirmiş olabilecek aşırı büyümüş patika yollara girdim. Pergolalar, kiraz çiçeği tünelleri ve sabırla çiçek açmayı bekleyen sayısız dikenli kemer ve süpürge kümeleri vardı. Görkemli bir ağlayan

Söğüt, taştan bir kelp kuşunun sudan yarı dışarı çıkmış, bir binici aradığı bulanık bir göletin üzerinde alçaktan iç çekti.

Kelpie göletinden ayrıldım, iki gardenya çalısının arasındaki patikadan yürüdüm ve kendimi dolambaçlı yoldan yukarı çıkarken arabada gördüğüm Willowfield serasında buldum. Uzaklık ve gökyüzünün yansıması o zamanki kusurlarını gizlemişti ama şimdi ürkütücü hali görülebiliyordu. Cam panellerin çatlamadığı ya da çerçevelerinden tamamen ayrılmadığı yerlerde kir, kuş dışkısı ve yağlı is vardı - bir yangının kalıntıları. Alevler bilinmeyen bir zamanda serayı mahvetmiş ve hasar hiçbir zaman giderilmemişti. İçeri bakmaya çalışarak yaklaştım ama uzun süredir ölü olan bitkilerin silüetleri beni engelledi. Kısa bir aramadan sonra paslanmış ve aralık duran kapıyı buldum. Kendi kendime bakmaktan zarar gelmeyeceğini söyleyerek, gevşek camlara karşı temkinli bir şekilde içeri girdim.

İçerisi, bir zamanlar bu küçük kara parçasını tropik bir arcadia gibi hissettirecek çeşitli sıcak hava yeşilliklerinden oluşan yanmış yaprakların hüznüydü. Muz yaprağı ağaçlarının, kedi eğrelti otlarının ve cennet kuşlarının kalıntılarını gördüm. En az zarar görmüş alanda, dallarında hâlâ inatla asılı duran meyve leşlerini sergileyen ziyan olmuş bir limon ağacı gururla yerini almıştı. Bunun yanında, isle yara bere içinde kalmış, makaslar, teller ve çeşitli kırık vazolarla dolu büyük bir sedir tezgahı vardı. En çok bu tezgâh ilgimi çekti ve bir zamanlar sandalye olarak kullanılan hasırdan bir odun yığınının ve ortasından çatlamış camdan bir çay masasının yanından geçerek ona doğru ilerledim. Ziyaretçilerin rahat etmesi için serilmiş, yanmış bir kilimin kalıntılarının üzerinden geçtim ve kilim ayaklarımın altında ezildi.

Çalışma tezgahı görüldüğünden çok daha iyi durumdaydı ve sağlamlığını test ettiğimde hiç sallanmadı. Bu, ev için buketlerin ve aranjmanların yapıldığı bir çiçekçilik masası olmalıydı. Bayan Dillard

Willowfield'ın kış aylarında bile çiçeklerle dolu olduğundan bahsetmişti. Bu da bu seranın muhtemelen Bayan Hughes'a ait olduğu anlamına geliyordu.

Artık burada olmayan bir kişinin bir zamanlar zevk aldığı bir hobinin unutulmuş tüm gereçlerini saygıyla incelerken etrafıma küçük bir hüznün yerleşti: bahçe eldivenleri, makaslar, kurutulmuş ortanca ve lavanta sapsarı, kokuları donuk olsa da hala bir anı gibi mekanda dolaşıyor.

Bayan Reeves bana hayalet kokulardan, ölümlerin en rahat ettikleri yerleri tekrar ziyaret etmek için bir anlığına geri döndüklerinde kullandıkları kartvizitlerden bahsetmişti. Lavanta ve hayalet düşüncesi bende mide bulandırıcı bir tepki uyandırdı ve camın arkasındaki güneşin sıcaklığına rağmen tüylerim diken diken oldu ve başım döndü, dünya ileri doğru savruldu ve beni de beraberinde götürdü. İnişimi durdurmak için elimi uzattığımda tezgâhın üstünü yakaladım, ağır ve dengesiz bir şekilde eğildim. Masanın sarsılmasıyla bir çift makas ve eski yapraklar yere saçıldı. Birkaç derin nefes aldım, miazmayı geri çekilmeye zorladım. Lavanta hiçbir zaman en sevdiğim koku olmamıştı ama hiç bu kadar güçlü bir tepki vermemiştim. Evin tuhaflığı, profesörle olan etkileşimlerimin yoğunluğu ve bilinmeyen geleceğimden kaynaklanıyordu. Kendimi, stres ve uykusuzluk yüzünden paniklere karşı daha hassas olduğuma ikna ettim.

Zihnimi dağıtmak için ellerimin ve dizlerimin üzerinde eğilerek dolabın altına uzandım ve makası aldım. Serin toprağa yakın olmak beni odakladı ve altına uzandım, parmak uçlarım sert ve pürüzsüz bir şeyin kenarını buldu. Görmek için başımı daha da eğdim. Kapağı diğeri gibi yeşil olan bir başka günlük. Görünüşe göre Bayan Hughes bir zamanlar özel günlüklerini saklamayı alışkanlık haline getirmişti ve bunu en çok zaman geçirdiği yerlerde yapmanın mantıklı olduğunu hayal ettim. Vicdanım, gizemli Willowfield karısı hakkında daha fazla bilgi edinme isteğimle savaştı ama sonunda kaybetti ve ben

kitaba uzandım ve onu saklandığı yerden çıkardım. Grotesk merakım yüzünden kendimden biraz tiksindim ama yine de içindeki el yazısını incelemek için kapağı çevirdim. Aynı sert, gergin yazıydı.

Çok yakından bakmamaya çalışarak ilk birkaç sayfayı gözden geçirdim, ama bir süre sonra bunun gizli, tutkulu bir günlük değil, bir botanik defteri olduğu anlaşıldı. Bayan Hughes çeşitli bitki türlerini -saplarını, taç yapraklarını ve tohumlarını- çizmiş, her birini kullanım, koku, damıtma ve düzenleme için farklı notlarla etiketlemişti. Bu mülkü ve kuşkusuz eski sahibesini bu kadar büyüleyici kılan şeyleri incelemeye hevesli bir şekilde göz gezdirmeye devam ettim. Kitabın ortalarına geldiğimde, botanik çizimlerin tavrı değişti. Bebek nefesi ve leylakların narin çizimleri gitmiş, yerlerine sarmaşıklar ve bükülmüş çiçeklerin altlarında seyrek notlar bulunan, bazıları okunamayacak kadar aceleye getirilmiş sert siyah çizikler gelmişti.

Sonunda bir sayfa çevirdim ve artık çiçek çizimleri yoktu, sadece tek bir kelime vardı.

CALLUM

Sol omzumun üzerinden bir hışırtı geldi, bir zamanların canlı hayatının kurumuş anıları arasında bir hareket oldu ve nefesimi içime çekip Bayan Dillard'ı bulmayı umarak döndüm. Zaten ensemde sıcak bir kızarıklık vardı. Ama kimse yoktu. Birkaç adım ötedeki muz palmyesinin kahverengi yapraklarını rahatsız eden hışırtılar yeniden yükseldi ve bir karga kanatlarını çılgınca çırparak ortaya fırladı. Yanımdan hızla geçti, o kadar yakındı ki tüylerinin çırpınısını hissettim ve sonra saksıdaki eğrelti otlarının arasına daldı. Hızlı çıkışını kısa bir menteşe gıcırtısı izledi. Bir sonraki hareketim hakkında çok az düşünerek botanik günlüğümü hızla çantama tıktırdım.

Cepte. Ne de olsa akademik notlarla doluydu. Ödünç almak kesinlikle güvenliydi. Bir inceleme yaptıktan ve belki de çiçekler hakkında bir iki şey öğrendikten sonra yerine koyacaktım. Karganın yolunu takip ederek bahçeye döndüm ve seradan uzaklaştım, onu sahibesinin yasını huzur içinde tutması için bıraktım.

Bahçeden dışarı çıktığımda, evden gelen bir hareket gözümü yukarı çekti ve perdelerden birinin kaldırılmış olduğu kuleye doğru baktım. Orada bir şekil vardı, bir insan. Onları seçemiyordum. Bayan Dillard ya da Felicity beni kontrol ediyordu belki de. Gerçi neden yasak olan üçüncü katta bulundukları bir muammaydı. El salladım, her kimse bu hareketi dostça bulacağını ve beni izlediklerini bildiğimin farkına varacağını umuyordum.

Figür hızla uzaklaştı ve perde tekrar yerine düştü.

Belki artan rahatsızlığımı dağıtma çabasıydı, belki de içinde bulunduğum durumun saçmalığıydı, ama nedeni ne olursa olsun kendimi gülerken buldum.

"Gününüz iyi geçiyor mu hanımefendi?" diye sordu parlak bir ses.

Gülüşüm boğuk bir gıcırtya dönüştü ve irkildim, döndüğümde Rodney'nin hatırı sayılır bir mesafede durduğunu gördüm, bronzlaşmış yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. Altın sarısı saçları taranmamıştı, dizleri toprak ve bahçe işleriyle kararmış kahverengi kadife pantolonun içine düzgünce sokuşturulmuş flanel düğmeli ceketle aynı bej renkte bir şapkanın altına gizlenmişti. Küreğine yaslanmış, biraz da eğlenerek beni izliyordu.

"Rodney! Oh, beni korkuttun! Buradaki insanlar bunu yapmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor."

Kıkırdadı. "Evin ürkütücü olduğunu biliyorum Bayan Foxboro, ama burada batıl inançlarınıza sarılmayın. Bu bahçeler dünyadaki en huzurlu yerlerdir. Willowfield'ın ağırlığı bile onlara dokunamaz."

Aynı fikirde olmadığımı söyledim ama yine de gülümsedim.

"Hiçbir şey büyümüyor olsa da çok güzel."

"Tam tersine," dedi. "Büyüyen çok şey var, sadece henüz görebildiğimiz çok az şey var. Birkaç hafta içinde her yerin yeşile bürüneceğini tahmin ediyorum. Bu bir manzara."

"Eminim öyledir," diye cevap verdim, şimdi içtenlikle sırtıyordum. Resmi salonda Rodney hakkındaki ilk izlenimlerim pek de yanlış değildi. Son derece yakışıklıydı, tanıdığım tüm kızların hoşuna gidecek şekilde altın sarısıydı. Rahat ve cana yakındı, hiçbir gerginliği yoktu. Bu boş alanda onunla birlikte dururken kendimi tuhaf hissetmedim. Aksine, beni tedirgin etmeyen bir arkadaşına sahip olduğum için mutlu hissettim.

Rodney tekrar eve baktı ve kederli bir şekilde içini çekti.

"Willowfield'in çürüyecek olması çok yazık. Her zaman gerçekten büyülü bir yer olmuştur. Profesörün yakın gelecekte buradan elini eteğini çekeceğini tahmin ediyorum. Artık buraya neredeyse hiç gelmiyor ve yaşlı kızın temellerine çökmesini engellemek için sadece üç kişi var... pek umut yok."

"Willowfield'ı seviyor gibisiniz. Burada uzun zamandır mı çalışıyorsunuz?"

"Birkaç yıl önce, Bayan Hughes'tan hemen önce... yani... herkes gitmeden önce. Ama ondan çok daha önce, ben çocukken annemle babam burada çalışırdı. Aynı kulübede yaşıyorlardı." Başını küçük taş evin bulunduğu yöne doğru salladı. "Babam Callum'un annesinden kısa bir süre sonra vefat etti. Köye taşındık ama burayı özlemiştik. Bu yüzden Felicity ve ben geri döndük ve ailemizin eski görev yerlerini aldık."

"Felicity senin kardeşin mi?"

"Doğduğu günden beri." Bana göz kırptı.

"Çok tatlı biri," dedim onun açık şakacılığından etkilenerek.

Eşlik eden bir sessizlik içinde durduk, rüzgârın tadını çıkardık ve araziye baktık, muhtemelen ikimiz de bu dünyanın birkaç hafta sonra neye benzeyeceğini hayal ettik.

Rodney birdenbire ciddileşerek, "Felicity çok hassastır," dedi. "Profesörün karısıyla yaşadığı trajediden beri kâbuslar görüyor. Evde bir sorun olduğunu düşünüyor."

Tüylerim diken diken oldu.

Rodney sadece kardeşlerin yapabileceği bir şekilde alay etti.

"Ona bunun saçmalık olduğunu söyledim," dedi, "ama çocukluğundan beri Willowfield'ın perili olduğuna inanıyor. Eğer garip bir şeyden bahsederse bana haber ver. Her neyse, seni yeterince oyaladım. Benimle biraz vakit geçirdiğiniz için teşekkür ederim hanımefendi. Çok hoştu."

Bana bir gülümseme fırlattı ve ben de ona karşılık vermekten kendimi alamadım. Gerçekten flört ediyor olabileceğini düşündüm ve az önce bana verdiği ürpertiye rağmen bundan hoşlandım.

"Öyleydi," diye cevap verdim. "İyi günler, Rodney."

Başını salladı, sonra omzunda kürekle, kendi kendine ıslık çalarak, kaygısızca uzaklaştı.

Eve geri döndüm, içeri girmeye hazır değildim ama en azından Bayan Dillard'ın öğle yemeğinde yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için içeri girmem gerektiğini hissediyordum. Tam yola koyulacaktım ki Rodney, "Bayan Foxboro," diye seslendi.

"Evet?"

"Eminim birileri daha önce bahsetmiştir, ama ne olur ne olmaz, keşfe çıkmaktan çekinmeyin, kuzey ucu hariç her yer fidanlık kadar güvenli, İtalyan evini geçince - oraya yakın bir uçurum var, ağzının etrafında toprak ufalanıyor. Düşmenizi istemem."

Vadide. Bayan Hughes'un öldüğü yer. Zar zor başımı sallayabildim.

Rodney eldivenli eliyle düz kasketinin kenarına dokunarak bir çitin arkasına döndü ve gözden kayboldu.

O gittikten sonra uzun bir süre orada durdum, güneş artık beni ısıtmıyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Günün geri kalanı olaysız geçti ve çoğunu bahçelerde geçirdim, açlık ve erken gün batımı sonunda beni içeri götürdü. Akşam yemeği yine sessiz geçti ve evde bir kişinin daha eksildiğinin bilincinde olduğumdan pek keyif almadım. Bu huzursuzluk midemi bulandırdı ve tabağımı karıştırarak çok az yedim ve geceyi erken bitirmeye karar verdim.

Odama vardığımda ateş güzelce gürlüyordu ve yorgunluğumun beni derin, rüyasız bir uykuya sürüklemesini isteyerek yatmaya hazırlandım. Bluzumun düğmelerini açmaya başladığım sırada kapı çalındı.

Felicity'nin yatmadan önce bana çay getirmesi Profesör Hughes tarafından her gece düzenlenen bir ritüel haline gelmişti ama yorgunluk ve düşüncelerimin karanlık kaleydoskopu bana onu beklemeyi unutturmuştu. Birkaç kez onu geri çevirmeye çalıştım, benim için endişelenmemesi gerektiğini söyledim, ama girişimlerim sürekli olarak reddedildi. Personel olsun ya da olmasın, bir misafirin soğuk bir karınla yatağa girmesine izin vermenin kötü bir davranış olduğunda ısrar ediyordu. Biraz yorgunlukla kapıyı açtığımda alışılmadık derecede neşeli bir hizmetçiyle karşılaştım.

"Yemek yemedin, ben de sana biraz kurabiye getirdim. Bayan Dillard yaptı, güzel ve taze. Bu gece çayını da biraz daha sert yaptım. Ekstra ballı."

"Ne kadar nazıksınız," dedim minnettarlıkla.

Çay tepsisini ateşin yanındaki masaya koydu ve bir fincan doldurdu. Kolayca sohbet ettik ve kendimi her şeye rağmen onun arkadaşlığından mutlu buldum.

"Keyfiniz yerinde," dedim sohbet edercesine. "Bayan Dillard da bugün daha az huysuzdu."

"Oh," dedi Felicity, utangaç bir omuz silkme hareketiyle. "Profesör uzakta, bu her zaman üzerimdeki baskıyı biraz azaltıyor."

Samimiyeti beni ona daha da ısındırdı. "O yoğun biri."

"Evet..." Felicity benim gözlemim üzerine düğmelerini ilikledi ve ben çok ileri gittiğimden şüphelendim. Önceki rahatlığı yeniden canlandırmaya çalıştım.

"Bugün kardeşinle tanıştım."

"Rodney mi?" diye sordu, sanki Willowfield'da çalışan birden fazla kardeşi varmış gibi. "Oh, hayır. Sizi rahatsız mı etti, bayan? O özür dilemeyen bir flörtçüdür."

"Öyle," diye sırtarak kabul ettim. "Ben aldırmadım. Burayı seviyor gibi görünüyor."

"O seviyor," diye iç geçirdi. "Ve her şeye rağmen ben de istiyorum. Burası evim."

Willowfield'ı ihtişamlı günlerinde hiç görmediğim için ilk kez üzülüyordum. Neden kendimi hep ellerimde bir zamanlar olağanüstü olan bir şeyin külleriyle buluyordum?

Felicity iyi geceler dileyerek beni yalnız bıraktı. Kurabiyenin görüntüsü mideme akşam yemeği eksikliğini hissettirdi ve birkaç ısırganı arka arkaya yedim, üstündeki beyaz şeker tozları parmaklarımı kirletti. Parmak uçlarımdaki tozu sildikten sonra çaydan bir yudum aldım, çayın yüksek tatlı notaları dilimi gıdıklıyordu. Gerçekten de her zamankinden daha etkiliydi. Bir fincandan sonra gece giysilerimi giydim. Gündüz giysilerimi kaldırırken serada bulduğum günlük yere düştü.

Ona baktım, onu aldığım için kendime bir kez daha şok oldum, ama onlar sadece botanik notlarıydı. Günlüğü aldım, giysilerimi yatağın ayak ucuna bıraktım ve bir fincan çay daha içip sayfaları karıştırmak için oturdum. Günlüğü açtım ve en son okuduğum yerden başladım.

Sonraki kayıtlar da aynıydı: aceleyle çizilmiş çiçekler ve yabani otlar, çoğu zehirli olan özellikleri altlarına yazılmıştı. Birkaç kez altı çizilmiş *acı* ve *küçük öldürücü doz* kelimeleri vardı. Bayan Hughes'un zehirlere olan merakı beni tedirgin ediyordu ama arkama yaslanıp ateşi seyrederken amacını çözdüm. Acemi bir botanikçi ve bir parfüm imparatorluğunun yeni imparatoriçesi olarak, mülkünde hangi bitki örtüsünün risk oluşturduğunu bilmek muhtemelen onun yararınaydı. Ben de aynı şeyi bilmek isterdim.

Bir keresinde, çocukken, kırmızı ve cazip bir şekilde büyüyen çeri domatesleri çalmak için mutfak bahçesine gitmiştim. Kötü kazanılmış atıştırmalığımdan bir cep dolusu koparıırken, evin temelinde yetişen güzel mor meyveleri görmüş ve kendimi onlara da kaptırmıştım. Takip eden bir hafta boyunca tehlikeli bir şekilde hastaydım, en kötü kramp nöbetlerimde sadece babam beni kontrol etmeye geliyordu. Doktor bana pokeweed zehirlenmesi teşhisi koydu ve bir daha asla bahçeden çalmadım.

Hastalığıma rağmen hoşuma giden bir anı olarak başımı salladım. Bu, babamın bana açıkça şefkat gösterdiği tek andı, çünkü tipik olarak bunu yapmak, ilgisine karşı bencil olan annemin öfkesine neden oluyordu. Yatağında yüzükoyun uzanmış, elinde mezuniyet belgem, annemin yerde yatan cesedini gördüğüm son anıyı bir kenara ittim.

Güçlendirici bir içecek aldım ama çay hâlâ çok sıcaktı. Yandı. Boğazımı haşlarken acıya odaklandım ve nefesim normale döndü, kalp atışım yavaşladı. Bir sonraki yazı resimsiz, sadece bir blok kelimeyle geldi.

Bu gece, son akşam yemeği misafirimiz evine gittikten sonra Callum beni yemek masasına götürdü.

Bunlar, yazarları dışında kimsenin görmemesi gereken kelimelerdi. Durdum, nefesimi içime çektim. Günlüğü kapatmalıydım. Bu benim için değildi, ama kelimeler baş döndürücüydü ve cinsel ilgim anında ve güçlüydü.

Elbisemde devirdiğimiz şaraptan kalan bir leke var. Personelin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir kez bile rahatsız edilmedik, bu yüzden umarım kapalı kapıları asla çalmamaları gerektiğini biliyorlardır.

Bir tartışma yaşamıştık. Bana karşı her zaman çok tatlı olan en yakın arkadaşlarından birinin eşi yemek sırasında ruh çağırma seanslarından bahsetti ve ben de büyülendim. Spiritüalizm yeniden canlanıyor ve inançlı biri olmasam da bu tür gösteriler her zaman ilgimi çekmiştir. Ya da en azından inanmıyordum. Son olaylar fikrimi değiştiriyor. Evde, kafamda olup biten her şeyle birlikte, Callum'un gülünç bulduğu bir şeyle uğraşmak anlamına gelse bile, bunları anlamlandırmak için bir şans istiyordum.

Bir ruh çağırma seansına ev sahipliği yapma fikrine açıkça karşı çıktı ve arkadaşlarımızın önünde ilk kez birbirimizle ters düştük. Callum'un sinirlendiğinin farkında olmama rağmen, ilişkinin geri kalanı yeterince sıcak geçmişti. Sonunda yalnız kaldığımızda, gerekçesini açıklamasını istedim.

Sorgulamam beni sırtüstü yatırmıştı, eteklerim belime kadar sıyrılmıştı ve Callum sadece "Hepsi bu kadar aşkım. Başka bir şey yok."

Onu çok seviyorum ama yanıldığına inanıyorum.

Son satır, karnımın alt kısmında ortaya çıkan karanlık özlemle birlikte keskin bir tedirginlik taşıyordu. Nefesim düzensiz, sık geliyordu, başım bir kadının elinde sayfaya çizilmiş tutku görüntüleriyle ağırlaşıyordu

Willowfield'dan korkarak mezara gitmişti. Ya ani hareketten ya da beklenmedik arzumun yoğunluğundan titreyerek hızla ayağa kalktım. Sıcak yüz ifadesiyle, sonunda uyumaya giderek istenmeyen şehvetli fikirler yağmurunu reddetmeye çalıştım. Yorganın altına girdiğimde vücudum ağırlaştı, tahmin ettiğimden daha yorgundum ama bir an için kendime karanlığa bakıp korkunç ve güzel şeyler düşünme izni verdim.

Rüyamda ay ışığında parlayan altın gözler ve saçlarımda güçlü eller görüyordum, sonra gecenin bir vakti, kadınsı bir coşkunun kısık iniltisi beni sarsarak uyandırdı. Sesi çok yakındı, sanki tutkulu kadın yanımda yatıyordu. Karanlığı dinledim. Sadece kor halindeki ateş hafif bir çıtırtı çıkarıyordu ama başka bir şey daha vardı: Ben ona odaklandıkça büyüyen bir fısıltı, çığlık atmaya hazırlanan bir çaydanlık gibi tıslıyordu. Hanımeli kokusu burnuma doldu, sanki ben uyurken odanın içinde yabancı otlar büyümüştü. Koku ve bitmek bilmeyen gürültü çok fazla geldi, beni bunalttı ve yüzümü kapattım, ellerime karşı ağlayarak onu parçaladım.

Sessizlik çöktü ve yaz kokusu azaldı. Başımı kaldırdım.

Yatak odamın kapısı açıktı. Yere yakın, elleri ve dizleri üzerinde bir insan bedeni, solgun saç yumaklarıyla gizlenmiş yüzü içeri bakıyordu.

Korku dolu bir çığlık ses tellerime hücum etti ve o şey örümcek gibi geri çekildi, aceleyle kapıyı kırdı. Bu açıklanamazdı. Bu bir *insandı*. Etten ve kandan yapılmıştı ve anlayamadığım nedenlerle bana eziyet ediyordu. Pervasızca, kendimden şüphe duymadan onu takip etmek için yataktan fırladım. Uysal Felicity'nin ya da düzgün Bayan Dillard'ın odama girdiğini hayal etmeye çalıştım ama bu çok saçmaydı. Başka kimse yoktu...

Ön kapı. Doktor her zaman kilitli olmadığını söylemişti. Bu evde biri vardı.

Cesaretimin anormal derecede yükseldiğinin belli belirsiz farkındaydım, ama aciliyetim şüphelerimi bastırdı ve davetsiz misafiri takip ettim. Bir köşeyi döndüler, ay ışığında bir eteğin beyaz kenarı görünüyordu.

"Dur! Seni zaten gördüm! Polisi arayacağım!"

İlk defa nerede telefon bulacağımı bilmediğimi fark ettim. Willowfield'da çalışan bir telefon olup olmadığını bile bilmiyordum. Hiç görmemiştim. Onları gözden kaybettim, o kadar çok kapıya girdim ki kovalamacanın bittiğini sandım. Yine de orada, koridorun en ucunda zar zor görülebilen bir figür çömelmiş, son pencerenin ötesindeki karanlıkta saklanmaya çalışıyordu.

"Burada ne işiniz var?" Bu şekilde hareket etmeleri doğalmış gibi, rahatsız edici bulduğum bir hızla başka bir koridora doğru bir hayvan gibi elleri ve ayakları üzerinde koşuşturmalarına neden olarak talep ettim. Bu istilacının tehlikeli olup olmadığını bilmemin hiçbir yolu yoktu ve kesinlikle tehlikeli olabileceklerine inanmak için nedenlerim vardı. Akli başında hiçbir insan dört ayak üzerinde sürünmez. Yine de kendi adrenalinimin sarhoşluğuyla peşlerinden gittim. Zemin sanki balçıktan yapılmış gibi dayanıksızdı ve farkındalığım bedenimin içinden üstüne doğru dalgalanıyordu. Yükselen paniğim başka bir kâbusun peşinde olmadığının kanıtını talep etmeye başladı ve yavaşladım, başım dönüyordu ve vücudum ağırlaşmıştı. Hâlâ uyuyor muydum? Hızlı bir coşku nefesi başımı döndürdü ve kadını birkaç kapı arkamda buldum, elleri pençe gibi yerdeydi ve bir ürpertiyle bir odaya girdi, hareketleri hışırdayan yaprakların bir senfonisi, kuru ve ölü.

Kaybolduğu kapıya doğru aceleyle ilerledim, hala kısmen açıktı ve artık neden takip etmeye devam ettiğimden emin değildim, sadece derinden bir zorunluluk hissediyordum. Ancak eşiği geçtiğimde, acımasız kararlılık, bozulan bir büyü gibi ortadan kalktı ve tökezleyerek durdum.

Bu odada biri *vardı*.

Profesör Hughes şöminenin agresif ışığına bakarak duruyordu, ben içeri girince irkilerek başını kaldırdı. Saati saymazsak, dağınık olmasına rağmen tamamen giyinikti, dağınık saçları yanaklarının tepesine değiyordu, gömleği buruşuktu ve düğmeleri yarıya kadar açıktı, köprücük kemiklerinin sert hatlarını ve altındaki atletti ortaya çıkarıyordu. Eğildiği şöminenin üzerinde yarısı boş bir bardak kehribar rengi sıvı duruyordu ve küçük beyaz bir paketi parmaklarının arasında el çabukluğuyla seyirciyi büyülemek üzere olan bir sihirbaz gibi çeviriyordu. İlk baştaki şaşkınlığı, beni gördüğünde daha yasaklayıcı bir şeye dönüştü, sert nefes alıyordu ve muhtemelen çıldırmış görünüyordu.

"Profesör." Beni buraya getiren şeyle hiçbir ilgisi olmayan yeni bir korku dalgası, buzlu suya batırılmış bir sarhoş gibi beni aniden bedenime geri getirdi. "Uzakta olmanız gerekiyordu."

"Belli ki geri döndüm."

"Lütfen, biri var..."

Daha fazlasını söyleyemezdim. Bu odaya bir kadının sürünerek girdiğini görmüştüm ama yatağın altında saklanmıyorsa burada başka kimse yoktu. O yöne doğru baktım, bakar bakmaz da pişman oldum.

"Birisi mi?" diye sordu karanlık bir sesle, dikkatimin nereye gittiğini fark etmişti.

Ne yaşadığımdan emin olmaya çalışarak kendimi düzelttim, Profesör Hughes ile herhangi bir odada olmadığımın farkına yeni varmıştım. Burası bir yatak odasıydı ve ona aitti.

"Evde birini gördüm," dedim. "Onları buraya kadar takip ettim. Sanırım ön kapıdan girdiler. Polisi aramamız gerekiyor."

Profesör Hughes boş odayı göstererek sessiz bir işaret yaptı. Sadece ikimiz vardık. Kendimi kanıtlamamın hiçbir yolu yoktu, şüphe etmeye başladığım sözümünden başka sunabileceğim hiçbir kanıt yoktu.

"Tüm bu olanlar," dedim titreyerek, sonunda Willowfield'daki deneyimlerimi dile getirerek, "çok sıra dışı."

"Oh, bu özel durum *çok* nadirdir, Bayan Foxboro," diye anlamlı bir şekilde cevap verdi, beni eleştirel bir gözle ölçüyordu. Bana inanmamıştı. "Ön kapı kilitli. Bayan Dillard her gece bundan emin olur ve bu odaya kimse girmedir, tabii kendinizi saymazsanız."

Konuşurken, elinde yarısı bitmiş kadehle tembel, çağrışımıcı bir yürüyüşle bana doğru yürüdü. Geri çekilmem için bana zaman tanıyor gibiydi ama başını eğişi, gözlerindeki satirik bakış, kaçarsam beni takip edeceğini gösteriyordu.

"Buranın senin odan olduğunu fark etmemiştim." Söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Tartışmaya çalışmak işleri daha da kötüleştirecekti. Mahcubiyetimle ve ortaya çıkan tüm yeni sorularla yüzleşmeye çalışmadan önce gitmem ve olanları sindirmem gerekiyordu.

"Mmm, ama eminim burada, gecenin karanlığında baş başa olduğumuzun farkındasındır," diye cevap verdi, hâlâ ilerliyordu. "Bunun daha önce de olduğunu hissediyorum."

"Profesör..." Akli başında, azarlayıcı bir ses çıkarmaya çalıştım ama uzun, geniş vücudu sinsice ilerlerken bu pek mümkün değildi.

"Bir kez daha, üzerinde yırtık pırtık bir gecelikten başka bir şey yok."

İçimi titreten şey kelimelerin kendisi değildi. Sesinin tınısıydı, alçak ve tehlikeli, uyarı dolu ve iyi bir kadının küçümsemesi gereken vaatler.

Bal rengi gözleri öyle bir yoğunlukla bana dikilmişti ki kendimi çıplak hissettim ve bir kolumu göğsümün üzerinde çaprazladım. Önceki anların dehşeti körelmiş, yerini zar zor giydirilmiş bedenime dair acil bir farkındalığa bırakmıştı ve onun yakınlığı bedenimi çılgın bir özlemle inletiyordu.

Ağzının bir köşesi alaycı bir sırıtışla kalktı. "Kelimeleri mi unuttun? Dün gayet iyi konuşabiliyor gibiydin. Hatırladığım kadarıyla oldukça haşlayıcı bir konuşmaydı."

Hâlâ çok sıcak ve dengesizdim, hâlâ aklımın yettiği tek silahı kullandım: öfke.

"Abartıyorsun," dedim sertçe.

En küçük adımlardan birini daha attı ve içimden ona doğru eğilmek gelse de, kendimi çıkışa doğru ağırbaşlı bir adım atmaya zorladım, ancak yönümü yanlış değerlendirdim ve kalçamı yan masanın köşesine çarptım, oradaki vazoyu bozacak kadar sertti. Şaşkın bir nefes aldım ve profesör kendinden emin bir şekilde hareket ederek vazoyu düşerken yakaladı, tekrar düzeltti ve onu her zamankinden daha yakına getirdi. Kütüphanede birçok kez bu kadar yakın olmuştuk, el yazmalarını tarıyor ve not alıyorduk, ama bunlar gün ışığında yapılan işlerdi ve şimdi, onun da belirttiği gibi, karanlıkta yalnızdık.

Vücudumun verdiği tepkiye rağmen meydan okumaya devam ettim ve tekrar kaçmaya çalışmadım.

"Uyarılarımı unutmanı engellemek için ne yapmalıyım?" diye mırıldandı, bakışları ağzımdan göğsüme kalkan olarak tuttuğum koluma doğru kasıtlı bir yol izliyordu. "Seni dizlerimin üzerine mi atayım?"

Kucağına atılmış olma görüntüsü küçük bir titreme yarattı ve yavaş ve haince gülümsedi. Aklımı başıma toplamaya çalışarak ihtiyatsızca başka tarafa baktım. Bu kadar yakinken viskinin zengin kokusunu alabiliyordum, meşe ve turba notaları, dumanlı ve tehlikeli. Köprücük kemiklerinin altındaki pürüzsüz deriyle göz hizamdaydım ve boğazının çukurunda hareket eden nabız dikkatimi çekti. Eğer uzansaydım, elimi göğsüne koyup kalp atışlarını hissedebilirdim.

"Ya da" -biraz eğildi- "belki de seni bu masanın üzerine yatırmalıyım."

Ruhum beni terk etti, ama bir şekilde nefes nefese kalışımı bir alay olarak gizleyecek kadar mantığımı korudum. Bu ilerlemeler başka bir şey değildi

içkinin etkisiyle beni dikkatsizliğimden dolayı uyarma çabasından çok daha fazlasıydı. Her zamanki eğitmen, dikkatsiz kızların başına gelenlerle ilgili bir masal anlatıyordu.

"Sarhoşsun," dedim, ateş gibi yanan tenimi kınamayla soğutmaya çalışarak. "Ahlak dersiniz not edildi, ama beni korkutamazsınız Profesör Hughes. Ben halk masallarından fırlamış bir bakire değilim ve sırf bir şeyi kanıtlamak için bana bir canavar gibi davranamazsınız."

"Öyle değil mi?" diye mırıldandı.

Bardağı kaldırdı ve soğuk alt kısmını sağ kulağımın altındaki yumuşak deriye bastırarak karnımın alt kısmına bir his sarsıntısı gönderdi. Yoğuşma damlacıkları aşağıya doğru ürpertici bir yol izleyerek omzumun üzerinden kayarak slip elbisemin ön kısmına ulaştı. Yarı kapalı gözlerle yolculuğunu izledi.

Bir sonraki sözlerimi önce düşünmedim. Kendi akıllarıyla benden fırladılar.

"O zaman yap," dedim.

Hakkımı yemeyeyim, umutsuz bir istekten ziyade bıkkın bir meydan okuma gibiydi.

Kaşları yukarı kalktı ve onu şok ettiğimden, bu kışkırtıcı davetle onu kendi oyununda yendiğimden emindim. Bunun yerine güldü, bir aşığın gece yarısı kadar zengin sesi, kendini beğenmiş güvenimi paramparça etti.

"Zevkle," dedi blöfümü görerek ve beni öpecekmiş gibi başını eğdi, ama ağzımı es geçerek dilini omzumun yamacına yerleştirmek için daha uzağa eğildi ve kulağıma varana kadar su damlasının düştüğü yol boyunca sürükledi. Bir şehvet ateşine dönüştüm, karısının günlüklerinden esinlenerek kafamda canlandırıdığım tüm cinsel imgeler erotik bir döngüde oynuyordu. Nefesim beni zorlukla terk etti.

"Oynadığın bu oyunun tehlikelerinin farkında değilsin, Millie."

"Bana ne olduklarını söyle," diye fısıldadım, ona karşı koyma isteğim, tekrar duymak istediğim bir şarkı olan adımın onun ağzındaki sesiyle yok oldu. Eğer bir oyun oynuyorsak, son küçük mesafeyi de kapatması anlamına gelecekse, onun galip gelmesini diledim.

Doğruldu, sanki ona tokat atmışım gibi benden sertçe uzaklaşırken sıcaklığı azaldı. Şömineye doğru çekilirken viskinin kalanını da içti.

"Odanıza dönün Bayan Foxboro ve geceleri bu evde dolaşmaktan vazgeçin. Bir dahaki sefere kendinizi dolaşmaya meyilli bulduğunuzda olacaklardan ben sorumlu olmayacağım." Kristal bir sürahi aldı ve yeni boşalmış bardağı doldurdu ve bana bir daha bakmadı.

Değiş tokuşumuzun yönündeki ani değişim beni alt üst etti ve bundan nefret ettim. Korkuma inanmamış, sonra da arzularımı serbest bırakıp reddetmişti. Topuklarımın üzerinde döndüm ve kaçtım, adımlarımı eşit tutmaya çalıştım ve kaçmak için çok istekli değildim.

Kafam karışmış, bulanıklaşmış ve son bir saat içinde beni ele geçiren sayısız hisle düğümlenmişim. Onun duymayacağını umduğum kadar uzaklaştığımda, ayaklarımın istedikleri kadar hızlı uçmalarına izin verdim, yer altımda sağlamdı. Artık kendi üzerimde süzüldüğümü hissetmiyordum. Geri dönüş yolculuğu kilometrelerce uzundu ama sonunda başardım, kendimle korkunç aşağılanmam arasında bir bariyer oluşturmak için kapıyı çarptım.

Adını koyamadığım duygularla titriyordum, öfkeye benzeyen bir düğüm halinde birbirine karışmışlardı ama onları küçümsemekten daha iyisini biliyordum. Gerçekten hissettiğim şey yalnızlıktı. Belki de profesör yalan söylüyordu, dikkatimi gerçeklerden uzaklaştırmak için beni şehvetle yemliyordu. Bu ihtimal canımı sıkıyordu ama beni günün ilk ışıklarına kadar yatağımdan kaldırmayan, en kötü düşünce, Willowfield koridorlarında bir hayaleti kovalamış olduğumdu.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Sabah oldu. Hasta numarası yapmama gerek yoktu; sadece aşağı inmeyi reddettim. Odaya girmeye çalışan güneş ışığı zar zor yetiyordu ama en korkunç hayallerimi rahatlatmaya yetti ve derin, rüyasız bir uykuya daldım.

Eğer biri aramaya geldiyse, rahatsız edilmeden yatakta kalmama izin vermişlerdi. Saat öğleyi gösterdiğinde uyandım, hala kafam karışıkta ama çok daha az trajikti. Sabahın erken saatlerinin çoğunu uyurgezerlik yaptığımı kendimi ikna ederek geçirmiştım, St. Mary's'e bir kız olarak geldikten sonra bıraktığım bir alışkanlıktı bu. Uyurgezerlik maceralarım bir zamanlar hayatımı tehlikeye attığı için bu rahatlatıcı bir sonuç değildi, ama alternatiften çok daha kabul edilebilirdi.

Geceleri kapımın kilitli olduğundan emin olurdum, bu her zaman önleyici bir tedbir değildi ama herhangi bir engel hiç olmamasından daha iyiydi ve ne pahasına olursa olsun bu rahatsızlığı kendime saklamalıydım. Bay Helm'in dükkânına dönme seçeneğimi hararetle değerlendirdim. Bana orada hoş karşılanacağımı söylemişti ama neden geri döndüğümü açıklayamayacaktım. Malikânedeki ikinci haftamın sonuna geliyordum, önümde onlarca hafta daha vardı ama en iyi seçeneğim burada kalıp olabildiğince gayretle çalışmak, görevi erken bitirmek ve Willowfield'dan elimde yepyeni bir hayat değerinde maaşla ayrılmaktı.

Nihayet odamdan çıktığımda mutfağa doğru ilerledim, aç değildim ama profesörün kütüphanede bana ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmeye de niyetim yoktu. Güneş ışığına rağmen koridorda yürürken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Her gölge tuhaf bir şekilde kayıyor, her köşe adını koyamadığım ya da kanıtlayamadığım bir tehlike barındırıyordu. Acele ettim.

Koridor endişeme yanıt olarak uzadı ve saniyeler uzayarak zamanın ıstırabına dönüştü. Sonunda dışarı çıktım, çıkmanın verdiği rahatlama bu kadar kolay ürktüğüm için kendime gülmemi kolaylaştırdı. Evin derinliklerinden, kütüphaneye aynı yönden gelen erkeksi ve öfkeli sesler dikkatimi daha da dağıttı. Birlikte yükselip sonra tekrar alçalıyorlar, anlayamadığım bir şeyi hararetle tartışıyorlardı. Duymak için kendimi zorladım ama agresif ileri geri konuşmalar aniden kesildi, sanki biri radyoyu kapatmış gibiydi. Koridorun sonunda bir kapı açılıp kapandı ve ben de utanmaz bir merakla, tartışmaya kimin katıldığını görmek için yemek odasına doğru yürüyüşümü yavaşlattım.

Dr. Hannigan elinde tıbbi çantasıyla bitişik koridordan çıktı. Yüzümdeki şaşkınlığı gizlemek için kendimi zor tuttum. Adamın sert bir söz söylediğini hiç duymamıştım. Sinirlenecek bir tipe benzemiyordu. Yüzü daha önce hiç görmediğim kadar ciddiydi ama beni görünce gülümsedi, gözleri parladı.

"Millie! Ben de tam çıkıyordum ama seni görmek ne güzel."

"Günaydın, Doktor," diye neşeli bir ifadeyle karşılık vermek için elimden geleni yaptım, çünkü onu gerçekten seviyordum ve yalnız olmadığım için mutluydum.

"Sizi bugün Willowfield'a getiren nedir?" Kulak misafiri olduğum tartışmadan bahsetmekten kaçınarak sordum.

Nefes aldı, sanki cevap arkasındaymış gibi geldiği yöne baktı. Çantasını düzeltti ve tekrar gülümsedi, bu sefer daha sert bir şekilde.

"Callum'la eski dostuz; sık sık ziyaret edip hal hatır soruyorum, işlerin kendisini yorup yormadığından emin oluyorum. Kötü bir alışkanlığı var

kafasını dağıtmak için aşırıya kaçıyor... ah... şey... yemeğe mi gidiyordunuz?"

Herkesin profesörün karısının ölümünden bahsetmeyi reddetmesi şaşırtıcıydı, sanki ölünün adını söylemekten, evin duvarları içinde onun hakkında konuşmaktan korkuyorlardı. Profesörün isteksizliğini anlıyordum ve belki de personeline ondan bahsetmekten kaçınmalarını emretmişti, ama doktor? Sormaya hazırdım ama edep beni engelledi. Bu beni ilgilendirmezdi. Asla da olmayacaktı. Kısa bir süreliğine buradaydım ve bu ev benim değildi. İnsanlar benim değildi. Yakında bir gün, bu mezar anıt mezarı ve onun hüznünlü sakinlerini terk edecektim ve bilmeme gerek yoktu.

"Evet," diye yanıtladım sonunda, duraksamamın çok açık olmamasını umarak. "Bana katılır mısın? Genelde tek başıma yerim ve bir arkadaş için biraz yalnızım."

Dr. Hannigan hiç tereddüt etmeden, "Ne harika bir fikir. Bayan Dillard yemeklerine yaptığı diğer her şeyden daha fazla cazibe katıyor ve benim bekar yemeklerimin çok altında. Çok memnun olurum."

Memnundum ve artık Bayan Dillard'ın hayalet aşçı olduğunu biliyordum, her zaman bir adım öndeydi ve hiç görünmüyordu.

Yemek, Willowfield'da yediğim en keyifli yemektir ve misafirlerimiz iştahımı açarak beni şımarttı. İyi yedim. Yemek güçlendiriciydi ve doktor canlıydı, bana tıp öğrencisi olduğu dönemle ilgili hikayeler anlattı ve beni o kadar sık gülme krizlerine soktu ki yemek yememiz uzun zaman aldı.

Yavaşladığımızda, ayağa kalktı ve yan masaya giderek, her zaman fark ettiğim ama hiç incelemediğim bir sürahiyi eline aldı. Kendine küçük bir bardak viski doldurdu, sonra bir tane daha doldurdu ve benim için masaya getirdi.

"İşte buradasın, canım. Günün yeterince geç bir saati."

Küçük kristal bardağı aldım, içindeki kehribar rengi sıvı sert kokuyordu. Aynı bardağın, aynı ruhların anıları beni rahatsız etti. Ayrıca, hiç tahammülüm yoktu. Ben kadın kolejinde okurken içki yasağı başlamıştı ve sadece lüks içki ve şarap dükkânları olan zenginler içki içebiliyordu. Tam reddetmek üzereydim ki annemin "sarhoş kitlelerden" yakınan anısı beni kadehi dudaklarıma götürmeye teşvik etti ve bir kerede almam gerekenden çok daha fazla, doyurucu bir yudum aldım. Sadece iki kez yutkunmayı ve öksürmeyi başarabildim. Doktor gülümsememeye çalıştı.

"Sakin ol Millie," dedi sevgili bir yeğene gösterilebilecek kusursuz bir şefkatle.

"Çok sert," dedim, kıkırdadım ve sonra tekrar öksürdüm. "Bundan hoşlanmadım." Dr. Hannigan kendi kahkahasını attı, sonra kadehini kaldırdı.

"Ben de öyle!" diye haykırdı, kalanını tek seferde devirerek. "Şimdi, durmadan konuşmama izin veriyorsun. Seni ve burada, Willowfield'da neler yaptığını merak ediyorum."

Alkolün sıcaklığı çoktan yayılmaya başlamıştı.

"Tuhaf," diye cevap verdim, sıkıntılarıma açığa vurmadan dürüst olmaya çalışıyordum, özellikle de ne kadar nazik olursa olsun, arkadaşının geceleri kabuslarından sonra koridorlarda koşan bir kadına sığınmasını tehlikeli bulabilecek bir aile doktoruna. "Elbette anlıyorum. Profesör hala yas tutuyor ve ben bu evde bir yabancıyım, bu yüzden personel bana karşı temkinli. Her halükarda iş ilginç."

Dergiler de öyle.

"İyi uyuyor musun?" diye sordu, bakışları sadece meraklıydı, bilmiyordu.

"O kadar yorgun mu görünüyorum?" Kendimi küçümseyen bir sırıtışla cevap verdim.

"Solgunsun, hepsi bu," diye düzeltti. "Böyle şeyleri fark ederim. Bu benim işim."

"Şey, ben iyiyim. Uyumakta biraz zorlanıyorum ama bunun tek nedeni evin çok büyük olması ve seslere alışık olmamam."

"Sesler mi?" Doktor meraklıydı. Bayan Dillard da benzer bir ilgi göstermişti ve dikkatli davranmam gerekiyordu. Hafif bir mahcubiyet tonunu benimsedim.

"Oh, sıradan, aptalca şeyler. Rüzgar, gıcırta ve sessizlik. Ben şehir gürültüsüne alışkınım."

Yalan, alkol kadar acı ve iki kat daha güçlüydü. Yarım bırakma kararımı tekrar düşündüm ve bir yudum daha almak için bardağı kaldırdım.

"Anlıyorum," dedi Dr. Hannigan. "New York'tan bir tıp asistanı olarak buraya ilk taşındığımda ben de sessizlikle ilgili sorunlar yaşamıştım."

İlgimi çekmişti. "New York'tan mısınız?"

"Öyleyim! Yonkers'ta büyüdüm, kırk küsur yıl önce ihtisasımı yapmak üzere Boston'un dışındaki Our Lady of Grace adlı askeri hastaneye taşındım."

Alarm beni baş aşağı çevirdi. Bardak parmaklarımın arasından kaydı ve ben de içgüdüsel bir hareketle onu yakalamak için hamle yaptım ama ağır kristal tabağıma çarparak kenarını parçaladı ve geriye sadece keskin porselen kaldı. Elim anında acıdı ve avucumda kızgın kırmızı kan çiçek açıp masa örtüsüne damlarken ayağa fırladım.

Dr. Hannigan göz açıp kapayıncaya kadar yanımdaydı, bileğimi tutuyor ve oradaki damarlara baskı yapıyordu.

"Başını dik tut," dedi gözlerimin uzaklaştığını görünce, sıkıntı ve acı bayılmak için mükemmel bir kombinasyon oluşturunuyordu. Derin nefesler aldım ve görüşümün kenarlarındaki gri çekilene kadar onun yüzüne odaklandım. "Aferin."

"Çok özür dilerim," demeyi başardım.

"Sorun değil, kızım. Hepimizin başına gelir. Felicity! Bayan Dillard! Siz hanımlardan biri, lütfen!" diye bağırarak evin içine girdi.

Bayan Dillard bir sihirbaz gibi sahnede belirdi.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu.

Felicity elinde bir süpürgeyle koşarak içeri girdi, gözleri kocaman ve korkmuştu.

"Bayan Foxboro yemek tabağıyla kavga etti. Korkarım kayboldu. Derin görünmüyor ama çantama ihtiyacım olacak. Felicity, onu getirir misin? Koridorda."

Çantayı almaya gittiğinde Bayan Dillard gıdaklayarak geldi, masadan beyaz bir peçete alıp elime bastırdı, dikkati sertti ama agresif değildi.

"Tanrı aşkına, her tarafının kanamasına izin verme Laurence."

"Beyaz masa örtülerini kullanırsam gazabına uğrayacağımdan korkuyordum, Hellen," diye karşılık verdi.

Bayan Dillard ona baktı, yanaklarının üst kısımlarını pembeleştiren güçlü, taş suratlı bir öfke nöbeti geçirdi, sonra elimi bıraktı ve hışım la mutfağa geri döndü.

"O kadın," dedi başını sallayarak. "Melek yüzlü, şeytan huylu."

Küstahça yorumu, sersemliğin en kötüsünü uzaklaştırdı. Doktor. Hannigan'ın Bayan Dillard'ın herhangi bir şekilde melek olduğunu düşünmesi beklenmedik bir şeydi.

Felicity çantayla geldi, çantayı açıp yanına yere bıraktı ve ihtiyacı olan eşyaları aradı. Bandajlar, şişeler ve ilaçların arasında Profesör Hughes'un parmaklarında çevirdiğini gördüğüm gibi birkaç beyaz kâğıt paket vardı. Doktor yaramı sararken Felicity yanımda garip bir şekilde duruyordu, ta ki Bayan Dillard onu sertçe mutfağa çağırana kadar.

Tüm o telaşın içinde, aklımı başıma toplamak için birkaç dakikam olmuştu. Doktoru çalışırken izledim.

Dikkatimi dağıtmak için acı bir soru sordum.

"Ne zamandır profesörün doktorusunuz?"

Boğazını temizleyerek bana baktı.

"Bakalım, 1886'da hastanedeki eğitimimi bitirdim ve stressiz bir taşra doktoru olmak için buraya taşındım." Bu kısım biraz muzip bir ironiyle ifade edildi. "Callum'un babası okul arkadaşımdı ve Willowfield her türden iş ve ziyaretçiyi kendine çekerek görülmeye değer bir yer haline geliyordu. Parmaklarınızı açın. İşte böyle. Birkaç yıl sonra, lanet olası savaş patlak verdi ve ben de böylesine korkunç bir halde dönen tüm erkeklere elimden geldiğince yardım etmek için Our Lady of Grace'e geri döndüm. Hızlı bir çimdik. Şimdi bandaj."

Elimi sararken sessizdi, kaymaması için gerginliğe ve yerleşime odaklanıyordu. Endişe içindeyken titrediğimin, tenimin buz gibi olduğunun farkındaydım.

"Sonra," diye devam etti, "hükümet 1920 yılında federal finansman yetersizliği nedeniyle hastanenin kapılarını kapattı ve bir yıl sonra özel bir genel hastane olarak yeniden açıldı. Neyse ki o zamana kadar buraya geri dönmüştüm."

Saf rahatlama, doktorun bakımlarından ve ilaçlarından daha etkili bir ağrı kesiciydi. Titreyerek nefes aldım ve gülümsedim, doktorun yardımı ve bu bilginin merhameti için minnettarım.

Dr. Hannigan benim yatışım sırasında orada değildi.

"Bu iş görür." Paketlemeyi bitirdi ve elimi nazıkçe okşadı. "İşte buradasın Millicent. Her şey hazır. Çok kötü değil, tam elinin etli kısmına denk geliyor. Şeytan gibi kanıyor ama çabuk iyileşiyor. Kısa sürede sağlığına kavuşacaksın. Dikkatli olun. Tecrübelerime göre, tüm parmaklarınızı korumak hayatta size yardımcı olur."

Ona bol bol teşekkür ettim, o da işini önemseyen yaşlı bir doktorun gururuyla kasıldı, sonra çantasını aldı ve teşekkürlerimi iade etti

şirket için. Birkaç hafta sonra tekrar kontrol edeceğine dair söz vererek ayrılmak üzereyken durakladı ve endişeyle alnını kırıştırdı.

"Millie, uyumakta güçlük çekmeye devam edersen bana haber ver. Uykusuzluk bir süre sonra beklenmedik bir kötülük olabilir."

"Söz veriyorum."

Memnun olan Dr. Hannigan şapkasını çıkarıp veda etti.

İçimi çektim ve kendimi aptal gibi hissederek tabağın kırık parçalarını toplamaya koyuldum. Ben temizlik yaparken Bayan Dillard ortaya çıktı ve beni biraz hırçın bir şekilde kovaladı.

"Yine kendini keseceksin, aptal çocuk."

"Bayan Dillard," diye niyetimden daha sert bir şekilde karşılık verdim ve durup bana ters ters bakmasına neden oldum. Ses tonumu yumuşattım. "Size söylemek istiyordum. Profesör yokken bu kadar çok boş zamanım olması çok kötü hissettiriyor. Burada bir personel olarak maaş alıyorum ve bir şeyler yapmam gerekiyor. Lütfen mutfakta size yardım etmeme izin verir misiniz?"

Ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. "Çok nazıksınız," dedi sonunda.

"Ben bir mutfakta büyüdüm."

"Zavallı bir kızdın, değil mi?" Kanlı peçetenin parçalarını katlayarak meşgul olmaya devam etti.

Bu soğuk kadınla iyi geçinmeye kararlıydım ve yola devam ettim.

"Hayır, tam tersi. Ama mutfak evimdeki en güvenli yerdirdi ve aşçımız benim için bir anneydi."

Bayan Dillard'ın gözleri tuhaflaştı, kırmızı lekeli keten ellerinde sıkıştı.

"Mutfakta yardıma ihtiyacım yok," dedi hızlıca ve gitmek için döndü.

Yenilgiyi kabul ettim, elimdeki zonklama beni daha fazla sabredemeyecek kadar öfkeliyordu. Tam bu kadınla bir daha asla konuşmamaya karar vermişim ki, bana seslendi ve döndüğümde onu mutfak tezgahının yanında dururken buldum.

Kapı yarı açıktı, yüzünü hafifçe çevirmişti, böylece onu duyabiliyor ama ifadesini göremiyordum.

"Eğer gerçekten işe yarar bir şeyler yapmak istiyorsan, başka bir zaman bana gel. Eminim bir şeyler bulabilirim."

Bir yanıt beklemeden uzaklaştı ve kapıyı kapattı.

Bu bir dönüm noktasıydı. Önceki endişelerim, sırlarımın güvende olmasının verdiği rahatlama ve kurulan geçici dostlukların sevinciyle bir anlığına gölgelendi. Avucumdaki kesiğin yanmasına rağmen yükselmişim. Sırlarım güvende olduğu ve yalnız olmadığım sürece bu görevin getirdikleriyle yüzleşme şansım daha yüksekti.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

Kütüphaneye bir göz attım ve bereket versin ki boş buldum. Profesör olmadan oraya gitmem yasaklanmış olmasına rağmen, doktorun varlığı gibi dikkatimi dağıtacak bir şey arıyordum ama Bayan Dillard'ın bana ayıracak zamanı yoktu ve Felicity de ortadan kaybolmuştu. Bahçelere dönmeye ve Rodney'i bulana kadar dolaşmaya karar verdim. Sohbet etmek için onu rahatsız edecek ve öğleden sonranın bir kısmını geçirecektim. Ancak, bahçe bekçisini küstahça aramak bana çok garip geliyordu, bu yüzden bir kitap ödünç almayı ve bunu bahane olarak kullanmayı planladım.

Okuyacak bir yer arıyordum, derdim ve onun ilgisinin peşindeymişim gibi görünmekten kaçınırdım. Rodney güzel bir adam olmadığından değil, ilgisinin hoşuma gideceğinden eminim.

Bekçinin altın sarısı saçlarını ve robin's-egg gözlerini hayal etmek beni daha karanlık bir kafa, daha karanlık gözler, sahip olmaktan korktuğum ama çok istediğim şeyleri vaat eden bir düşünceye sürükledi. Boynumdaki dilinin hatırası kararlılığımı kırmaya başladı ve neredeyse arkamı dönüp hemen kütüphaneyi terk edecektim, ama kendime sert bir zihinsel sarsıntı verdim.

Adam sarhoştı. Muhtemelen korkunç bir baş ağrısıyla hâlâ yataktaydı ve dün geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Herkes için ve özellikle de benim için daha iyiydi. Yine de yapmak için geldiğim görevde acele etmedim. İyi Halk'la ilgili birkaç kitabı yığınlarından çıkardıktan sonra rafa kaldırdığım kitaplığa doğru aceleyle ilerledim. Özellikle bir başlık dikkatimi çekmişti ve şimdi onu arıyordum, parmaklarımı sırtlarda gezdiriyordum, ışıkları açmaya cesaret edemediğim için loşlukta gözlerimi kısarak bakıyordum.

Kelt Kabusları: Mitlerde Canavarlar ve Kargaşa

Aha.

Seçimimi bir kez daha gözden geçirdim, çeşitli notlarda ve denemelerde yazıldığını gördüğüm şeylerin en kötüsüyle dolu tek bir kitaba olan ilgimi yeniden sorguladım. Bunun korkularıma, eve ve insanlarına ve tuhaf zihnime karşı inatçı bir burun kıvrırma olduğunu tahmin ettim. Bir meydan okuma. Her halükarda, planım umduğum gibi giderse, onu okumuyor olacaktım. Güneşin altında durup insan yapımı bir ışık huzmesiyle sohbet ediyor olacaktım ve bu gece yatağa girdiğimde kendimi daha çok kendim gibi hissedecektim, bir şekilde içine girdiğim titreyen, lanetli kadın gibi değil.

Evin kasvetini terk ettim ve dünyaya geri döndüm. Elim acısa da ruh halim neşeliydi. Gerçek bahar henüz çok uzaktaydı ama kış ortasının sertliği dileniyor gibiydi. Amacımı bilerek yoluma devam ettim. Arazide daha önce yaptığım keşifler beni henüz buranın uzmanı yapmamıştı. Yine de, bir zamanlar özenle bakılan bitki örtüsünün konukları yepyeni dünyalara taşıdığı bahçeleri küçük koğuşlara ayıran yaprak dökmeyen ağaçların, çardakların ve taş duvarların ardında kaybolmaktan daha az endişeliydim.

Kelpie havuzunun yanından geçtim, durup likenle kaplanmış ağzına ve omuzlarındaki gergin kaslara baktım. Suyun altındaki böğrü yosunlarla yeşile dönmüştü ve bir ölüm yarattığı olmasına rağmen, başına gelen ihmal için ona acıdım. Geniş, taş gözlerine ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar gerçek oluyordu, sadece askıda olduğu izlenimini veriyordu, her nefeste yeniden canlanacak ve beni sulu ölüme sürükleyecekti. Ciğerlerim hayali bir acıyla yanarak göğsümde genişleyen bir paniği ateşledi. Uzun, serinletici bir nefes çektim ve vücuduma karada, suyun üstünde, güvende olduğumu ve hayat veren oksijeni soluduğumu hatırlattım. Kelpie'nin kararlı bakışları rahatlamama yardımcı olmuyordu ve arkamı döndüm.

uzaklaşarak, beni İtalyan bahçelerine götürecek kiraz çiçeği ağaçlarından oluşan tünele doğru hızla ilerledim. Çıplak dallar esintiyle birbirine vurarak beni karşıladı.

Kelp havuzunu uzaktan sevmiştim ama yakından bakınca büyüünün pembe perdesi aralandı ve beni korkuttu. Callum'un annesi öteki dünyanın güzel ve ölümcül güçleri için tapınaklar inşa etmişti ve ben bunların birer işaret olduğunu unutmuştum. Koşuşturmak yerine yürümek, tekrar yavaşça yürümek ve eğlenmek için yoğun bir çaba sarf ettim, ancak ayaklarım mantığı dinlemeye başlarken, bir dalın gürültüyle kırılması kalbimi korkutarak endişeli ritmine geri döndürdü. Tünel boyunca omzumun üzerinden baktım.

Soldan üzerime atlayan iri cüsseli adam beni belimden yakaladı. Bir çılgılık attım ve dirseğimi geri göndererek Rodney'nin kaburgalarına sıyrıcı bir darbe indirdim. Çırpınışı tahmin etmiş ve en kötüsünden kaçınmak için zamanında geri çekilmişti.

"Oof, yakın bir tane." Sırıttı ve beni sabitlemek için dirseğimden tuttu. Onu gördüğüm için o kadar rahatlamıştım ki, korkum yerini yumuşak bir baş dönmesine bıraktı. Bana şaka yapılmıştı. Ona iyi huylu bir şekilde kitapla vurdum ve gülümsemesine karşılık verdim.

"İnsanlara böyle gizlice yaklaşarak kendini yaralayacaksın."

Kitabın darbeyi indirdiği kolunu kavradı ve teatral bir şekilde yüzünü buruşturdu.

"Çoktan yaptım. Şakamı bağışla, gölette seni ürkmüş gördüm ve kendimi tutamadım. Bugün iş yok mu?"

"Şey," diye geveledim, sonra da ayak parmaklarımın ucuna kadar yalan söyledim, "profesör kendini iyi hissetmiyor."

"Ah," diye cevap verdi ve bu tek kelimeyle ne demek istediğimi tam olarak anladığını ortaya koydu. Yakındaki bir ağaç gövdesine yaslanmış, geniş bir güneş ışığının tadını çıkarıyordu. Davranışları o kadar sakindi ki

rahatlamak için. Onun arkadaşlığını aramakla doğru seçimi yaptığımı biliyordum. Elimdeki kitaba başıyla işaret etti. "Biraz kitap okumak ister misin?"

"Böyle öğleden sonraları yapacak başka bir şey yok. Bayan Dillard ona yardım etmemi neredeyse yasakladı."

"O yaşlı bir yaygaracı," dedi sevecenlikle. "Her şeyi kendi bildiği gibi yapar ve karışmaya çalışanın vay haline. Her neyse, dışarıya gönderilmene sevindim. Bugünkü konumuz ne?"

Ona başlığı söyledim ve kararımın anında pişman oldum. Hoş gülümsemesi gergin, sert kabuklu bir sırtışı dönüşü. Bunu korumak için mücadele ediyordu.

"Karanlık peri masallarından hoşlandığınızı görüyorum. Bayan Hughes da öyle."

"Evet, bahçeyi inşa ediş biçiminde bunu görebiliyorum. Özellikle de kelpie'de." "Hayır, Callum'un annesi değil. Karısı."

Sırtımın ortasından soğuk bir karıncalanma yayılmaya başladı. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Sana iyi davranıyor mu? Profesör mü?" Rodney birdenbire sordu, dikkati yoğun ve bir saniye sonra ekledi, "Seni çok çalıştırmıyor mu?"

Rahatlamış bir kahkaha attım ama şimdi profesör ve dün geceki aşağılamalar tekrar aklımdaydı. "Hayır, iş iyi. Sıkıcı ama ilginç. Benim için sorun değil."

"Gözünü bir şeye diktiğinde biraz gayretli olabiliyor. Eğer bir kaçışa ihtiyacın olursa, kulübemin kapısı her zaman açık."

Gözlerinde yorumlaması zor olmayan bir pırıltı vardı. Taze olduğu için onu şakacı bir şekilde utandıramadan, ifadesi kasvetli bir hal aldı ve rahat duruşundan sıyrılıp doğruldu. Yüzünde bir damla sıcaklık olmadan omzumun üzerinden bakarak yaklaşan birine şapkasını eğdi.

"Rodney," dedi Profesör Hughes bize yaklaşırken selam vererek. Nabzım damarlarımda bir sinek kuşuna dönüştü. "Seni görmek sürpriz oldu. Bugün kasabaya gittiğini sanıyordum."

"Birkaç saat içinde gidiyorum, Profesör. Malç sevkiyatının gecikeceği haberini aldım. Kasabada bekleyerek zaman kaybetmek istemedim."

"İhtiyatlı," dedi profesör sert bir sesle.

"Gitmeye hazırlansam iyi olacak. Profesör. Bayan Foxboro."

Bana başını salladı, gözleri anlamlıydı, sonra gitti, geldiği yoldan çıplak ağaçların arasında kayboldu.

Profesör Hughes, yüzündeki anlaşılmaz ifadeyle onu gözden uzakta izliyordu. Sinirlenmişim. Şakalaşırken çok güzel vakit geçiriyordum. Bu ani ortaya çıkıştan duyduğum hoş olmayan haz da beni sinirlendiriyordu. Ona buz gibi baktım. Akşamdan kalma ya da uykusuz görünmüyordu. Yüzü sinekkaydı tıraşlıydı, saçları rüzgârın savurduğu birkaç tel dışında düzgündü, ama bu bile amaçlanmış görünüyordu. Gözlerinin altında o sabah benimkilerin altında gördüğüm gibi koyu halkalar yoktu ve her zamanki gibi Fair Isle süveterinin boynundan görünen kolalı yakasından, parlayan siyah ayakkabılarının üstlerini fırçalayan tam oturan umber pantolonunun eteklerine kadar giysilerinin hiçbirinde bir kırıksıklık ya da ters bir kıvrım yoktu.

"Profesör Hughes, sizi dışarı çıkaran nedir?" Kaba bir tavırla sordum.

"Bir adam kendi bahçesinde art niyetsiz dolaşamaz mı?" diye sordu, ağzının kenarları hafifçe dönerek.

"Tabii ki," diye cevap verdim azarlanarak.

"Yine de bir tane var, gizli bir neden." Ayaklarına baktı, gözlerini tekrar benimkilere kaldırmadan önce onu hiç görmediğim kadar utangaçtı. "Benimle yürür müsün?"

Bu isteği reddetmek için her türlü haklı nedenim vardı ama evin kasvetine dönmeye hazır değildim ve profesörün arkadaşlığı hiç olmamasından daha iyiydi. Kabul etmek üzere olduğum diğer nedenleri ifade eden midemdeki çırpınışları zorla görmezden geldim.

"Pekala, tempolu bir yürüyüşe itirazım yok, o zaman sanırım işe geri dönmek istersiniz." Haklı olarak sinirlenmiş görünmeyi umarak arkamı döndüm ama attığım ilk adım bir dalın tepesine denk geldi; dal ağırlığının altında yuvarlandı ve Profesör Hughes beni aşağı inerken yakalayıp daha fazla yaralanmamı engellemeseydi, öne doğru kayarak yuvarlanmama neden oldu. Sıcaklık içime yayıldı, utanç ve onun kollarının sıcaklığının uyandırdığı utanç verici arzunun erimiş bir bileşimiydi. Bu belirtilerin sadece korkunun ve gecenin karanlığının çılgınca bir karışımı olduğunu umuyordum ama burada, parlak güneşin altında, bunu eskisi kadar yoğun bir şekilde hissettim. Beni dengede tutarken, yaralı elimi fark etti ve beni nasıl etkilediğinin farkında olmadan, bandajları incelemek için eline aldı. Dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti.

"Sana ne oldu?"

"Kristal bardaklarınız ağır ve ben de sakarım," diye cevap verdim, ama terslemedim. Şefkatli davranışı kızgınlığımın en kötü yanını hafifletmişti.

Açıklamamı şüpheli bulduğunu ifade etmek için dudaklarından küçük bir hava üfledi ama bandajı son bir kez daha inceledikten sonra nihayet gitmeme izin verdi.

"Dr. Hannigan hâlâ buradaymış, görüyorum. Yarayı iyi tedavi ettiğine inanıyorum, bu yüzden endişelenmeyeceğim, ama belki bir dahaki sefere viskiyi es geçebilirim."

Renklendirdim. Nereden bilebilirdi ki? Bu sefer gülümsemesini saklamaya çalışmadı. "Sahip olduğumuz tek kristal bardak ruhlar için.

Hanımfendiyi hayal bile edemiyorum.

Dillard çay için bir tane koydu."

Bunun benim hakkımda çizdiği resmin hiç de iç açıcı olmadığını fark ettim. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Doktor teklif etti ve ben de bugün çalışmayacağımı düşündüm."

"Bu bir kınama değil," diye beni temin etti ve pişmanlık dolu ses tonuyla beni hazırlıksız yakaladı. "Bayan Foxboro, dün geceki affedilmez davranışım için sizden özür dilemem hayati önem taşıyor. Kuşkusuz, her şey beynimde bulanık bir karmaşa. Size söylediğim her şeyi hatırlayamıyorum ama uygunsuz ve korkunç olduğundan eminim."

Profesörün aksine, söylediği her heceyi ve daha fazlasını hatırlıyordum. Bu konuyu açmayacaktım; olanları unuttuğu için çok minnettardım. Bir hediye atının ağzına bakıp ona hatırlatmayacaktım.

"Kabul ediyorum, uykusuzluğumu çok agresif bir şekilde tedavi etmeye çalıştım ve misafir beklemiyordum. Gerçekten, dediğim gibi, koşullar ne olursa olsun affedilemezdi. Affedilmeyi beklemiyorum ama yine de alçakgönüllülükle yardımınızı sürdürmek istiyorum, her ne kadar gitmek için her hakka sahip olsanız da."

Samimiyetinden etkilenerek yumuşadım ama bu fırsatı kendi dürüstlüğümden ısrar etmek için kullandım. "Bir şeyler duyduğuma, bir şeyler gördüğüme eminim. Ben asla..."

Gecenin bir yarısı odana ince bir slipten başka bir şey giymeden gel.

"Seni asla rahatsız etmezdim," diye kendime olan saygımla sözümü bitirdim.

"Bu sabah endişelerinizi hatırlamayı başardım ve sizi temin ederim ki evi kendim taradım. Hatta Dr. Hannigan'dan da yardım aldım. Bir kişinin kalabileceği tüm olası yerleri kontrol ettik ve size garanti ederim ki kimse yok."

Doktorun benim saçmalıklarımdan haberdar olduğunu bilmek, uykusuzluğumla ilgili yorumunu mantıklı kılıyordu. Aynı zamanda daha da utanç verici hale getirdi.

"Kabul ediyorum, evin şu anki hali çok kötü bir hayal gücüne ilham veriyor. Kendimi göz ucuyla bir şeyler görürken buldum. Bunu geceleri olan biten her şey üzerine yaptığım çalışmalara bağlıyorum. İnsanların en kötü hayal güçlerine aşına olmak, kendi zihnimin inanmasını kolaylaştırıyor."

Uyurgezerlik hastalığımı itiraf etmenin yararlarını tarttım ve itiraf etmemek için birçok neden buldum. Bunun yerine konuşmayı başka yöne çekmek için bu fırsatı değerlendirdim.

"Hiç inançlı biri değil misiniz Profesör?"

Kaşlarını kaldırdı.

"Hayır. Bu"- eve baktı-"hepsi bu kadar."

Hepsi bu, aşkım. Başka bir şey yok.

Kahretsin, kızardım.

"Öyle misiniz, Bayan

Foxboro?" "Öyle miyim?"

"İnançlı biri mi?"

"Bir kez," diye itiraf ettim, memnuniyetle başka bir şey düşünüyordum.

Yürüyüşümüze devam etmek için eliyle bahçe yoluna doğru işaret etti. Beklediğim gibi bir arkadaş değildi ama umursamadım. İçimde iki parça vardı; işverenimle umutsuzca olumlu bir ilişki kurmak isteyen ciddi bir parça ve ahlaksız düşüncelerimi tatmin etmek için ona yakın olmayı arzulayan sapkın bir parça.

"Uzun zaman önce mi?" diye sordu konuşmaya devam etmek için.

"Çok uzun değil. Daha çok fanteziydi, gerçekten. Başka bir şeye inanmak hoşuma gidiyordu, bizim için ve bize karşı çalıştığını göremediğimiz güçlerin romantizmi. Bu zor dünyadan başka bir şeyin potansiyeli."

"Bu kadar tatlı bir manzaraya rağmen canavarlara bu kadar ilgi duymanı beklemezdim."

Hâlâ elimde tuttuğum kitabı işaret etti. Kitabı havaya kaldırdım. "Bu benim içimdeki korkuya meydan okumam," diye itiraf ettim.

"Oldukça cüretkârsın," dedi hayranlık dolu bir ifadeyle, gururum okşandı.

"Çalışmalarınız sizi hiç korkutuyor mu?" diye sordum.

Bir yoldaşlık duygusu yaşamak, bunun tek başıma yaşadığım bir deneyim olmadığına inanmak istedim.

Soruyu ciddiyetle düşündü ve sonra kasvetli bir şekilde cevap verdi: "Bazen geceleri fantezilerimin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Özellikle de kışları, burada her şey kasvetli olduğunda ve sadece düşüncelerim ve acımasız karanlık varken."

Yavaşladık ve masalsi kulenin net bir şekilde görülebildiği, uykudaki gül bahçelerine açılan bir çardağa yaklaştık.

"En kötü zamanlarımda bir daha asla ışığı göremeyecekmişim gibi hissediyordum, yine de..." Uzandı, ani yakınlığı sarsıcıydı ve çılgınca beni okşamak istediğine inandım. Arzulamama rağmen hafifçe uzaklaştım, ancak onun beni geçip tepemdeki karışık sarmaşıklardaki yerinden küçük pembe bir çiçeği koparmak için uzandığını gördüm. "Geliyor."

Büyülenmiş bir halde, bana uzattığı minik çiçeği aldım. "Sıcak aylarda burası çok güzel olmalı." "Çok güzel."

O bana bakıyordu ve benim de ona bakmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Aynı anda gülümsedik, aramıza beklenmedik bir huzur yerleşti.

"Aslında seni arıyordum. Sadece özür dilemek için değil, sizden bir iyilik istemek için."

"Oh?" İhtiyatlı davranmamaya çalıştım.

"Willowfield'da her zaman bir gelenek olmuştur, ilk çiçek açtığında evi bir anlamda uyandırmak için bir akşam yemeği partisi düzenleriz. Durdular

sonra..." Burada tereddüt etti, sonra rotasını düzeltti. "Bu kadar çok personel kaybettikten sonra zamanı gelmiş olabilir. Abartılı bir şey değil. Bu bana kesinlikle yardımcı olur ve belki siz de buranın bazen sahip olduğu korkunç kavrayıştan kurtulursunuz."

Bu fikrin çok hoş olduğunu düşündüm ve benden Bayan'a yardım etmemi istemesini bekledim.

Dillard hazırlanıyor.

"Misafirim olarak gelerseniz onur duyarım," dedi, "çünkü itiraf etmeliyim ki birçok meslektaşım ve arkadaşım çalışmalarına yardımcı olması için tuttuğum akademisyenle ilgileniyor."

Zevk omuzlarımda dalgalandı ve bunu gizlemek için küçük bir kahkaha attım. "Pek âlim sayılmaz," diye düzelttim.

"Katılmıyorum."

Arkadaşça bir süre daha yürüdük ve bana çeşitli bitkileri ve ne zaman çiçek açacaklarını göstererek Willowfield'in yakında tanınmaz hale geleceğine dair güvence verdi. Çok neşeli görünüyordu, bu hüznü yerin potansiyeline o kadar aşıktı ki. Evin etrafında bir tur attıktan sonra bana iyi öğleden sonraları diledi ve Bayan Dillard'ın parti için kıyafetimden sorumlu olacağını ve endişelenmememi söyledi.

Sonra, en sonunda: "Bu akşam kasabada işim var, ama sabah görüşürüz ve yaptığım dağınıklık üzerinde çalışmaya başlarız."

Dostça hissederek, "Eminim bunu düzeltebiliriz" dedim.

"Denemek için sabırsızlanıyorum."

Gülümsedi ve beni kapıda bırakarak meyve bahçelerinin yakınındaki doğu bahçesinde bulunan garaja doğru yürüdü.

Onun gidişini izledim ve bedenimin arzularıyla birlikte kalbimin de beni rahatsız edecek şekilde sıkıştığını hissettim.

Bölüm 12

Gece oldu ve beraberinde beklenmedik bir değişiklik daha geldi. Geldiğimden beri ilk kez Felicity ortaya çıkmadı. Ertesi sabah da onu görmedim. Bu gizem, telaşlı Bayan Dillard'ın ekstra işlerle ilgilenmek için acele ederken Felicity'nin korkunç bir mide gribine yakalandığını ve iyileşene kadar odalarında karantinaya alındığını bana bildirmesiyle ortaya çıktı. Bayan Dillard'a ona bakması için yardım etmeyi teklif ettim ama o beni başından savdı ve profesörün beklediği kütüphaneye gönderdi. Dr. Hannigan'ın tıbbi müdahalesi sayesinde sadece hafif bir sızıdan ibaret olan yaramın durumunu hemen sordu ve ardından gün verimli ve rahat bir şekilde başladı. Profesör Hughes'un tavırları çok daha nazikti ama profesyonel mesafesini koruyordu, sadece bulduğum notları incelemek ya da yeni bir dosyayı nereye indeksleyeceğimi göstermek için yanıma geliyordu. Her zamanki gibi öfkeli değildi ve kontrollü de olsa sık sık gülümsüyordu. Bana kişisel sorular sormaya cesaret edemedi, ben de onun işaretine uydum ve sadece elimizdeki iş hakkında konuştuk. Yine de, daha önce olduğu gibi, başımı kaldırıp beni incelerken bulduğum zamanlar oldu, bakışları sert ve anlaşılmazdı.

Profesör Hughes işimiz biter bitmez ayrıldı ve akşamın geri kalanında onu bir daha görmedim. Gecelerim daha sakin ve daha az huzursuz geçiyordu. İşe alınmam, endişelerimin azalması ve evin tuhaflığının artık duyularım için yeni bir şey olmamasıyla birlikte yerleşmeye başlamıştım. En sevdiğim heykelleri ve manzaraları ziyaret etmek için tanıdık koridorlarda yürüdüm. Bahçenin kahverengi çimleri ve malçları arasında ilerliyor, işlerin gidişatından her zaman gurur duyan Rodney ile sohbet ediyordum. Sık sık o umursamaz tavrıyla benimle flört ederdi. Bir

Öğleden sonra, profesör iş için şehirdeyken, kelpie havuzunu budama ağaçlarından ayırmak için süpürge bitkilerini bağlama yöntemini göstererek beni eğlendirdi. Süpürge çiçek açtığında, sonbahara kadar sarı çiçeklerden yapay bir duvar oluşturacaktı. Bir ara bana bir şiir okuyabileceğini düşündüren bir tavırla baktı. Neşeli gülümsemesi hüzünlü bir yumuşaklığa bürünmüştü ve sonunda Felicity'ye olan benzerliğini fark ettim. Nasırlı elini uzattığında, yüzümü okşamak istediğini düşünerek kıpırdamadan durdum. Bu fikre karşı değildim. Rodney istikrarlı, çalışkan ve bahçelere aşık birine benziyordu. Gülüşü etkileyiciydi ve kara kara düşünmüyordu, benim için huysuzluğa eğilimli koyu saçlı tiplerden çok daha iyi bir seçim. Parmaklarını şakağıma dokundurdu ve oradaki bukleler boyunca sürünen bir uğur böceği çıkardı.

"Güzel küçük şey," dedi, mavi bakışlarını benimkilere kaldırdı ve çilek kabuklu böcek uçmadan önce arsız göz kırpmalarından birini daha sundu.

O öğleden sonralarının güneş ışığını yanımda getirmeye çalıştım ve en azından geceleri koridorlarda yaptığım gezintiler sona ermişti. İki gece önce bir kez yatak odasının zemininde, kapının yanında yatarken uyanmış olsam da, kilidin beni caydırmak için görevini yerine getirdiği anlaşılıyordu. Hâlâ uyurgezer olduğum gerçeği rahatlatıcı değildi ama bu kadar kolay engellenebilmem olumlu bir işaretti.

İki hafta sonra düzenlenecek olan akşam yemeği etkinliği beni daha da meşgul ediyordu. Bayan Dillard elbise için ölçülerimi çoktan aldığı için hazırlamam gereken bir şey yoktu. Profesör Hughes ile bana daha fazla kıyafet tedarik etmesi konusunda tartışmıştım ki, bıkkın bir iç çekişle, "Yanınızda gece elbisesi getirdiniz mi, Bayan Foxboro?" dedi.

Bocaladım, "Yemeğin resmi bir etkinlik olacağını bilmiyordum."

"Willowfield'daki tüm akşam yemekleri öyledir, konuklar bunu bekler, bu yüzden lütfen inatçı gururunla canımı daha fazla sıkma." Hakarete uğramalıydım, ama söylediği gibi bu inatçı gururu can sıkıcı değil de sevimli bulmuş gibi sırtıyordu.

"İnatçı olan ben değilim," diye mırıldandım, ona son sözü söyleyemiyordum ama bu seferlik kabul etmeye hazırdım. Ne de olsa resmi bir elbisem olmadığı doğrudur.

Bana yan gözle baktı ama başka bir şey söylemedi.

Bu yüzden uzun zamandır hiçbir şey için duymadığım beklentinin tadını çıkardım.

Randevunun yarısında, profesörün şehirdeki bir iş için tekrar ayrılması gerekti ve hala aile parfümerisini yönetmek zorunda olduğu için üzgün olduğunu ifade etti. Hem şirketi hem de akademisyenlik kariyerini nasıl dengeleyebildiğini sordum.

"Bazen yapmıyorum," diye kendini küçümseyen bir gülümsemeyle cevap verdi ve oradan ayrıldı.

Bir işe yaramaya kararlı bir şekilde, ertesi gün mutfağa gittiğimde Bayan Dillard'ı dirseğine kadar sabun köpüğüne batmış, öğle yemeği yapmak için kullandığı tencereleri ovarken buldum. Felicity olmadan, artık yemekleri sihirli bir şekilde ortaya çıkmış gibi gösterme yeteneğine sahip değildi.

Tek kelime etmeden yıkanmış bulaşıkları kurulamaya başladım. Önce bana kuşkuyla baktı, sonra temiz eşyaları nereye koyacağımı söylemeye başladı. Bu iş bittiğinde bana büyük bir sepet uzattı, kuru malzemeler için kileri işaret etti ve hamuru hazırlamam için beni görevlendirdi. Kilere yaptığım yolculuk, kiler konusunda haklı olduğumu ortaya çıkardı. Çıplak taş duvarın içine yerleştirilmiş, aşağıya inen bir merdiven vardı.

"Yemek hazırlığı için yardıma ihtiyacın var mı?" Döndüğümde sordum.
"Burada olmak güzel, bu mutfağı seviyorum."

Doğruydu, burası büyüdüğüm yerden çok daha büyük ve resmi olmasına rağmen Willowfield'daki tüm yerler arasında en rahat ve tanıdık olanıydı ve buradaki tuhaf dokunuşlar gösterişli değildi. Sobanın arkasındaki fayansın üzerinde küçük boyalı yoncalar ve personelin yemek yediği masanın altında köşelerinde ortaçağdan kalma tek boynuzlu at resimleri olan yıpranmış dokuma bir halı vardı.

"Profesör yemeği şehir dışından bir şirkete hazırlatıyor," diye cevap verdi, karardan memnun bir şekilde. "Bu gece izinli olacağım."

"Kulağa hoş geliyor. Eminim bu kadar büyük bir eve tek başına bakan pek kimse yoktur."

Başka bir şüpheli bakış.

"Lütfen," dedim sonunda, "arkadaş edinmeye çalışıyorum. İstemiyorsanız anlarım ama en azından birbirimize karşı medeni olabilir miyiz? Ben bir hanımefendi, bir misafir ya da herhangi önemli bir kişi değilim. Altı aylığına personel olarak buradayım, Profesör Hughes ve ben bu hızla ilerlemeye devam edersek belki daha da az. Bu kadar soğuk davranmana gerek yok. Seni ısırmayacağım."

Son kısmı hamura huysuz bir yumruk atarak söyledim.

"Bana aşçınızdan bahsedin o zaman," dedi Bayan Dillard, cevap vermeyeceğini düşündüğüm bir anda. "Onun senin için bir anne gibi olduğunu söylemiştin."

Başlamak için çok kişisel bir şeydi ama Bayan Dillard'ın sesi oldukça yumuşamıştı. Kendince masanın diğer tarafına ulaşmaya çalıştığını biliyordum.

"Gürültücüydü ve sesi hep kızgın gelirdi ama hiç kızmazdı. Çok fazla yardım etmeme izin vermezdi, çünkü beni un ya da yağ içinde bulmak annemi çok kızdırdı, ama beni meşgul edecek işler verirdi ve şehre gittiğinde benim için kitaplar getirirdi. Bana kilerdeki baharatların isimlerini öğretti ve düzenlememe izin verdi.

Her şeyi. Yıllarca onun ayakları altında yaşadım ve bal kavanozundaki elim ya da ekmek hamurundaki parmak izlerim için beni hiç azarlamadı."

Yoğurduğum hamura baktım ve onun keskin kaybını hissettim.

"Üzüldüğümde bana bademli kurabiye yedirirdi ve evin içindeki dünya iyi değilken dışarıdaki dünyanın iyi olduğuna söz verirdi."

Geceleri annem uyuduğunda beni gardıroptan çıkaran da oydu.

Bayan Dillard'ın cevap olarak söylediği tek şey "Yemek yapmayı öğrenmemiş olman çok yazık" oldu, sesi garip bir şekilde kalındı.

"Çok istedim ama fırsat bulamadım. Ben üniversiteden mezun olduktan sonra öldü."

Ve ben orada değildim. Belki de gitmiştim. Sevgili üvey annemin hayatının son günlerini hatırlamıyordum. Diğer anıların ve babamın akıl almaz eyleminin ardından kaybettiğim yılların arasında sisler içinde bir yerlerdeydiler.

Kendimi sıcak hissetmeye başlamıştım; mutfak, ocağın yanması ve uyumsuz hamuru yoğurarak kullanılabilir bir hale getirme çabasıyla boğucu bir hal almıştı. Kendimi toparlamak için bir an durdum ve Bayan Dillard beni nazikçe uzaklaştırıp yoğurma işini devraldı.

"Şimdi git. Çok yardımcı oldun ve aslında her şeyden çok ayak bağı oluyorsun. Akşam yemeği altıda hazır olacak."

Bana sırtını döndü ve sessizce çalışmaya koyuldu; sohbetimiz sona ermişti. Hem hizmetçiyle olan ilerlememden memnun hem de anılarımdan dolayı içim buruk bir şekilde oradan ayrıldım.

Hava berbattı, buz gibi yağmur Willowfield'dan ölmeden ayrılmayı imkânsız hale getiriyordu. Koridorlarda cesaret edebildiğim kadar dolaştım, Bayan Dillard'ın gitmemem gereken bir yere gidip gitmediğimi anlayabileceğini biliyordum. Tekrar merdiveni arayacak kadar cesur oldum.

İlk turumda bulmuştum. Kuleyi merak ediyordum. Muhtemelen güvenli olmadığını ve hiç karşılaşmasam daha iyi olacağını düşündüm ama sık sık, bazen orantısız miktarda aklıma geliyordu. Kısa günleri ve düşünmekten başka yapacak bir şey olmayan uzun geceleri suçluyordum.

Başımı belaya sokamadan, Profesör Hughes yorgun ve bitkin bir halde geri döndü, gözlerinin altında endişenin gölgeleri vardı. Çalışmak için bulduğumuzda huysuz ama kibardı ve işlerin onun için zor olduğunu hayal ettim. Onu teselli etmek istedim ama bunu, artık iyice yerleşmiş olan profesyonel ilişkimizin bariyerini korkunç bir şekilde ihlal etmeden yapmanın çok az etkili yolu vardı.

"Profesör Hughes," diye söze girdim, onu düşüncelerinden sıyırdım ve öyle bir tedirginlikle ateşe bakmasına neden oldum ki, alevlerin arasından onu izleyen kendi iblislerini bulmuş gibiydi. "İşiniz söz konusu olduğunda cahilimdir, ama sorunlu olduğunuzu söyleyebilirim ve sizi sormamak benim için kötü olurdu. Yardım edebileceğim bir şey varsa lütfen söyleyin."

Bir parmağını alt dudağına sürttü, derin bir sıkıntı içindeydi. "Bana yük olan her şey tek bir kararla çözülebilir ama bu kararı vicdanım el vermiyor çünkü bu karar ya mevcut sorunları onaracak ya da her şeyi mahvedecek."

Daha fazla aksamaya neden olmadan kendi sorunlarımın hiçbirini başarıyla çözemediğim için bilgece bir sözüm yoktu. Yardımcı olamadığım için üzgün bir şekilde, Crom Cruach'ın başsız atlısı Dullahan'la ilgili bir dizi notu açıklamaya geri döndüm. Bu yaratık en sevdiklerimden biriydi ama beynim odaklanmama izin vermiyordu, bu yüzden kelimelere baktım, karlı bir sayfada sadece kızgın mürekkep görüyordum.

"Bayan Foxboro?" Profesör Hughes'un sesi boğuktu, paylaşmadığı duygularla ağırlaşmıştı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, ama cesaret edemedim.

yukarı bak.

"Evet?" Kâğıtlarla ilgileniyormuş gibi yaparak sordum.

"Eğer size tüm hastalıkları iyileştirmek ya da geri dönülmez bir şekilde sakat bırakmak için eşit güce sahip bir fırsat verilseydi, bunu göze alır mıydınız?"

Kendi hayatımı ve korktuğum için kullanmadığım tüm kaçış yollarını, mutluluk şansının umutla büyüdüğü ama ilgisizlikten öldüğü anları düşündüm. Çaresizlik sonunda beni güvenliği reddetmeye itmişti ve bu da beni buraya getirmişti.

"Bir zamanlar yapmazdım," diye dürüstçe cevap verdim, "ama korkarım ki kötülük şansı eşit olsa bile iyilik fırsatını kaçırmayan bir insan oldum. Her zaman ne olabileceğini tahmin ederek yaşamaktansa, kendime mutluluk vermeyi seçtiğimi ve başarısız olduğumu bilmeyi tercih ederim."

"Ve işte Willowfield'dasınız," diye mırıldandı.

"Evet. Buradayım," dedim.

"Onu iyilik için mi yoksa kötülük için mi buldun, Millie?"

İsmimin beklenmedik bir şekilde kullanılması içime bir elektrik dalgası gönderdi, duyularımı sersemletti ve uzun çabalardan sonra tolere edilebilir bir şekilde gizli hale gelen özlemi kıskırttı.

Küçük, yavaş bir nefes aldım ve yukarı baktım ama ona değil. Aklımı başıma toplamak için kendime bir an vererek, bakışlarımı yerden tavana kadar uzanan ve çabalarımınla yavaş yavaş düzene giren kitaplıklarda gezdirdim. Onlara ve bu işin püriten değerine odaklanmaya çalıştım.

"Yanlış soruyu mu sordum?" Profesör Hughes hemen cevap vermediğimde düşüncelere daldı.

Sonunda ona baktım ve keşke bakmasaydım dedim. Sandalyede öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, parmaklarını gevşekçe birleştirmiş oturuyordu. Kravatını çözmüştü ve bu beni daha önce etkilememişti ama şimdi sadece boğazının çukurunu görebiliyordum. O gece bana ne kadar yakın olduğunu hatırladım.

Yanlışlıkla odasını işgal etti, o kadar yakındı ki teninin kokusunu alabiliyordum. Gözlerindeki yoğunluğa bakılırsa ilgisinin ağırlığı kayda değerdı.

"Zor oldu. Ev güzel ama sıra dışı ve yalnız," diye cevap verdim, kelimelerimi olabildiğince dikkatli seçerek. "Ama geri dönebilseydim, sanırım yine gelmeyi seçerdim."

Söylediklerimin doğru olmadığından eminmiş gibi yüzümü inceledi. Sonra ayağa kalktı ve düşünceleri onu ele geçirmeden önce karıştırmakta olduğu kâğıt destesini aldı. Eğildiğim masaya doğru yürüdü. O yaklaşırken böyle rahat bir pozda olmamak için dik durmak istedim ama hareket etmek beni ele verirdi. Bu yüzden öylece kaldım ve o da kâğıtları tekrar masanın üzerine koymak için eğildi, biraz daha ilerlesem dudaklarımı boynuna bastırabileceğim kadar yakındı. Doğrulurken bakışlarımı yakaladı, sanki orada bulduğu özlemle besleniyormuş gibi beni bakışlarında rehin tuttu. Arzumun bulanıklığının ötesine bir parça utanç geçti ve duygularımın zaten bu kadar hararetle sevmiş ve kaybetmiş bir adam için ne kadar açık olduğunu merak ettim. Gözlerimi kaçırmadım, neredeyse esrarengiz bir şekilde büyülenmişim.

"Bu karanlık evde bir ışık saçıyorsunuz, Bayan Foxboro. Hiçbir şeyin onu söndürmesine izin vermemeniz için dua ediyorum."

Sonunda gözlerini kaçırdı ve gitmek için yanımdan geçti, eli yine benimkine değdi, Willowfield'daki ilk gecemi hatırladım, üzerinden sadece bir ay geçmiş olmasına rağmen sanki yıllar önceymiş gibi geliyordu.

"İyi geceler, Profesör." Sesim zar zor duyuluyordu.

"İyi geceler," diye cevap verdi.

Büyük bir rahatlama ve üzüntüyle ayrıldı.

Bölüm 13

Bir gecede biriktirdiğim tüm umut ve kuşkularla odama döndüm, en azından Willowfield'a alışmaya başladığımı ve yarından sonraki günün inanılmaz bir dikkat dağıtıcı getireceğini bilerek kendimi rahatlattım: akşam yemeği. Etkinliği düşününce aklıma başka bir şey geldi: Serada saklandığı yerden çıkardığım günlük. Profesörden ya da buranın tarihinden etkilenmek için kendime daha fazla neden vermek istemediğimden günlüğü bozmadan bırakmıştım. Fişlerimin arasına sakladığım şifonyere doğru baktım. Bir şeyler saklamak için çocukça ve bariz bir yerdi, St. Mary'deki kızlardan herhangi birinin bir şey arayacağı ilk yerdi. Ama burada meraklı ergen gözler yoktu.

Ben hınzırca onu çıkarmayı düşünürken, kapı çalınarak Felicity'nin geldiği duyuruldu. Korkunç görünüyordu, neredeyse hiç iyi değildi, yattığı süre bir zamanlar yuvarlak olan yanaklarında çukurlar oluşturmuştu. Gözlerinin altındaki mor renk, uzak kaldığı gecelerde iyi uyumadığını açıkça gösteriyordu ve onun için son derece üzülüyordum. İnanamayarak tepsiyi aldım ve onu dinlenmesi için odaya götürmeden önce aceleyle yere bıraktım.

"Felicity, zor iyileşmiş görünüyorsun! Otur."

Benimle kavga etmedi ama sanki bir başhemşirenin ofisindeymiş gibi kibarca sandalyeye oturdu.

"Çok daha iyiyim hanımefendi, gerçekten. Korkunçtu ama şimdi iyiyim, sadece yorgunum. Bunun için en iyi şey hareket etmek. Son birkaç gündür çok fazla yatakta kaldım." Düzgün duruşuna rağmen daha rahat görünüyordu

Onunla birlikte oturdum, çayını doldurdum ve getirdiği kurabiyelerin yarısını ikram ettim. Her ikisinden de kendini affettirdi, midesinin tatlılar için yeterli olmadığını ve Bayan Dillard'ın hastalığı sırasında onu o kadar çok çay içmeye zorladığını ve bir daha asla içmeyeceğine yemin ettiğini söyledi.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi, "bu profesörün kendi karışımı ve ben bundan pek hoşlanmıyorum."

"Bu farklı," diye önerdim, geri bundan zevk alıyordum.

"Bayan Dillard yarın elbiseni getirecek," diyerek konuyu değiştirdi.

"Oh, akşam yemeği için," dedim, bir yudum aldım ve daha önce olduğu gibi aynı yaz tatlarını bekledim. Bu kez tatlılık dilimi ısırdı ve küçük bir surat ifadesi takındım.

Felicity yüz ifadesini yakaladı.

"Çok mu sert yaptım? Hayır, içine çok fazla şeker koydum."

"Her şey yolunda," diye ona güvence verdim ve bilincini dağıtmak için bir içki daha aldım. Kendi yorgunluğu yüzünden dikkati dağılmış olmalıydı. Aslında onun suçu değildi.

"Bayan Foxboro, size bir şey söylemem gerekiyor ve umarım bana kızmazsınız."

"Fareyi pudramın içine sen mi koydun?" Birdenbire üzerimize çöken gerginliği hafifletmeye çalışarak kurabiyeyi ısıırken şakayla karışık sordum.

Yüzü asıldı ve ben de hemen geri adım attım.

"Sadece seninle oynuyordum Felicity. Bana söyleyebilirsin. Burada benim arkadaşım olabilecek biri varsa, o da sensin. Beni üzdüğün için endişelenme. Eminim sorun her neyse çözebiliriz."

Burnu pembeleşti ve ağlayacak gibi oldu. Elini tutmak için uzandım, onu rahatlatmak için ince parmaklarını kendi ellerimle sıktım.

"Lütfen endişelenme, o kadar da kötü olamaz." "Sadece... lütfen mutfaktan uzak dur."

"Ne? Neden?" Söyleyebileceği onca şey arasında en son söyleyeceğini tahmin ettiğim şey buydu.

"Profesör orada olduğunuzu öğrenince çok sinirlendi. Normalde ruh hali bu kadar değişken değildir. Stresten olmalı. Dürüst olmak gerekirse beni biraz korkuttu. Bir daha oraya gelersen seni geri çevirmemizi söyledi, çünkü ev işlerine yardım etmek senin işin değildi."

Bana hiçbir şey söylemedi, orada olduğumu bildiğine dair bir işaret bile vermedi. Bayan Dillard ve Felicity'yi kendi kontrolleri dışındaki bir şey yüzünden taciz etmesi beni öfkeliendirdi. Çok tatlı çaydan bir yudum daha aldım ve önceki duygularım oldukça azalmış bir şekilde içten içe öfkeliendim.

"Eminim o kadar sert konuşmak istememiştir," diye taviz verdim. "Stresinden bahsetmekte haklısın. Bu gece de keyfi yerinde değildi. Yine de onu benden daha iyi tanıyorsun, bu yüzden en azından onunla konuşana kadar mutfaktan uzak duracağıma söz veriyorum."

Ellerimi ciddiyetle tutarak ayağa fırladı.

"Olamaz! Lütfen ona bir şey söylediğimi söyleme, lütfen!"

"Tamam, tamam," diye onu yatıştırdım ve endişelerini gidermeye çalışırken, kolunun bileğinden yukarı kalktığı yere baktım. Taze çürüklerden oluşan bir halka, soluk tenini beyaz keten üzerinde ezilmiş meyveler gibi morartıyordu. Fark ettiğimi görünce, dokunuşum haşlayıcıymış gibi elini çekti.

"Bir kaza," diye mırıldandı. "Hastayken elimi kolumu salladım ve bileğimi yatak direğine çarptım. Çabuk morarırım. Olduğundan çok daha kötü görünüyor." Endişelendiğim için bana teşekkür etti ve elbiseyi yarın görmeyi umduğunu söyledi. için

Değiş tokuşumuzu kurtarmak için, saçımı yapmama tekrar yardım etmek için zamanı olup olmadığını sordum. Samimi bir gülümseme ve mutlu bir onay ile ödüllendirildim ve iyi geceler diledik.

Şekerli çayı bıraktım ve birkaç dakika sonra kendimi şifonyerimde buldum, günlüğü saklandığı yerden kaldırdım. Beni kendisine çekmesinde neredeyse metafiziksel bir şey vardı, içeriği beni Bayan Hughes'un sırlarının kutsallığına ve kendi ahlaki pusulama saygısızlık etmeye zorluyordu. Yatağıma uzandım ve en son okuduğum yere doğru çevirerek açtım. Sonraki birkaç sayfa yine çeşitli çiçek ve yabani otların botanik çizimleriyle doluydu; bunlar daha odaklanmış ve kesindi, yazılar aceleyle daha az yüklenmişti. Bu kadar zehirli şekilde kullanılabilen bitkilerin sayısını merak ettim, ancak notlara bakılırsa her birinin hoş kullanım alanları da vardı. Bazıları parfümler için mükemmeldi, diğer bitkiler zehirlerinin etkisi olmadan makyaj için pigmentler oluşturuyordu ve hala diğerleri mumlara ve keten torbalara eklenen kokulu esanslara düşük ısıda pişiriliyordu. Bu bitkilerin çoğu yalnızca yutulduğunda tehlikeliydi.

Vücudum uyku isteğiyle ağırlaştı ve sadece bir sayfaya daha bakmaya karar verdim - başka bir günlük girişi. Hafifçe doğruldum. Kişisel yazıları okumaktan, profesörü onu seven bir kadının gözünden tanımayı arzulamaktan duyduğum utancın büyük bir kısmını kaybetmişim.

Affedilemez bir şey yaptım ama pişman değilim. Callum isteyken Margaret ziyarete geldi. Onu arkadaş canlısı buldum ve her ne kadar kendisi tuhaf ve arkadaşlık ettiği kişiler daha da tuhaf olsa da, ona karşı sıcak hisler beslemeye başladım. Sonunda gece uyanmalarımın tüm dehşetini anlatabileceğim birini bulduğuma inanmak güzeldi - Callum'un bana söylediği her şey benim çılgın hayal gücüm ve uykusuzluğumdan kaynaklanıyordu. O kadar çok denedi ki

Hatta Dr. Hannigan'dan benim için bir uyku serumu hazırlamasını istedim. Hiçbir şey işe yaramıyor. Sadece daha da kötüleşiyorum.

Tereddüdünü anlıyorum; annesi bu dünyanın ötesinde bir şeylere umutsuzca inanıyordu ve sonunda inancı ona zarar verdi. Ama bu evde bir şeyler olduğunu biliyor olmalıydı. Bu yüzden anıtları ve süslemeleriyle saygı göstermek için çok uğraştı. Bir zamanlar sevdiğim şeyler şimdi benim için haince.

Margaret bir musallattan muzdarip olduğum konusunda kararlı, kocam ve benim üzerinde çalıştığımız tarikat şeylerine duyduğum ilgiyle cezbettığım bir yaratık. Araştırmamıza sert bir şekilde kaşlarını çattı ve bana kötü huylu varlıkların bilinmemesinin en iyisi olduğunu söyledi. Onlar hakkında ne kadar çok düşünürsek, o kadar çekici oluruz. Callum'u onları incelemeye teşvik edenin benim son zamanlarda kötü ruhlara olan saplantım olduğunu savundum. Onu bir şekilde savunmak zorundaydım. Kocasını iyi arkadaşı olmasına rağmen Margaret ondan pek hoşlanmıyor.

Ne yapmam gerektiği konusunda bana tavsiyede bulunmasını istediğimde, benim için bir seans düzenleyebileceğini söyledi. Eğer bana musallat olan ruhun adını koyabilirsek, onunla savaşmak için daha iyi silahlanabilirdik. Callum birkaç gün eve gelmeyecekti ve ben de kabul ettim, gerçi bilse çok kızardı.

Gece oldu ve ben çok gergindim. Seansı, beyazlı kadını en son gördüğüm serada yaptık ve beklediğim gibi oldu. Margaret birkaç arkadaşını getirdi ve yuvarlak cam çay masasının etrafına daire şeklinde dizildik. Mumlar, kurutulmuş otlar, tarot kartları ve ziller vardı. Gece etrafımızı sarmıştı ve sanki cam bir tabutun içinde okyanusun derinliklerine dalmışız gibi hissediyorduk. Margaret bana eziyet eden ruhu ortaya çıkması ve kendini adlandırması için çağırdı. Diğer kadınlar gergindi, parmakları benimkilerin içinde titriyordu. Margaret hiçbir uyarıda bulunmadan çırpındı, ellerini çemberden kurtardı ve başını geriye attı. Gözleri sadece akları görünecek şekilde

görüldü ve arkadaşlarından biri çığlık attı. Margaret, Callum'un ismini sanki bizzat oradaymış ve onu hasır sandalyede beceriyormuş gibi iğrenç bir sesle tekrar tekrar söyledi. Titremeye başladım, şoktan başım döndü ve durduracak hiçbir gücüm olmadan başıma gelecekleri biliyordum. Bayılmışım.

Kendime geldiğimde duman ve bağırışlar vardı. Margaret yanımda diz çökmüş, dudaklarında dualar ve yanaklarında gözyaşları vardı. Onun ağlaması beni korkuttu ve daha da kötüsü Callum eve geldi ve bizi bu halde buldu. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Beni alevler içindeki seradan çıkardı, bağırarak yardım istedi ve Rodney çok geçmeden birkaç adamla birlikte yangını söndürmeye geldi ama olan olmuştu.

Margaret yangını görünmeyen bir varlığın başlattığı, mumu bana fırlattığı ve masa örtüsünü tutuşturduğu konusunda kararlıydı. Willowfield'ı ve kocamı geride bırakmam konusunda ısrar etti. Bunu takip eden anda Callum sevdiğim adama değil, Margaret'i ateş çukurlarına lanetleyen, küfürler savuran bir şeytana benziyordu. Onu ikiye ayıracakmış gibi yaklaştı ve Margaret o kadar korkmuştu ki evin aksi yönüne, bahçelere doğru kaçtı. Rodney onun yakındaki karanlık vadiye düşüp ölmesini engellemek için peşinden gitti.

Callum beni eve taşıdı, bayıldığım konusunda ısrar etti ve yere düşerken keten bezi benimle birlikte çekti, mumu devirdi ve oraya saçılmış kuru otları tutuşturdu. Yangın söndürüldüğünde Callum beni yatağa götürdü. Bana öğüt vermedi ya da azarlamadı, sadece bana sarıldı ve saçlarımı okşayarak ağladı. Ona, odamızın köşesinde, ateş ışığının hemen dışında çömelmiş ağlayan, kendi yüzüme sahip kadından bahsedemedim.

Asla söylemeyeceğim.

Bana inanmadı.

Dehşete kapılarak günlüğü kapattım ve odanın öbür ucuna fırlattım, nefesim titreyen soluklarla geliyordu. Bir çocuk gibi battaniyemin altına girdim ve çeneme kadar çektim, uyumayı umuyordum ama bundan büyük ölçüde mahrum kaldım. Uykuya dalıp çıktım, nihayet saat ikiyi vurduğunda uykuya daldım. Birkaç saniyelik huzurun ardından, sırtımda buzdan parmakların gezinmesine neden olan bir iniltiyle uyandım. Ateş sönmüştü, oda çok soğuktu ve nefesim her zamankinden daha parlak bir şekilde içeri süzülen ay ışığında görülebiliyordu. Pencerelerden biri gece havasına açıldı, perde her şeyi dondurmak için içeri giren şiddetli rüzgârda kırbaçlanıyordu. Bir feryat daha duyuldu ve perde dalgalanırken nihayet kadını gördüm. Koridorlarda kovaladığım, Bayan Hughes'un görmüş olması gereken hayaletin aynısıydı. O kadar gürültülüydü ki, ellerinin içinde öyle bir acıyla inliyordu ki, kesinlikle benden başka biri de onu duymuştu. Başını siyah gökyüzüne doğru eğmişti, sırtı bana dönüktü, elleri şakaklarındaki saçları kavramıştı. Onun acısını çok iyi biliyordum, ailemin ölümünden sonra da bu şekilde ağlamıştım. Gözlerim doldu ve sanki o bir hayalet değil de aniden hareket edersen ürkütebileceğim gerçek bir insanmış gibi yavaşça ayağa kalktım.

Çığlıkları sustu, omuzlarını titreten hıçkırıklara dönüştü ve pencerenin pervazını tutup üzerine tırmandı. Tedirgin bir şekilde ileri atıldım, kollarımı uzattım ama çok geç kalmıştım ve bedeni karanlığın içinde kayboldu. Kendi ayaklarıma takıldım, pencere pervazına doğru kaydım ve neredeyse kendimi kaybediyordum. Can havliyle tutundum, ayak parmaklarım yerden kalktı ve var olmaması gereken büyük bir uçuruma, sadece iki kat yüksekliğindeki bir pencere için çok uzakta olan yere baktım. Çığlık attım, sesim gecenin dehlizinde yankılandı.

Güçlü eller belimi kavradı ve beni içeri çekti, dizlerim bükülürken bile beni dik tuttu. Biraz sertlikle kurtarıcımınla yüzleşmek üzere çevrildim.

Profesör Hughes.

Gözleri yabaniydi, nefesi ağır geliyordu. Koşuyordu. "Millie! Ne yapıyordun sen? Düşebilirdin!" diye bağııyordu, beni daha da histerik hale getirdi.

"Bir kadın! Burada bir kadın vardı. Ağlıyordu, onu duymadın mı? Onu duymuş olmalısın! Atladı!" Şiddetle pencereyi işaret ettim, umutsuzca bakmasını, onu bulmasını ve yardım etmesini istiyordum. Nazık, sıcak avuçlar yanaklarımı kavradı ve yüzümü pencereden çevirdi.

"Burada senden başka kimse yok," diye yatıştırdı, parmaklarıyla alınımdaki nemli saçları bastırarak. "Evin öbür ucundan ağladığını duydum. Geldiğimde pencerenin önünde duruyordun. Pencere pervazına tırmanmışsın, Millie."

"Hayır, hayır, yapmadım. I..."

Ama her şeyin sisi dağılmaya başladığında, ne olduğunu yavaş yavaş anladım ve uyanıkken gördüğüm kâbusun sisi tamamen dağılmaya başladı. Gözlerim odaklandı ve profesöre tekrar netlikle baktım. Değişimi fark etti.

"İşte buradasın," dedi rahatlamış bir şekilde.

Sadece birkaç dakika önce yaşananlar, tüm rüyaların yaptığı gibi bulanıklaşmaya başlamıştı ve neredeyse gerçekleşecek olan şeyin gerçekliği titrememe neden oldu.

"Tanrım, beni korkuttun." Profesör alnını bir anlığına benimkine dayadı, sonra başparmağıyla yüzümdeki yarı donmuş gözyaşlarını silmek için çekildi. "Sana zamanında yetişebileceğimden emin değildim."

"Bu üzücü olurdu," diye cevap verdim, onun beklenmedik şefkati karşısında şaşkına dönmüştüm.

Şaka yapmak istememiştim. Komik olmaması gerekiyordu, ancak devam eden endişeyle ikimiz de nefes nefese gülmeye başladık ve o anki endişenin bir kısmını ortadan kaldırdık.

"Neden bana uyurgezerlikten muzdarip olduğunu söylemedin? Willowfield'ı senin için daha güvenli hale getirirdim. Bu, geceleri koridorlarda dolaşmanı açıklıyor. Bir şeyler söylemeliydin."

Geçici sersemliğim gitmiş, yerini sadece korkunç bir korkunun ya da olağanüstü bir utancın getirdiği öfke almıştı, her ikisi de aynı anda başıma gelmişti.

Mad Millie.

"Yıllardır uyurgezerlik yapmadım! Ve bu seni ilgilendirmez! Hakkımdaki her şeyi bilmeyi hak etmiyorsun. Ben senin asistanınım, senin..."

Ağzıma acı tatlı otursa da *sevgili* kelimesini söylemedim. "Ev halkımdan birinin yaşaması ya da ölmesi umurumda değil mi sanıyorsun?" diye sordu, sorusu acıyla karışık sertti. "Seni koruyabilecekken zarar gördüğünü öğrenmenin beni etkilemeyeceğine inanıyor musun?"

"Ben zor durumdaki bir genç kız değilim Profesör. Korunmaya ihtiyacım yok." İhtiyacım olan şey, kendimi çaresiz hissetmek için daha fazla neden olmamasıydı.

"Katılmıyorum."

Beni pencereden daha uzağa çekmek için hareket etti. Ağırlığımızdaki ani değişim beni ürküttü ve sanki her şeye rağmen ince havaya doğru sadece küçük bir yanlış adımmış gibi ona yapışarak inledim. Kolları bir sığınak gibi etrafımı sardı, beni kendine çekti ve hala içeride olan dondurucu esintiden korudu. Bedenlerimizi hareket ettirerek ikimizi de döndürdü, böylece benimle gece arasına girebildi. İkimiz de tam o anda durumumuzun farkına varmış olabiliriz; ellerim onun çıplak göğsüne bastırılmış, zar zor giydirilmiş bedenlerimiz birbirinden sadece birkaç santim ayrılmıştı.

En kötü şeyi yaptım ve ona baktım.

Tahmin etmeme gerek olmayan bir ifadeyle bana baktı, o kadar açık bir istekti ki ben bile yanlış anlayamadım. Hemen başımı tekrar eğdim ama baş döndürücü bulduğum bir hareketle çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına aldı ve yüzümü zorla kendisine doğru kaldırdı, ağzını aç ve ateşli bir öpücükle benimkinin üzerine bastırdı.

Sağduyunun ötesinde, dilini davet etmek için ağzımı açtım. Sırtımı kavradı, açgözlülükle beni kendine doğru bastırdı, parmakları onun için yanıp tutuşan sıcak, özlem dolu yere acı verecek kadar yakındı. Arzusunun karnıma sertçe vurduğunu hissettim ve şehvetimin ateşiyle dudaklarını dişlerimin arasına aldım. Boğazından vahşi doğadaki bir canavarın hırıltısına benzer bir ses çıkardı.

Sanki bir işe yarayacakmış, beni bu işten hiçbir şey kaybetmeden çıkabileceğim bir yola geri sokacakmış gibi, "Sürekli itidalimi sınırıyorsun," diye gürledi.

"Özür dilerim Profesör, ama siz pek öyle bir tipe benzemiyorsunuz," diye cevap verdim, nefes nefese.

"Seni küstah yaratık," diye kıkırdadı. "Bu cesareti nereden buluyorsun?"

Bir cevap düşünmeme gerek kalmadı. Beni tekrar pencereye, bu kez yakındaki şifonyere doğru sürükledi ve parfüm şişelerini yere saçarak beni üstünden kaldırdı. Bacaklarımın arasındaydı, iç çamaşırımı kalçalarımın doğru itiyordu, böylece aşılması gereken son engeller sadece pantolonunun ipeği ve benim pamuklu iç çamaşırlarımdı. Odanın soğuğu ısıırıyordu, ama şimdi yoğunluğu erotikti ve bu adamın vücudunun sıcaklığına olan iştahımı körüklüyordu. Ağzı benimkine döndü, talepkârdı, eli saçlarımdaydı, öpücükler kondurduğu boynumu ortaya çıkarmak için başımı geriye çekti. Omzumdaki gevşek askıya gelerek onu aşağı çekti, parmaklarının uçları tenimde gezindi ve tüylerimi diken diken etti. Yakamın önünü göğsümün tepesine doğru kaydırarak onu soğuğa maruz bıraktı ve

meme uçlarım sertleşti. Hâlâ saçlarımda olan eli büküldü, beni sırtımı eğmeye zorladı, göğsüm yaklaştı, böylece serbest eli diğerini okşarken ve çimdiklerken dilini sert bir tepe üzerinde sürükleyebildi. Kasıklarımın şehvetle tozlanmış bir acı saplandı ve nefesim kesildi. Daha önce hiç bu şekilde çimdiklenmemiş, ısırılmamış ya da kabaca dokunulmamıştım ve bu haz vericiydi.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Sesi arzudan kabalaşmıştı. "Bunu da hoş bulabilirsin."

Elleri önceki pozisyonlarını terk ederek dizlerimin altına girdi ve bacaklarımı yukarı kaldırdı. Popom öne doğru kaydı ve dik durmak için ellerimle kendimi desteklemek zorunda kaldım. Beni niyetine maruz bırakmak için bacaklarımı dışa doğru bastırarak başını eğdi, dudakları bir dokunuşun fısıltısıyla yayılmış uyluklarımda arasındaki nemli pamuğu fırçaladı. Sonra dilinin kumaşa yaptığı sıcak baskı, küçük sinir kabarıklıklarıyla alay ederek içime yakıcı bir şok dalgası gönderdi. Bunalmış bir halde başımı eğdim, nefesim ağzının bir sonraki hissine hazırlanmak için durdu.

Onu o zaman gördüm.

Birkaç dakika önce kendini pencereden gecenin içine atan yaratıkla aynı kişi. Yatağımla kanepenin arasındaki gölgede, şömine ışığının eteklerinde çömelmişti. Yüzü gölgeler tarafından gizlenmiş olsa da bizi izlediğini biliyordum.

"Callum," diye boğuk bir ses çıkardım, yeni yeni korkmuştum, zar zor konuşabiliyordum.

Sesimin tonuyla kendini kaldırdı ve hayaletin gözden kaybolmasına yetecek kadar kısa bir süre için görüşümü engelledi. Yüzündeki çatışma, bir zamanlar arzusun olduğu kadar belirgindi. Şokumu isteksizlik olarak yanlış anlamıştı ve ona gösterecek hiçbir şeyim yoktu. Gösterecek bir kanıtım yoktu. Yasak dergide okuduğum şeyin aynısını halüsinasyon olarak görmüştüm.

Günlük. Onu atmıştım. Yerde bir yerde açık duruyordu ve suçluluğumu haykırıyordu.

"Ben bir aptalım," diye mırıldandı, elbisemin askısını hafifçe geriye doğru çekti, geri adım attı ve zihnini temizlemek için agresif bir çabayla elini yüzünde gezdirdi. "Senden faydalanıyorum. Çok korktun, sağlıklı düşünemiyorsun. Ben de öyle ve pişman olman için..."

Bana tekrar dokunması için çaresizce çırpınıyor, gerçek olmadığı çok açık olan bir şeyin o ana zarar vermesine izin verdiğim için kendime kızıyordum. "Kendi arzumu bilebilecek kapasitede olduğumu düşünmüyor musun?"

Arzu kelimesi onu sarstı ve gözlerini kapattı.

Yarattığı korkunç mesafeyi ortadan kaldırmak için hareket ettim ama ayak sesleri ve yüksek sesler koridordan geliyordu. Bayan Dillard, Felicity'yi peşine takmış, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde içeri girmeden birkaç dakika önce şifonyerden kaydım ve geceliklerimi düzelttim. Felicity ve Bayan Dillard sıcacık kışlık bornozlarına sarınmışlardı, Bayan Dillard'ın normalde sıkı sıkıya taranmış saçları omzundan sarkıyordu. Bu şekilde daha yumuşak görünüyordu, gözlerindeki endişe onu insanlaştırıyordu.

"Kim yaralandı? Felicity feryat figan olduğunu söyledi. Beni ölü uykumdan uyandırdı."

Durdu, bizi içine çekti ve bir an için Felicity'nin duyduğunu iddia ettiği sesler hakkında kendi sonuçlarını çıkarmış gibi göründü. Callum güçlükle atlatılan felaketi anlattı, sonra huysuzca izin isteyip beni Bayan Dillard'a bıraktı, o da büyük bir telaşla Felicity'ye çay ve bir yudum viski getirmesini emretti ve beni yatağa geri götürdü. Sonunda pencereye gitti ve geceye karşı sıkıca kapattı.

"Bu evde daha fazla trajediye ihtiyacımız yok," dedi ve bir çırpıda kapıyı kilitledi.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Gün ağarana kadar uyku beni bulmadı ama sonunda geldiğinde de rüyasızdı. Uyandığımda öğleden sonraydı ve içim bir gece önce olanlarla ilgili endişeyle çalkalanmaya başladı: uyurgezerliğim, profesörle şehvetli karşılaşmam ve tamamen uyanık olduğumda bile odada bir şey, birini gördüğümünden emin olduğum rahatsız edici gerçek.

Saat bire on kala Bayan Dillard kapımı çalmadan açtı ve elinde bir tepsiyle içeri daldı, kahvaltıyı ve öğle yemeğini kaçırdığımı ve onun gözetiminde kimsenin iskelet haline gelmesine izin vermeyeceğini haykırdı. Bu ekstra ilgiden rahatsız olmuşum ama iyi olduğum konusunda ısrar ettiğimde kadın beni dinlemedi.

Odanın içinde koşuşturuyor, perdeleri daha da açıyor ve ateşi körüklüyordu, tavrı her zamanki gibi taş gibi ve esrarengizdi. Yataktan çıktım ve Bayan Dillard hemen üzerime bir bornoz geçirdi.

"Felicity'nin hastalığına yakalandın diye bütün gece uyuyamadım. Karnın nasıl? Aç olmadığını söylüyorsun, bunu kötüye işaret olarak kabul ediyorum. Otur, ye."

Ona içimin durumunu söylememi beklememişti, içim biraz boştu ama iyiydi. Ancak başım küt küt atıyordu. Bunun bir hastalıktan değil, asi düşüncelerden kaynaklandığını tahmin ediyordum. Söylediğini yaptım ve verilen sade yulaf ezmesini şekersiz ya da tarçınsız yedim. Ardından bir bardak portakal suyu ve kremasız sert bir fincan kahve içmemi istedi.

Ben yemeğimi yerken o da eşyaları düzeltmeye başladı ve beni dehşete düşüren bir şekilde, sayfaları açık bir şekilde düştüğü yere fırlattığım dergiyi yerden aldı. Günlüğü eline alıp kapatmaktan ve Callum'un beni neredeyse kirlettiği şifonyerin üzerine koymaktan başka bir şey yapmadı.

Kızardım, kıpırdandım.

"Profesör bütün öğleden sonra kasabada olacak ve bu gece için son dakika hazırlıkları yapacak, o yüzden bir yere gitme zahmetine girme. Yatakta kal."

Bu odada oturma fikrine dayanamıyordum. Yemeğe daha yedi saat vardı.

"Profesör Hughes'un o yokken bana yapacak iş bırakmadığından emin misiniz?"

"Ben ne anlarım bundan?" diye tersledi, anlayamadığım bir nedenle aniden huysuzlandı. Çok ani davrandığının farkına varmış gibiydi ve sakinleşti.

"Dinlenmen gerek."

Endişesi beni etkiledi ya da endişe olduğunu varsaydım. Bayan Dillard'a bunu söylemek zordu.

"Her halükarda, yemeği kaçırmamız sizin için utanç verici olur."

Ses tonundaki sertlik geri gelmişti ve ben yine şaşırmışım. Uykusuzluk ve genel huzursuzluk beni huysuzlaştırdı ve sandalyemde dönüp doğrudan onunla yüzleştim.

"Bayan Dillard, sizi üzecek bir şey mi yaptım? Yoksa sadece varlığım mı sizi bana kızdırıyor?"

Kadın kısa bir süre durdu, bana değil odanın karşısındaki duvarda uzak bir noktaya bakıyordu. Bu bölgeye olan ilgisi yeterince rahatsız ediciydi, bakışlarını banyo kapısına kadar takip ettim, o sabah uyandığımda kısmen açık olduğunu hatırlamama rağmen sıkıca kapalıydı.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Bu evde olmamalısınız, Bayan Foxboro," dedi ve beni sarstı. "Burası sadece hayaletler ve kötü anılar için uygun bir mezar. Sizin gibi kızlar Willowfield'a ait değil ve hiçbir zaman da olmadı."

Nutkum tutulmuştu.

Masaya geldi ve tepsiyi kaldırdı, elbiseyi göndereceğini söyledi ve gitti. O gittiğinde, aceleyle şifonyere gittim, günlüğü aldım ve çekmeceye geri ittim, hakaret ve dehşetle dolu ve kimseye ifade edemeden şiddetle kapattım.

Odamda kaldım, banyo yapmadan önce iki saat daha uyumayı başardım ve sonunda geldiğimde benim için hazırlanmış güzel kokulu eşyaların tadını çıkardım. İşlerin döndüğü karmaşayı aklımdan çıkarmak istiyordum ama aynı zamanda gelen insanları etkilemek, Bayan Dillard öyle düşünmese bile Willowfield'da bulunacak kadar iyi olduğumu kanıtlamak için içimde ciddi bir ihtiyaç vardı. Bayan Hughes'un ölümü gerçekten de burada yaşanan her anıyı lekeleyecek kadar korkunç muydu? Belki de hiç iyi anı yoktu ve anlatılan her parlak tarih, sadece bu duvarların içinde hiç yaşamamış olanların bakış açısndandı.

Banyoda oturup gül kremi saçlarıma sürerken, düşüncelerim yaşlı Bay ve Bayan Hughes'a kaydı. Callum'un anne ve babası. Sadece annesinden bahsederdi, o da çok az ve hiçbir yerde onlara benzeyen bir resim asılı değildi. Şimdi düşünüyorum da, hiçbir yerde gerçek insanların resimleri yoktu. Ne aile portreleri, ne de ataları. İnsan gözlerinin olduğu tek bir kare bile yoktu. Hiç fark etmemiştim, bir kez bile bakmaya cesaret edememişim. Hepsi neredeydi?

Gerçekleşmenin tuhaflığıyla ürpererek banyo suyuna daldım, kulaklarıma kadar suya gömüldüm, alçı telkârının girip çıktığı tavana baktım, altın varaklı çiçekler sulu ışıpta donuklaşıyordu. Bir fırtına

Öfkeyle yuvarlanıyordu ve suyun altında bile gök gürültüsünün uzak gümbürtüsünü duyuyordum; hava bu saatte olması gerekenden daha karanlıktı.

Doğrulduğumda, odayı bir gürültü doldurdu, fayanslarda kızgın bir kıyı şeridine vuran dalgalar gibi yankılandı. Yağmur. Sağanak ve acımasız. Başka bir ses daha vardı, banyonun buharını boşaltmak için hafifçe açık tuttuğum kapının ardında bir hışırtı. Ben dinledikçe daha da yükseldi; biri hareket ediyor, çekmeceler açılıp kapanıyor, şifonyerin üstündeki şişelerin tıngırtısı.

"Alo?" Seslendim.

Cevap gelmedi ama sesler kesildi.

"Kim var orada?" diye sordum, tüylerim diken diken olmuştu.

Felicity'nin yumuşak sesi, "Sadece benim, hanımefendi," dedi.

"Elbisenizi getirdim. Sizi rahatsız etmek istemedim. Yatağın üzerine bırakayım mı?"

"Oh, lütfen bekleyin. Ben çıkıyorum. Ve bana Millie de!" Sudan çıktım ve bir bornoza sarındım.

Banyodan çıktığımda, Felicity masanın çekmecesinden aldığı slipi yatağın üzerine, siyah bir fiyongun altına sıkıştırılmış bir dal bebek nefesi ile altın rengi ışıltılı bir kutunun yanına yerleştiriyordu.

"Birkaç dakika önce geldi," dedi, arkadaşının aşk mektubunun içeriğini paylaşmasını bekleyen bir kız öğrenci gibi temkinli bir heyecanla. Bayan Dillard benden nefret etmeyi seçtiyse, Felicity tam tersini seçmişti ve çekingen yapısına rağmen bir şekilde arkadaş olduğumuza inanıyordum. Kendimi o ana bıraktım ve Felicity ayaklarının üzerinde zıplarken kutuyu açmak için acele ettim.

Paketin içinde, krem rengi kâğıt mendil içinde, gül kurusunun büyüleyici tonunda ipek bir gece elbisesi vardı. Omuzlarından tuttum ve elimde tuttuğum güzelliğe belli belirsiz bir inançsızlıkla dolmuş bir halde öne doğru çektim. Elbise modern tarzdaydı, kolsuzdu ve düşük beliyle parlıyordu, kat kat boncuklu altın tarakları vardı

Diz boyundan uzun olmayan eteği yapıyordum. Ağırđı ve ışıktá parlıyordu. Kutuda aynı renkte bir çift alçak topuklu saten terlik de vardı.

"Oh, Millie, çok güzel olacaksın," diye nefes aldı Felicity.

Onun pozitifliğini paylaşmadım. Ben bir sahtekârdım. Sanki sadece gerçek sahibine -sohbet etmeyi ve öfkesini kontrol etmeyi bilen zarif bir kadına- giderken yolunu kesmişim gibi hissediyordum. Hafızasında hiçbir boşluk olmayan, olmayan şeyleri görmeyen bir kadın.

Elbiseyi kutuya geri bıraktım, emin değildim, sadece Felicity'nin tüm paketi, ayakkabıları ve hepsini alıp beni soyunma perdesinin arkasına koşturması için.

Gerçek bir bahanem olmadığı için elbiseyi kutudan çıkarıp küçük kancaya astım. Ayakkabıları almak için eğildiğimde, başka bir doku tabakasının altında düzgünce katlanmış daha fazlasını bulacağımı keşfettim: narin dantel ön panelli ipek bir bandeau sutyen ve elbisenin eteklerinin altında görünmeyecek kadar kısa, eşleşen bir step külot. Ayrıca altınla süslenmiş bir çift dantel jartiyer ve bir takım ipek çorap da vardı.

Profesörün bunları temin ettiğini düşünmeme izin vermedim. Bayan Dillard elbisenin satın alınmasından sorumluydu ve bu unsurları da dahil etmek mantıklıydı. Kıyafete mantıklı bir şekilde eşlik ediyorlardı. Kadının detaylara gösterdiği özen ve görev bilinci, sipariş verdiği kişiyi pek sevmese bile Hughes ailesine uygun olmayan eşyalar sipariş etmesine izin vermezdi.

Lüks eşyaları giydim, çorapları yırtmamaya özen gösterdim, dizlerimin üzerinden çekerek jartiyerle bağladım. İç çamaşırları hayran olunacak bir şeydi ama elbise başlı başına bir gösteriydi ve beyaz yer aynasında kendime baktım. Yaka kısmındaki boncukların izini sürdüm, sonra taranmamış saçlarımın uçlarına dokundum. Bu kadar güzel şeyler giymiş olsam da modern çağın kadınına göremiyordum. Omuzlarımın üzerinde her

Ülkedeki her kız okulunda başhemşire. Kendi yüzümü inceledim, var olmasını dilediğim cesur, hayat dolu kadını aradım. Burnumun yüksek köprüsünü ve yanaklarımın yuvarlak eğimini düşündüm. Bu özellikler güzel ve zalim olan annemi anımsatıyordu. Şu anki kıyafetim onun öfke nöbeti geçirmesine neden olurdu. Yansımama bakıp iç geçirdim, sonra şeytani bir dürtü geldi içime.

Kendimi hem bir kraliçe hem de bir sahtekâr gibi hissederek çıktım. Felicity coşkulu bir tip olmasa da gözlerindeki hayranlık yüzümü kızartmaya yetmişti. Boncuklara ve elbisenin vücuda oturuşuna iltifat etti ve ben de onu bunun için sevdim.

"Saçımı kesecek misin?" Annemin mezarında yuvarlandığını hayal ederek sordum.

"Kesmek mi?"

"Evet, kısa, şehirde giydikleri gibi." Felicity'nin kim bilir ne kadar zamandır burada, ıssız bir yerde inzivaya çekilmiş olduğu aklımdan geçti. "Neden bahsettiğimi biliyor musun?"

"Sears kataloğundaki gibi mi?" diye sordu, saçımdan bir tutam alıp incelerken.

"Evet, kesinlikle," dedim, Bayan Dillard'ın eve bir Sears dergisi sokmasına şaşıracak.

Bir an düşündü, güzel ağzında bir gülümseme yayıldı. Birkaç dakika ortadan kaybolduktan sonra elinde makasla geri döndü ve beni hemen banyoya götürerek omuzlarıma bir havlu örttü. Beni defalarca saç kesmediği konusunda uyardı ve nihayet başlamadan önce emin olup olmadığını sordu. İşlem küçük soluklar ve kahkahalarla doluydu ve saçlarım yılan gibi kıvrılmış yığınlar halinde fayansa düşerken nefesimi tuttum.

Felicity işini bitirdiğinde, makyaj masasının camından bana bakan yeni birini buldum. Eski evlerden korkmayan bir kadın.

Erkeklerle dalga geçmekten başka bir şey yapmayan, yaşlı hizmetçilerin onun hakkında ne düşündüğünü umursamayan ve geceleri rahat uyuyabilen bu kadın, değerinin herkesin karşılayabileceğinden daha fazla olduğundan emindi. Düz saçımın kenarı elmacık kemiklerimin biraz altına sarkıyordu. Uçları hâlâ kıvrılmak istiyordu ve Felicity onları bir tarak ve krem kutusundaki egzotik kokulu bir merhemle düzeltti. O uçları düzeltmekle uğraşırken ben de biraz fikir edinmeye çalıştım.

"Bu gece davet edilen kişilerden herhangi birini tanıyor musunuz?" Ben sordum.

"Evet, hepsi," diye yanıtladı. "Profesör Hughes evi kapatıp ziyaretçileri içeri almayana kadar hepsi sık sık gelirdi."

"Bana bir şey söyleyebilir misin? Çok gerginim."

Sadece altı kişiden oluşan kısa bir listeyi gözden geçirdik.

"Bay ve Bayan Terrance'ın parfümeride hisseleri olduğunu ve Bay Terrance'ın yönetim kurulu üyesi olduğunu biliyorum. Fabrikalarda çok zaman geçiriyor. Bayan Terrance bazı etiketlerin tasarımına yardım ediyor. İkisi de çok iyi insanlar. Bay Terrance açık sözlü olmaya meyillidir."

Bu çok korkutucu görünmüyordu.

"Dr. Hannigan'ı zaten tanıyorsunuz. Bu toplantılara hep gelir. Bu akşam yeğeni de gelecek ve kendisi dost canlısı biridir."

"Ve Horace," diye bitirdim. "Jack Horace ve karısı."

Felicity tarağı karıştırdı ve tarak takılıp çekti. Aynada göz göze geldik.

"Sorun nedir?"

"Şaşırdım, hepsi bu. Bay Horace harika bir adam. Profesör Hughes ve Bay Terrance'ın eski okul arkadaşı. Buranın doğusunda bir yerde bir erkek enstitüsünde edebiyat öğretiyor. Her zaman en iyi hikayeleri o anlatır. Karısı..." Durakladı. "Tuhaf biri ve Profesör Hughes onunla anlaşamıyor. Birkaç yıl önce evde sorun yaratmıştı."

Göğüs kafesimin altında uğursuz bir his belirdi. "Ne tür bir sorun?"

"Önemli bir konuda yalan söyledi ve bu Bayan Hughes'u yıktı. Özür dilerim bayan, tüm söyleyebileceğim bu. Bu bana düşmez."

Gözlerinde sık sık gördüğüm o korkulu bakış geri döndü ve kendi içine doğru büzüldü.

"Her şey yolunda. Beni uyardığınız için teşekkür ederim. Ayrıca, size yalvarıyorum, bana bayan demeyin. Sadece Millie."

Belirsiz bir gülümseme yüzündeki endişeyi kovdu.

"Peki, yeni tarzın hakkında ne düşünüyorsun, Millie?" diye sordu.

"Bu partide karşıma ne çıkarsa çıksın yüzleşmeye hazır olduğuma inanıyorum," diye cevap verdim. Bu doğru değildi.

Gitmeden önce, onu üzeceğini bilsem de, son bir soru sordum.

"Felicity, sakıncası yoksa Bay Horace'ın karısının adı nedir? Listede yazmıyor."

Bana baktı, peri gözleri iri ve endişeliydi, sanki adı söylenirse kadın ortaya çıkacakmış gibi.

"Margaret," dedi. "Adı Margaret."

Konuklar sekize çeyrek kala gelmeye başladı, kahkahalar ve yabancı sesler ön salonda bir kargaşaya neden oldu. Endişeli olmama rağmen, eğlenme fırsatı için de hevesliydim. Elbette, fevkalade bir şekilde çuvalalayabilirdim de. Kaybedecek hiçbir şeyim olmadığını defalarca tekrarlamaya devam ettim. Profesör Hughes beni çok sayıda nedenden ötürü kovmadıysa, kovmayacaktı ve ben de sosyeteye alışkın insanların önünde kendimi utandırmayacak kadar görgü kurallarını iyi biliyordum. Hayır.

En son gelen kişi olmak isteyerek, göğsüm sıkışmış ve başım uğuldayarak odamdan ayrıldım.

Yan salondan çıkınca başka bir dünyaya adım attım. Sadece birkaç saat içinde ana koridor değişmişti. Meşe dalları açık kapının iki yanında duruyor, bir kemer oluşturacak şekilde birbirine örölüyordu. Dalların arasına bakirenin allığı renginde güller ve kokusu havayı tatlandıran siyah karaca otu sıkıştırılmıştı. Pembe ve altın rengi pırıltılı ipekler tavanda bir gölgelik oluşturarak akkor ampullerin dizildiğı, kalın kumaşlar tarafından ışığı azaltılan ve büyüleyici bir parıltıya neden olan bir gölgelik oluşturuyordu. Işıkların bu şekilde kullanıldığını daha önce hiç görmemiştim. Bir keresinde *Harper's* dergisinde elektrik ışıklarının bir arada kullanılmasıyla ilgili bir makale okumuştum. O olayda ülkenin en zengin ailelerinden birinin düğünü için kullanılmıştı. Bu etkiyi kendi gözlerimle göreceğimi hayal bile edemezdim ve onlara hayretle baktım. Daha da lüks olması için, kemeri süsleyen çiçeklerin aynısı salkımlar halinde ipeğe dikilmiş ve ışıktaki parıldayan altın sicimle bağlanmıştı.

Yerde, geniş beyaz vazolarda parıltılı metalik ipliklerle sınımsıkı sarılmış çıplak dallar ve onların yanında, benim boyumdaki şamdanlar, sayısız kollu beyaz fiçılarla yanıyor ve karamsar, ateşli bir vals yapıyordu. Zemin yaldızlı yapraklarla kaplıydı ve bu yapraklar konukları, genel sohbet sesleriyle süslenmiş, düşük seste kaydedilmiş büyük grup cazının çaldığı yemek odasına davet ediyordu.

İlk günümde olduğu gibi durakladım, bir gecede bu yabancılarla ve profesörle yüzleşmekten çok korkuyordum. Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken geriye doğru çekildim ve duymadığım kadar yumuşak bir adımla arkamdan yaklaşan birine çarptım. Bir el belime bastırdı ve Profesör Hughes'u bulmak için başımı çevirdim.

Hem haklı hem de abartılı olduğunu bildiğim nedenlerden dolayı ona hâlâ kızgın olduğum için bedenime güvenemeyerek uzaklaştım. Smokini ve yeleği, önü pilili beyaz bir gömleğin üzerine giyilmiş derinliği olmayan siyah renkteydi ve göğüs cebinde beyaz ve altın rengi ipekten bir kare katlanmıştı. Kıyafeti bir şekilde şeytaniliğini artırıyordu ve bana bakarken gözlerinde beliren parıltı da buna yardımcı olmuyordu.

"Bu elbisenin içinde harikasınız, Bayan Foxboro," diye mırıldandı. "Ve yeni saç staliniz size çok yakışmış."

"Teşekkür ederim," diye sertçe cevap verdim, memnun olduğumu belli etmeyecek kadar inatçıydım. Mesafe yaratmak ve ne kadar sinirli olduğumu belli etmek istiyordum ama önce yemek odasına girmek istemediğim için nasıl kaçacağımdan emin değildim.

"Görüyorum ki gecenin geri kalanını tek parça halinde geçirmeyi başarmışsın." Hayalet gibi bir gülümseme vardı ve ben buna içerledim.

"Kendimi pencerenin önünde boynu kırık bir şekilde yatarken ya da karanlıkta yatak odana doğru dolaşırken bulmadım." Sanki bu iki şey şaka yapılacak kadar aptalca, olasılık dışı olaylarmış gibi hafif bir ses çıkarmaya çalıştım.

"İlk görüntü korkunç," diye cevap verdi, bir an durup saçlarımı tekrar inceledi, bakışlarını yeni kırpılmış uçlarımda gezdirdi, Felicity'nin ısrarı üzerine bir tutam kırmızı sürülmüş ağzıma kadar. Cesur renkler bana güven veriyordu. Eskiden olduğum Millie hiçbir şey söylemez ve imaların havada asılı kalmasına izin verirdi, üstünlük hala sıkı sıkıya profesöre aitti. Ama bu gece olmak istediğim Millie kurallara uymayacaktı.

"Peki ya ikincisi?" İşaretle sordum.

Gözlerini benimkilere diktiğinde başka tarafa bakmadım. Bu bir meydan okumaydı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ağzının kenarlarında hafif bir yükselme daha oldu, eğleniyordu, memnundu, her ikisi de. Onun eline mi oynuyordum yoksa kendi oyununda onu yeniyor muydum, hiçbir fikrim yoktu.

"Terbiyem cevap vermemi yasaklıyor," dedi.

"Terbiyeli misin? Gerçek bir sürpriz."

Son sözü söylemeye hevesli ve bu şekilde tartışmaya alışık olmadığım için, ilk giren ben olsam da artık umursamadan yemek odasına yaklaştım.

Yine eli belimdeydi, parmakları kaburgalarımın alt kısmına hafifçe dokunarak beni olduğum yerde durdurdu. Bana doğru eğildi, göğsünün sıcaklığı sırtıma değiyordu, sesi kulağımda bir uyarı gibiydi.

"Benimle savaş başlatmaya kalkma. Kazanamayacaksın."

Daha parlak bir ışıktaki beni bir çırpıda ele verebilecek olan yanaklarımdaki sıcaklığa rağmen yüzümü ona doğru çevirdim ve ağzımı uzatır gibi çenemi kaldırdım. Aramızda sadece bir fısıltı vardı ve yarı kapalı gözleri kapatmamı beklediğini gösteriyordu.

"Sanırım beni hafife aldığınızı göreceksiniz," dedim ve ayrılıp dostça bir gülümseme ve kelebeklerle dolu bir karınla yemek odasına girdim.

Arkamdaki gırtlaktan gelen kıkırdama bana güven vermedi.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Yemek odası da giriş salonundan daha az abartılı değildi; her köşede mumlar yanıyor, ışıkları tavandan yağmur damlaları gibi uzun metalik iplerle sarkan kristallerden parlıyordu. Masa düzenlemelerinde karaca çiçeğin yerini beyaz iris almıştı ve ince porselenler ile kristal bardaklar arasına serpiştirilmiş kızarmış İngiliz güllerini tamamlıyordu. Bir fonograf, bir trompet çiçeğinin taç yaprağı gibi açılan pirinç kornodan dökülen müziği çalıyordu. Henüz kimse oturmamıştı, tüm konuklar hâlâ eski şampanya şişeleri ve bir dizi ordövrle donatılmış yan masaların etrafında dolaşıyordu: kanepeler, Rockefeller istiridyeleri, peynir, meyve, zeytin dolması ve haşlanmış yumurta. Sinirlerime aldırmadan ağzım sulandı.

"Yine kendini aşmışsın Callum. Süslemeler olağanüstü. Tek üzüntüm Bayan Dillard'ın bu sefer yemekten sorumlu olmaması. Eminim yine de çok lezzetli olacaktır ama o mutfakta gerçek bir mucize." Kırklı yaşlarında, güzelliği gözlerinin etrafındaki ince çizgilerle daha da belirginleşen bir kadın vardığımızda ilk konuşan oldu. Altın rengine bürünmüştü, saten kılıf elbisesi sıvı bir ihtişamla yere dökülüyordu, yakası önden mütevazı bir şekilde dalgalanıyordu. Açıkta kalan omuzlarının sarı teni, üzerine serpilmiş yansıtıcı bir pudrayla ışıldıyordu ve boş bardağını masaya koymak için döndüğünde, sırtının görkemli çizgisi görünüyordu; elbise, işlemeli kristallerle kaplı büyük bir fiyongun mum ışığında parıldadığı kalçalarına kadar iniyordu. Saçları

narin parmak dalgalarıyla şekillendirilmiş, yaydaki aynı kristaller hassas bir şekilde konumlandırılmış her bir dönüşte parlıyor.

Esmer tenli, düzenli tuzlu biberli sakallı ve kel kafalı dev bir adam gürleyerek yanıma geldi, ellerimi ellerinin arasına aldı, öyle içten bir iyi niyet ve hoşgörüyü sıklıkla ki midemdeki düğümler gevşedi. Callum'a benzer siyah bir smokin giymişti ama yeleği ve cep mendili kadının elbisesinin altın rengini yansıtıyordu.

"Burt Terrance," diye gürledi takdim ederken. "Sizinle tanışmak çok güzel Bayan Foxboro. Nasıl bir kadının Callum'la bir haftadan uzun süre çalışıp onu ateşe vermeden durabileceğini görmek için can atıyordum."

Karısı dirseğinin dibindeydi, nazık bir şekilde ona yol gösteriyordu ve ellerimi bıraktığında karısı kendi ellerini uzattı.

"Burt bir oyuncak ayı kadar olmadığını unutuyor ama bir ayının kalbine sahip, merak etmeyin. Lottie Terrance, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." El sıkışması sıkı, gülümsemesi açık ve dürüsttü. Terrance'ları son derece sevimli buluyordum. "Ne kadar zarif bir elbise. Pembe senin rengin."

"Gerçekten de öyle." Orada bulunan kadınlardan biri daha öne çıktı, saçları bakır rengi ve parlıyordu. Saçlarını ensesinde sıkıca kıvrımış, siyah payetli bir bant ve tavuskuşu kuyruğu gibi dalgalanan uyumlu tüylerden oluşan bir spreyle yerinde tutuyordu. Dolgun vücutlu ve pespembe bir kadındı; oniks elbisesi beline kadar sade bir şekilde iniyor, ardından bir dizi pile ile süsleniyor, kalçasından sedef bir iğneyle tutturuluyor ve yanardöner pembe sedefi göz alıyordu. Muhtemelen benim yaşımdan ne bir yaş fazla ne de bir yaş eksikti, o kadar acı verici bir şekilde tanıdık geliyordu ki zihnim yüzünü bulmak için hafızamda dönüp duruyordu.

"Ben Florence Hannigan," dedi saten eldivenli elini uzatarak ve yanağımdan öperek. Pudra ve portakal kokuyordu. Neşeli bir insan gibi görünse de, benden uzaklaştığında dudakları gergin, gülümsemesi gergindi.

"Oh!" Bu tanıdıklık hissini açıklıyordu. "Sen-"

"Yeğenim!" Doktor elinde bir tabak zeytin ve yumurtayla çıkageldi ve ben de içimdeki tüm güneş ışığıyla ona gülümsedim. "Chicago'dan buraya ziyarete geldi."

Florence neşeli görünmeye çalışarak, "Hava berbat," diye zorladı. Burada olduğu için pek de heyecanlı görünmüyordu. "Buradaki kadar kötü değil. Callum'un ya da herhangi birinin buna nasıl dayandığını bilmiyorum. Sen çok güçlüsün."

"Saçın!" Dr. Hannigan haykırdı. "Ne kadar mükemmel, tam size göre. Bir kadının değişime açık olması iyiye işarettir."

Bir kadeh şarapla meşgul olan Profesör Hughes'a şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Kadınların sevgililerine kızdıklarında saçlarını değiştirdiklerini duydum." Dumanlı ses küçük kalabalığın üzerine çöktü ve gülümsemeler azaldı. Uzun boylu, ince yapılı bir kadın, bir arkadaşının kolunda yemek salonuna girdi, zayıf bedenini ikinci bir deri gibi saran gümüş bir elbise giymişti, madeni para şeklindeki jetonlar yukarıdan aşağıya doğru sıralar halinde dikilerek bir saçak oluşturmuştu. Solgun, güneşten bükülmüş saçları benimkinden daha uzun olsa da küttü ve kalp şeklindeki yüzünü çerçeveyen uzun gümüş boncuklardan oluşan boncuklu bir şapka takmıştı. Elbisenin rengi güneşte kızarmış tenine pek yakışmıyordu ve etrafımızı saran pembeler ve altınlarla uyum içindeydi. Tanıştırılmaya ihtiyacım yoktu, çünkü davetliler arasında tanışmadığım sadece bir çift vardı.

"Margaret," dedi Profesör Hughes biraz sabırsızlıkla ve bunu gizlemek için şarabından bir yudum aldı. "Jack'i nerede bıraktın?"

"Zavallıcık çok kötü durumda," dedi dramatik bir şekilde, eldivenlerini çıkarıp yemek odasındaki sandalyelerden birinin arkasına fırlatarak. "Soğuk algınlığı, eminim, ama erkeklerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Onu evde tuttum ve Willowfield'a saygılarımı sunmak için geldim."

Kıyafetlerimi açık bir dikkatle inceledi.

"Çok güzel görünüyorsun, yeni kız sen olmalısın." Ses tonu beni kızdırdı.

"Bu Bayan Millicent Foxboro," dedi profesör, ona bir kadeh şarap ikram ederek gözlerini benden kaçırdı. "Asistanım olarak göreve başlayan kadın."

Bay Terrance, Margaret'e konuşma fırsatı vermeden, "Ah evet," diye araya girdi. "Öteki dünya saçmalıklarıyla ilgili araştırman nasıl gidiyor?"

Profesör Hughes espiyle, "Hepsi hâlâ saçmalık," diye cevap verdi, "ama yine de ilginç."

"Demek bir akademisyensiniz, Bayan Foxboro. Eski İrlandaca mı okuyorsunuz?" Florence amcasının tabağından iki zeytin alarak sordu.

"İlkel olarak," diye önerdim. "Latince ve Yunanca da var, biraz da eski İngilizce. Övünülecek bir şey değil. Ortaokulda zorunlu dersler arasındaydı. Çoğunlukla okuma materyalimi genişletmek için kullandım."

"Eminim bir sürü peri masalı vardır. Peri masallarından hoşlanacak bir tipe benziyorsunuz," dedi Bay Terrance neşeyle, bir kadeh şaraba uzanırken karısına bir bakış attı. Kadın bir kaşını kaldırdı ve başını salladı. Yine de iki bardak aldı ve birini bana uzattı. İçmeye niyetim olmadığı halde aldım.

"Oh, severim. Heyecan, hatta biraz korku unsuru içeren hikayeleri severim. Peri masallarında genellikle her ikisi de bolca bulunur. İstedğin zaman kapağını kapatıp güvende olabildiğin zaman böyle şeylerden keyif almak kolay."

"Her zaman değil," diye şarkı söyledi Margaret.

Profesörün gözleri hançer gibiydi. Bayan Hughes'un talihsiz seansla başına açtığı belanın affedilmediğini fark ederek yorumunu duymazdan geldim.

"Bazı öyküleri orijinal halleriyle okumak ve farklı bölgelerdeki benzerleriyle karşılaştırmak büyüleyici. Hepsinin kendine has

eşsiz bir şey, ama Profesör Hughes'un... şey... dosyalama sistemini çözmek bir deneme oldu," dedim adımlarımı toparlayarak.

Bir sessizlik oldu ve yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak ettim, ama sonra kahkahalar odaya yayıldı, her gölgeli köşeyi aydınlattı.

"Seni utançtan kurtarmaya çalışıyor Callum. Nazik bir ruh, nazik bir ruh."

"Hepimiz adamın umutsuz bir durumda olduğunun farkındayız. Fabrikada bizim için durumun nasıl olduğunu bir düşünün."

"Üniversitedeki yatakhanelimizi görmeliydin. Tam bir yangın tehlikesi."

Tıngırdayan, iyi huylu şakalar havayı kurtarıyor ve dostluk ortamını teşvik ediyordu. Profesör ve eşinin neden bu kadar çok akşam yemeği daveti verdiği belliydi.

"Evet," dedi Margaret. Çantasından bir sigara çıkarmış ve yakıyordu, bir kedinin fare yakalamadan önceki hali gibi memnun görünüyordu. "İşiniz sadece bu adam sıraya girdiğinde sona eriyorsa, oldukça kalıcı bir işiniz olduğunu söyleyebiliriz."

"Bu hızla gidersek iki hafta içinde işimiz biter," diyerek onun yorumunu geçiştirdim. Bu doğru değildi. Dosyalama ve ek açıklamalardan geriye kalanlar için hâlâ en az iki aylık bir iş vardı ama kimseyi o kadar uzun süre kalmayı planladığıma inandırmaya gerek yoktu, özellikle de profesörü.

Profesör Hughes bana biraz şüpheyile bakarak, "Hırslı," dedi.

Yemek servisi üniforması giymiş bir adam mutfaktan içeri girerek akşam yemeğini anons etti ve herkesin yerlerine oturmasını sağladı. Willowfield'in mahrem alanlarında başka insanlar görmek tuhaftı. Profesör masanın başına oturdu, ben de solumda Bay Terrance, sağımda Florence ile birlikte oturdum. Doktor yeğeninin karşısına oturdu, ben de Bayan Terrance'ın kocasının karşısına oturacağını düşünerek Margaret'i masa arkadaşım olarak bıraktım.

Ama Bayan Terrance sandalyeyi aceleyle aldı ve gümüş giysili kadını benden en uzakta kalan koltuğa oturttu. Bayan Terrance'ın Margaret'i grubun kenarlarına itmesine herkesin tepkisini ölçmek için etrafıma bakındım. Birkaç sıkı gülümseme, bir kahkaha ve ardından Dr. Hannigan'ın eski hikâyelerinden birini gürültülü bir şekilde anlatması herkesi kükretti.

Yemek rüya gibiydi ve sohbet canlıydı. Margaret, sigaralar arasında alaycı bir yorum yapmak dışında kuşku uyandıracak kadar sessizdi. Profesörün gözlerini üzerimde bulmak için kadehimden şarap yudumladım. İstedğimden çok daha büyük bir kadeh daha içtim ve ona göz kırptım. Yüz ifadesi değişti, sert ve azarlayıcı bir hal aldı. Onu kızdırmıştım ama umurumda değildi. Bu gece dikkate almayacağım hiçbir itaatsizlik yoktu. Eğer bu yüzden anlaşmamızı feshetmek isterse, ona nazikçe ayrılmama izin verme teklifini hatırlatır, maaşımı ister ve mantıklı bir kadın gibi kaçardım.

Daha önce yaptığım numaraya rağmen şaraba bir daha dokunmadım. Midemde çok ağırdı.

Akşam yemeği geçtikten ve tatlılar yenildikten sonra da sohbet devam etti. Çok fazla soru vardı ve ben de hepsini aklıma geldiği kadar dürüstlikle yanıtladım. Yeterince basit sorulardı. Nerede okula gitmişim, nerede büyümüşüm, profesörün çalışmalarına olan ilgim hakkında daha fazla merak. Tartışma akıcı bir şekilde her birinin hayatına doğru ilerledi. Hepsinin birbiriyle çok fazla geçmişi vardı ve ben onların rahat aşinalıklarının tadını çıkardım.

Konuşmayı devam ettirmek ve aramızdaki anlaşmazlığa dair herhangi bir şüpheyi önlemek için gerekmedikçe Profesör Hughes'u görmezden geldim.

Sonunda masadakiler huzursuzlanmaya başladı ve Florence Bakan'ın Kedisi oyununu önererek Profesör Hughes'un oturma odasına geçmeyi önermesine neden oldu. Bu benim ilgimi çekti.

Koridordaki kilitli kapılardan biri açılarak kahverengi deri ve koyu yeşil kumaşlarla kaplı bir beyefendinin salonuna geçilmişti ama bu oda bile Willowfield'in dokunuşundan kaçamamıştı ve şöminenin büyük maun şöminesine yapraklar ve çalılardan oluşan bir adam yüzü oyulmuş, ağaç sakalına çiçekler sıkıştırılmıştı. Burada da bir fonograf vardı ve çoktan çalmaya başlamıştı, bir şarkıcının tiz sesi havada kıvrılıyordu. Mobilyalar grup oyunlarına elverişli bir şekilde düzenlenmiş, alçak bir sehpanın etrafında dönüyordu ve bir büfe kahve ile donatılmıştı. Diğerleri içeri girdiğinde, geride bir şey unuttuğum gerekçesiyle yemek odasına geri dönmek için izin istedim. Düşüncelerimi düzenlemek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Saat ilerlemişti ve misafirlerim çoğunlukla hoş olsa da, giderek daha fazla acı çekmeye başlamıştım. Bu hayat benim değildi. Bu ışıltılı insanlar benim hikâyemde her zaman merkezi bir nokta olacakken, ben onlarınkinde sadece bir misafirdim.

Masayı temizleyen görevlilerden birinden bir bardak su istedim. Elime aldığımda üç yudumda içtim.

"Evet, Millie," dedi Margaret, benim kaçışımı takip ederek yemek odasında belirdi, yanıma sokuldu ve henüz kaldırılmamış bir çikolataya uzandı. Bir ısırık aldı ve bir yılan gibi dostça sıırttı. "Willowfield'da olmak nasıl bir duygu?"

Willowfield'da *benim gibi* bir kız olmanın nasıl bir his olduğunu sorduğunu varsaydım ve New York'un zengin bir mahallesinde yetişmiş olmamı istismar etmeyi düşündüm ama bunu yapmaya kendimi ikna edemedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ev. İnsanın tüylerini ürpertmiyor mu?"

Kaşlarımı çatmıştım, bu sorgulamanın gittiği yeri beğenmemiştim.

"Peki ya Callum?" diye devam etti, ilk sorusuna cevap vermeme izin vermeyerek. "Siz ikiniz nasıl geçiniyorsunuz?"

"Profesör mü?" İlişkimizin profesyonel bir ilişki olduğunu açıkça belirtmek umuduyla adını kullanmayı reddettim. "Yeterince iyi. Zeki biri, biraz patavatsız ama idare ediyorum. Çalışmaktan zevk alıyorum."

"Eminim."

Bu kadarı yeterliydi. Bardağı sert bir el hareketiyle yere bıraktım ve kalan gümüş takımları salladım.

"Affedersiniz?" Dedim.

"Dinle, güvercin." Elindeki böreği bıraktı ve acı bir haber vermeye hazırlanan bir dostun hüzünlü bakışlarını sundu. "Aklını başına topla. Callum'un senin gibi kadınlarla arası iyidir."

"Benim gibi mi?" Ateşim yükseldi.

"Elbette." Hoşgörüyü gülümsedi. "Neredeyse bomboş malikanelerde münzeviler için garip sekreterlik görevleri alan türden. Tek kelimeyle, deli."

"Kulağa doğru geliyor," diye cevap verdim, o kadar öfkeliydim ki çevremde beyaz yıldızlar dans etmeye başladı. Sesimi sabit tutmayı nasıl başardığımı gelecekteki araştırmacılar için bir gizem olacak. "Şimdi seni okumama izin ver. Zengin biriyle evlendin, ama bu bir aşk evliliği değildi, bu yüzden zamanını ve kocanın parasını kendini bir falcı gibi süsleyerek ve kasvetli tutku eksikliğine karşı sapkın bir misilleme biçiminde onu aptal yerine koymak için harcıyorsun."

Kaba tahminlerde bulunuyordum, doğru olup olmadıklarını umursamıyordum, sadece aşağılayıcı olmalarını umursuyordum, ama yanaklarındaki yeni kızılık hedefi vurduğumu gösteriyordu.

"Seni küçük..." diye mırıldandı. "Neyle uğraştığın hakkında en ufak bir fikrin yok. Callum senin gibi kadınları emip kurutur, sonra da kabuklarını tükürür. Bilmiyorsun bile-"

"Margaret, işte buradasın," diye gürledi profesör, sıradan bir samimiyetle yemek odasına girerken. "Kocanız, özellikle çok içtikten sonra gezinmeye meyilli olduğunuzdan bahsetmişti."

Çifte ima dikkat çekmişti. Burun delikleri açıldı.

"Kaybolmanızı istemedim. Oturma odasına giderseniz kahve var, aklınızı başınızda tutmanıza yardımcı olur. Bir kız var."

Bir hışım ve artık kusmaya korktuğu bir ağız dolusu zehirle yemek odasından hışımla çıktı, gitmeden önce eşikte bana ters ters bakmak için sadece bir kez döndü.

"Margaret'in aklında ne var diye endişelenmiştim ama endişelenmemeliydim. Kendini korudun." Profesör Hughes'un şaşırması bile başlı başına bir hakaretti. Hâlâ kaynıyordum ve cezalandıracak başka kimse yoktu.

"O korkunç bir insan."

"Öyle."

"Onu sen davet ettin."

"Kocasını davet ettim. Şehirde olmaması gerekiyordu. Çok üzgün görünüyorsun. Sana ne söyledi?"

"Anlayamayacağım bir şey olmadığına eminim."

"Anlat."

"Belki başka zaman," diye karşılık verdim. "Nerede olduğumuzu merak edecekler ve onlara hayal güçlerini kullanmaları için herhangi bir sebep vermek istemiyorum."

Yemek odasından çıkıp salonun ışığına doğru döndüm ama daha iki adım atmamıştım ki Profesör Hughes kolumu yakaladı, sıkıca kavramıştı ama acı vermiyordu. Kafamın içinde her şey tam bir kaos halindeyken onun bu kadar sakin olmasına kızmıştım.

"Margaret sizi üzdüğü için gerçekten üzgünüm," dedi, "ama onun ağzından çıkan her şey ya çılgınca bir abartı ya da düpedüz bir yalandı."

"Ve sana inanmalı mıyım?"

Sonunda bu onu kızdırdı. "Yapmalısın."

"Neden?" Parmaklarımı hayal kırıklığının küçük açıklığına sokarak talep ettim. "Geldiğim andan beri davranışların en iyi ihtimalle şüpheli, gecenin bir yarısı koridorlarda beni tehdit ediyorsun, önerilerde bulunuyorsun."

"Millie, sesini yükseltiyorsun." Ses tonu aldırış etmediğim bir alametti.

"Bırak duysunlar!" Bağırdım, elimi onların genelini işaret etmek için salladım.

kaderimi mühürledi.

Bu sefer çok daha az nazik bir şekilde elimi yakaladı ve kendimi en yakın kapıya doğru kabaca çekilirken buldum, kapıyı açtı ve bizi içeri soktu. Parti hazırlıkları bu odaya ulaşmamıştı ve fırtınalı geceden gelen hüznü ışık dışında oda aydınlatılmamıştı.

"Ve burada beni yalnız, karanlık bir odaya götürdünüz, nasıl bir model."

Sesim içgüdüsel olarak alçalmış, odadaki geceye uymak için daha sessiz hale gelmişti. Karanlık beni susturdu ve onun içinde o kadar cesur değildim. Uzun cüssesi kapıyı kapatmış, ona yaklaşmadan çıkmama fırsat vermiyordu ve bu söz konusu bile olamazdı. Gölgeler Profesör Hughes'a bir şeyler yapıyordu, kutsal olmayan bir şeyler. Işıktaki çekici, büyüleyici ve cilalı biriydi. Ama burada, hiçbir güneş ışınının ya da ateş ışığının ona dokunamadığı yerde, yeraltı dünyasının bir varlığıydı, karanlık tarafından hain ve yıkıcı hale getirilmiş bir şekil değiştiren.

Konuştığında tehditkâr bir ses tonuyla konuşuyordu. "Ağzın seninle birlikte kaçıyor."

"Olmamalı mı? Belki de hiç kimse davranışınızın iğrenç ve centilmenlik dışı olduğunu yüzünüze karşı söyleme cesaretini gösterememiştir!"

Son kelime zayıftı ama o kadar telaşlıydım ki aklıma başka bir şey gelmedi. Açıklamama verdiği yanıtın kısık ve gırtlaktan gelen bir kahkaha olması beni daha da öfkelenlendirdi.

"Bir centilmen olmadığımı düşünmeniz beni dehşete düşürdü," diye başardı.

"Ve bir şekilde tuzağınıza düştüğüm için dehşete kapıldım." Sonunda hareket etme cesareti öfke dolu bir kızgınlıkla geldi. Etrafından dolanmaya çalışarak kapı koluna uzandım.

"Bir tuzak diyorsun."

"Daha hoş bir arkadaşlığın tadını çıkarmak için salona gidiyorum. Sen burada, karanlıkta bir canavar gibi kal," dedim kapıyı hafifçe açmayı başarak.

Telaşsız bir kararlılıkla hareket etti, kendisi ile kaçışım arasındaki yeni konumumu bana karşı kullandı. Döndü, ellerini başımın iki yanındaki ağır meşeye bastırdı, beni vücudunun bir kafesiyle sardı, kapıyı keskin bir tıkırtıyla tekrar kapatmak için eğildi. Döndüm, itiraz etmeye hazırlandım ama onunla yüzleştüğimde sözlerim geri çekildi. Etrafımı sarmıştı, onu olmakla suçladığım her bir tırmık gibi.

"Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Farkında olmadan inime giren her bakireyi lekelemek için fırsat kollayan bir canavar olduğumu mu?"

"Uygun bir otoportre," diye cevap verdim ve lanet olsun, nefes nefese kalmış gibiydi. Başka cephaneye bulamayınca, "Odana girdiğim geceyi hatırlamıyorsan bile, dün gece benim odama girdiğini hatırlıyorsundur." diye geveledim.

"Pekala," diye mırıldandı, o kadar müstehcen bir şekilde ki kalbim küt küt atmaya başladı, "senin hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin, Bayan Millicent Foxboro?"

"Hayır," diye cevap verdim. Gerçekten istemedim.

"Bu sadece adil..." Bana bir santim daha yaklaştı ve gidecek hiçbir yerim yoktu. "İnatçı ve tuhaf huylusun. İnatçı ve hırçınsın ve

meraklı."

Hepsi bir şekilde geçerli, hepsini duymak incitici. Kendimi savunmaya hazırlandım ama çenemi tutup kaldırdı, başparmağı alt dudağımı okşadı.

"Ama sen akıllısın, çok romantiksin. Seninle ilgili her şey beni kızdırıyor ve baştan çıkarıyor. Bence öfken, sırların ve korktuğun tüm tutkuların seni rahatsız ediyor. Dahası, yüzün her şeyi ele veriyor ve Margaret'in aleyhimde söylediği herhangi bir söze inandığını söylediğinde yalan söylediğini biliyorum Millie. *Önerilerime* gelince, hepsi tamamen yerine getirmeyi planladığım sözlerdi. Ben bir centilmenim, Millie, ama her zaman değil ve şu anda kesinlikle öyle olmaya niyetim yok."

"Gözümü korkutmaya çalışıyorsun," dedim.

"Gözün mü korktu?"

"Hayır."

"Titriyorsun."

"Hoşuna gitti mi?" Onu aşağılamak, onu suçladığım gibi korkak bir canavar olduğunu bir kez daha ima etmek istemiştim. Ama sesimde çok fazla özlem vardı ve bir fısıltı gibi çıktı.

Eli kapı koluna gitti ve kilidi çevirdi. "Evet," diye cevap verdi, sonra ağzımı kendi ağzıyla kapadı.

Buna hazırdım ve onu aynı şevkle karşıladım, kollarım geniş omuzlarını sardı, boy farkımız parmak ucunda durmamı gerektiriyordu, kolu belimin etrafında dengeleyici bir güçtü. Vücutlarımız buluştuğunda öpüşmeyi derinleştirdi ve dudaklarımı onun diline doğru ayırdım, yutulmaya hazırdım. Şimdiden granit gibi sertleşmiş, beni çılgına çevirmişti. Kendimi yeterince serbest bıraktım, koluna yaslandım ve aramızda uzanıp elimi onun uzunluğu boyunca kaydırmak için yeterince boşluk yarattım, onu heybetli buldum.

O da karşılık olarak ağzımı ısırdı.

"Çok yaramazlık yapmayın Bayan Foxboro, yoksa herkesin fark edeceği sesler çıkarmanızı sağlarım."

"Ağzım düzgün bir şekilde meşgulse, bu bir sorun olmayacaktır." Hayatım boyunca hiç bu kadar korkunç şeyler söylememiştim ama vücudumdaki her sinirle bunu kastetmiştim. Gizlediği şaftını avucuma dayadım ve tekrar yukarı çektim.

Sıkı bir istek nefesi bıraktı.

"Bunca zaman beni canavar olmakla suçladın, oysa sen küçük bir şeytandın," dedi, sesi kadife gibiydi. Yumuşak ve güçlü bir hareketle popoma bir tokat attı.

"Profesör," diye nefes nefese kaldım, şok ve zevk ona olan iştahımı daha da artırdı.

"Bunu odama daldığın gece yapmalıydım." Elini, saldırdığı yanağında gezdirdi. "Ve çok daha fazlasını."

"Hatırlamadığınızı söylemiştin..."

"Yalan söyledim."

Beni o kadar hızlı döndürdü ki, arzusunu sırtıma bastırdı. Bir adımla bizi kapının solunda asılı duran bronz çerçeveli aynanın önünde yeniden konumlandırdı. Karşı duvardaki görkemli yağlı boya tabloyu yansıtmak için yerleştirilmişti ama şimdi figürlerimizin dış hatlarını barındırıyordu. Bir eli elbisemin eteğini buldu, jartiyerimi ve son olarak da siyah ipek iç çamaşırlarımı ortaya çıkarmak için kalçamın üzerine kaldırdı.

"Bunu senin için kolaylaştırmamaya karar verdim," diye mırıldandı kulağıma. "Herkesin neyin peşinde olduğumuzu bilmesini istemiyorsan kendi başına sessiz kalman gerekecek."

Eli elbisemin altında kayboldu, külotumun beline doğru ilerledi ve içine doğru kayd, parmakları bacaklarımın arasındaki buklelerin arasında dolaştı. Başparmağı bacaklarımın en üst kısmında kayarken nefesim düzensizleşti.

Hassas yerimi sertçe okşuyordu. Giderek büyüyen coşku patlaması dizlerimi zayıflattı ve bir kolumu kaldırarak boynunun arkasını kavradım, kendime denge sağladım. Parmaklarını şehvetle şişmiş dudaklarımın arasından geçirip ıslaklığımın derinliklerine daldırdı ve beni bu enfes istilanın etkisiyle boğazımda yükselen sesle savaşılmaya zorladı. Gözlerimi yansımalarımızdan ayırmadım. Camda siluetten öteye geçemesek de, kalçalarımın arasına sıkıştırdığı elinin görüntüsünün tadını çıkaracak kadar seçebiliyordum.

"Mmm," diye mırıldandı, şehvetimden tatmin olmuştu. Avucunu tümseğime bastırarak artan zevki basınçla teşvik etti, sonra parmaklarını geri çekti ve bu sefer çok daha uzağa kaydırarak tekrar içeri soktu. Eline karşı sallandım, ancak hevesime karşılık olarak onu çıkardı, protesto etmek için ağzımı açmama neden oldu, sadece sinirlerin sıkı yumruğunu tekrar bulup başparmağı ve işaret parmağı arasında okşarken keskin bir şekilde nefes aldım.

"Bu hiç adil değil," diye düşündüm bulanık beynime rağmen.

"Hayır, bu geceki yanağın için mükemmel bir misilleme," dedi kulağıma, yetenekli parmakları işlerine devam ediyordu. Eteğimin kumaşının yükselip alçalmasını izlemek için aşağı baktım, acı verici bir şekilde görüşü engelliyordu. Benden herhangi bir şey isteyebilirdi ve ben de içimde inşa ettiği özlemin hizmetkârı olarak düşüncesizce itaat ederdim.

"Ne kadar güzel olduğuna bak," diye mırıldandı, boşdaki eli boğazımdaydı, zevkimi parmaklarken başımı göğsüne yaslamak için geriye yatırdı.

Hizmeti yavaşladı, alaycı bir hal aldı.

"Benimle bir savaş başlatmaman konusunda seni uyarmıştım." Başparmağını acı veren yavaş bir kavisle yönlendirdi. "Küstahlığın için seni cezalandırmak üzere şu anda durmalıyım."

"Yapmazdın," diye inledim, doruğa o kadar yaklaşmıştım ki, bunun elimden alınacağı düşüncesi bana ölüm gibi geliyordu.

Parmaklarının bir başka fırçası, beni titreten bir fiske.

"Callum, yapamazsın."

Sesindeki gülümseme çıldırtıcıydı.

"İzlemeye devam et, kedicik."

Beni rahatlatmak için tekrar masaj yapmaya başladı, şimdi daha hızlı, daha az tembel, beni dalmak için yaratıldığım bir zirveye götürdü. Şaftını okşamak için arkaya uzandım, onunla doldurulmanın mutluluğunu hayal ettim. Düşük bir inilti ile ödüllendirildim, ses beni çözdü. Doruğa ulaştığımda şimşek çaktı, çılgılığımı bastırmak ve beni utançtan kurtarmak için eli boynumdan ağzıma doğru hareket etti.

Titreyen bedenimi tuttu, parmakları yavaşlayana kadar coşkumun nabzına bastırdı.

"Dudaklarından tekrar duymak istediğim bir ses var," dedi.

Fark etmediğim bir kapının tokmağı tıkırdadı. Bu odanın iki yüksek dolabın arasına yerleştirilmiş, gölgelerle gizlenmiş bir girişi daha vardı ve biri içeri girmeye çalışıyordu. Aceleyle birbirimizden ayrıldık ve Callum bu kez beni koridora çekmek için bir kez daha kolumdan tuttu.

Fark edilmeden kaçmayı başardık, biz çıkarken koridorda bekleyen kimse yoktu. Bizi ele vermemek için kapıyı usulca kapattı.

"Bayan Dillard her zaman etrafta dolaşıp her olağandışı sesi kontrol ediyor," diye homurdandı sinirli bir şekilde.

Göz göze geldik ve bir süre sonra ikimiz de gülmeye başladık. Beni şaşırtarak bedenimi kollarıyla sardı, durumun verdiği haz ve heyecan bizi gıdıklarken yüzünü saçlarıma bastırdı.

Artık daha fazla ses vardı, oturma odasından sesler geliyordu ve yüzlerimizi kontrol etmeye çalışarak tekrar ayrıldık. Callum beni yürümeye başlamam için itti, saygıdeğer bir mesafeyi geride tutarak.

Dr. Hannigan oturma odasından çıktı.

"İşte buradasın!" diye bağırdı.

"Yemek şirketinin işi başından aşkındı," diye kolayca yalan söyledi profesör, doğuştan yetenekliydi. "Bayan Foxboro onları yönlendirmeye çalışıyordu ama ben devreye girmek zorunda kaldım. Şimdi her şey yolunda."

"Mutfak kendi başına bir yaratıktır," diye kabul etti doktor. "Gelin, sessiz sinemaya başlıyoruz."

"Önce müsaadenizi isteyeyim. Kaçışımızdan sonra temizlenmem gerekiyor." "Tamam, tamam, ama çabuk ol. Herkes başlamak için sabırsızlanıyor."

Callum koridorda ilerlerken doktor neşeli seslerin yükseldiği salona döndü ve son zamanlardaki rahatlığına rağmen beni yeniden ateşleyen bir sırtışıla arkasına baktı.

Ben salona girmeden, Margaret bir başka sigara içerek ve tuhaf bir şekilde *Alice'in Harikalar Diyarı'ndaki Maceraları*'ndaki tırtılı akla getirerek bir oyuğun gölgesinde durduğu yerden hareket etti.

"Eğleniyor musun?" diye sordu, bir duman bulutu içinde halelenerek. "Evet," dedim kısaca, elimi sallayarak geçiştirmeye çalışarak.

"Az önce zili çalınmış bir kadın için ılımlı bir yanıt. Seni ve Callum'u oradan gizlice çıkarken gördüm, kendinizden memnun bir şekilde."

"Kendi işine bakmalısın," diye homurdandım nefret dolu bir küçümsemeyle, kendime şaşırdım.

"Lütfen, güvercinim," dedi, o kadar içtendi ki, kuşku dalları öfkemi boğmaya başladı. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Callum'un karısına yardım ettiğin gibi mi?" "Bu konuda ne biliyorsun?"

"İyi biri olmadığından emin olacak kadar."

"Dinle, sana her ne anlatıldıysa, hikayenin tamamı bu değil. Onu bir kız kardeş gibi sevdim. Hepsi dürüsttü."

"Callum öyle düşünmüyor."

"Callum bir aptal ve yalancı," diye tersledi, sigarasını halının üzerine fırlattı ve ayakkabısıyla söndürdükten sonra tehditkâr bir şekilde çok yakınına eğildi. "Karısına hayatını kurtarmak için duyması gerekenleri söyledim. Bu evdeki kötülük onu mahvetti. Eğer gitmezsen, aynı şeyi sen de zor yoldan öğreneceksin."

Dilini tiksintiyle şaklatarak diğerlerinin yanına döndü ve beni acımasız, akıldan çıkmayan sözleriyle baş başa bıraktı. Başımı dik tutup o kapılardan içeri girmek, oyunları oynamak ve iyi vakit geçirmek, Callum'un beni gerçekten istediğini bilmenin onurumu yatıştıran bir merhem olmasına izin vermek istedim. Bunun yerine, partinin sıcak ışığından, gürültülü cazından ve parlak kahkahalarından uzaklaştım ve Willowfield'in kasvetine doğru koştum.

Bölüm 16

Sabah öfkeyle geldi, başka bir fırtına yaklaşıyordu, yılın bu zamanı için garipti, gök gürültüsü duymaktansa son dakika kar tanelerinin düştüğünü görmek daha olasıydı. Bayan Reeves bunun ılık baharın beklenenden erken gelmeye başladığına dair iyi bir işaret olduğunu söylerdi.

Bir korkak gibi kaçıp yatağıma saklandıktan ve duygu yükleyemediğim gözyaşları döktükten sonra bile partinin devam ettiğini sanıyordum. Profesörün ilgisinin verdiği coşku, Margaret'in önsezilerinin acımasızlığıyla bozulmuş, Willowfield'da ve onun esrarengiz efendisinde başa çıkabileceğimden daha fazlası olduğuna dair süregelen bir korkuyu yeniden alevlendirmişti. Çapkın çevrelerde kolayca hareket eden bir kadın değildim; kuralları bilmiyordum ya da umursamıyordum ve dün gece kim olmaya çalıştıysam, sonunda korkusunun baskısı altında parçalanacak bir kadındım.

Ne kadar güzel olduğuna bir bak.

Ellerimle yüzümü kapattım, hâlâ dürüst olduğuna inanmaya cesaret ediyordum ve bunun için daha hafif hissediyordum. Profesör Hughes'u tekrar görmekten çekiniyordum. Bir an için onun unvanını kullanmaya devam etme eğilimimi düşündüm, ellerinin... Bu düşünceyi kovmak için boğazımı temizledim. Bu sabah fantezilerimi kütüphaneye taşımama gerek yoktu.

Giyindim ve makyaj masasında kendime baktığımda irkildim. Saçlarım. Onu tamamen unutmuştum. Uçları kıvrılmıştı ama yakışsız değildi ve bir fırça ve dün geceki saç merheminden biraz sürüp düzleştirdikten sonra kendi haline bıraktım ve düşüşüne hayran kaldım. Nihayet kahvaltıya vardığımda Profesör Hughes'u masada oturmuş, elinde bir gazete ile buldum.

elini uzattı, bir yudum kahve aldı. Onu hiç görmediğim kadar dinç görünüyordu. Beni görünce gazeteyi katladı, peçeteyle ağzını sildi ve o kadar neşeyle gülümsedi ki onu bambaşka bir adam sanabilirdim.

"Günaydın, gel, yemek ye." Yanına oturmamı işaret etti, gardırobumu incelerken gözleri vücudumda geziniyordu. "Çok güzel görünüyorsun."

Bu iltifat beni memnun etti.

"Teşekkür ederim, ama benim kendi kıyafetlerim var ve bunlar gerçekten gereksizdi." Durakladım, sonra gerçek duygularımı ekledim. "Yine de rahatımı düşündüğünüz için minnettarım."

"Kendini güzel şeylere bırak, Millie. Benim de vereceklerim var, lütfen beni şımart."

Samimiyeti etkileyiciydi ve gözlerimiz bir an için kilitlendi ve ikimiz de gülümsedik. Ben yemeğimi yerken o da benimle oturdu, gazetesini okumaya ve içeriğiyle ilgili küçük yorumlar yapmaya devam etti. Konular ilgimi çekiyordu ama odaklanamıyordum. Neyse ki dün gece nereye gittiğime dair herhangi bir soru sormadı ve herkes dağıldığında geç olduğunu ve şükürler olsun ki Margaret'in önce gittiğini söylemek dışında partiden hiç bahsetmedi.

"Umarım geri gelmez," dedim, biraz fazla pişmiş tostun üzerine marmelat sürerken, ama böyle şeyler söylemek bana düşmezdi ve profesör kıkırdayınca neredeyse sözümü geri alacaktım.

"Onun içini görmene sevindim. Merak etme, bir daha burada hoş karşılanmayacak. Haliya ne yaptığını gördüm."

Gülme sırası bana gelmişti ve ortam yumuşamıştı.

Çalışmak için kütüphaneye geçtik, ikimiz de akşam yemeğinden sonra karanlık küçük odada olup bitenler hakkında gıkımızı çıkarmadık. Ancak

Profesör o kadar rahattı ki, sonunda onun gerçek bir bilim adamı olduğunu anladım; notlarına kafayı takmış, hiç dikkati dağılmamış, kendi elini okuyamadığı için ne yazdığını sormak için kâğıt parçalarını bana doğru sallıyordu.

Bu sabah boyunca birkaç kez oldu ve sonunda bana çözemediğim satırlar sundu. Gördüklerimin saçmalık olduğunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için özür dileyerek yüzümü buruşturdum.

"Korkarım..." Kendimi tutamadım ve kıkırdamaya başladım. "Tamamen okunaksız."

"Tanrım," dedi utanarak, elini ağzına götürerek. "Bu notlar ne için? Neyi yazıya döküyordun? Eğer bulursak en azından şifreyi çözmeye başlayabiliriz."

Birlikte kitaplığa doğru ilerledik ve taramaya başladık.

"Çocukluğunuzun geçtiği evde bir kütüphaneniz var mıydı? Burada her zaman rahatsınız."

Bu soru karşısında sarsıldım ama kendimi toparladım. "Hayır," dedim üzüntüyle.

Cevap tabii ki evetti ama kullanmama hiç izin verilmemişti. Bana kendimle ilgili daha fazla soru sormaması için ben devraldım.

"Bu evde mi büyüdün?"

Bir kitap çıkardı, kapağını taradı, sonra yerine koydu.

"Ben yaptım. Uzun zamandır hayatımın değişmez bir parçasıydı, ruhum için hem bir cennet hem de bir yükü." Ses tonunda ciddiyeti korumaya çalışıyordu ama içine bir parça hüznün sızdı ve onun için üzüldüm. "Burayı büyükbabam inşa etti. Tamamlandıktan kısa bir süre sonra öldü ve burayı babama bıraktı - o zamanlar genç bir adamdı, annemle yeni evlenmişti ve birdenbire saçma sapan bir malikânenin ve büyük bir servetin sahibi oldu. Bununla ne yapacağını bilmiyordu ve neredeyse iflas ediyordu. Ama sonra dümene annem geçti. Annem de

Kozmetik endüstrisi şehirlerde yeni mağazaların açılmasıyla birlikte patlama yaşamaya başlamıştı ve o da bunun bir parçası olmakta ısrar etti. Ailesi uzun bir şifalı bitki uzmanlarından oluşuyordu ve parfümeri en doğal işti."

"Annen hesaba katılması gereken bir güç gibi görünüyor," diye teklif ettim, onunla tanışma fırsatım olmasını dileyerek.

"Öyleydi. Aynı zamanda şefkatli bir ebeveyndi. Çok güzel anılarım var. Elbette kendine has özellikleri vardı. Hayatının çoğunu County Cork'ta geçirmişti ve batıl inançlarını da beraberinde getirmişti."

"Evet, tüm peri motiflerinin onun işi olduğunu söylemişsiniz."

"Öyleydiler," diye cevapladı küçük bir duraksamadan sonra. "İyi Halk'ın onu kutsadığına inanıyordu. Başına gelen her güzel şey Seelie'nin bir mucizesiydi. Onlara mutlulukla tapardı ve Willowfield'in büyük bir kısmı onlara adanmıştır."

"Bu oldukça büyülü."

"Olabilir; öyle olmasını o sağladı." Sessizleşti, arayışı yavaşlıyordu.

"Ben on iki yaşındayken," diye devam etti, sanki bir sonraki bilgiyi açıklayıp açıklamama konusunda hala kararsızmış gibi, "tüberküloza yakalandı ve kısa bir süre sonra öldü. Ölüm döşeğindeyken bana Fae'lerin uzun yıllar süren refahı için onlara olan borcunu tahsil ettiklerini söyledi. Ve benim için."

"Sen mi?"

"Evet."

"Ne demek istiyorsun?"

Gülümsedi, hayıflanarak. "Yıllarca kısır kaldıktan sonra kendisine hediye edilen bir fae çocuğu olduğumu sanıyordu."

Elimi kitaplardan çektim, gözlerini görmek için başımı kaldırdım ama bakışlarına karşılık vermedi. Acı çekiyor gibiydi.

Koluna dokunmak için uzandım. Elini benimkinin üzerine koyup tutmadan önce bir süre orada durdu.

"Tüm bunları dinlemek için çok sabırlıydın." Beni serbest bıraktı ve ele geçirilmesi zor metni aramaya geri döndük. "Eminim Bayan Dillard size buranın tüm tarihini tüm gizli acılarıyla birlikte anlatmıştır. Ailemle pek ilgilenmezdi."

"Bayan Dillard kimseyi pek umursuyor gibi görünmüyor."

"Haksızlık ediyorsun Millie," diye azarladı, ama Bayan Dillard'ın nasıl bir insan olduğunu bildiği için çok sert değildi. "Sert bir kabuğu var, ama tüm bunların altında sıcak bir insan."

"Hm," dedim, ikna olmamış bir şekilde.

"Dr. Hannigan ona umutsuzca aşık."

O kadar şaşırmıştım ki kahkahalarım ciyak ciyak çıkıyordu. "Yalan söylüyorsun!"

"Beni hep yalancılıkla suçluyorsun, bu gerçekten haksızlık." Şaka yapıyordu ama ben pişman olmuştum.

"Gerçekten öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayatım üzerine bahse girerim. Ayrıca bahse girerim ki kız da ondan hoşlanıyor ve kendi duyguları onu çileden çıkarıyor."

Empati kurabilirim.

"Onun sonu geldi," diye şakacı bir şekilde yakındım. "Aşık olan tüm erkekler öyledir."

Sonunda bakışları benimkini bulmak için eğildiğinde göz kapakları aşağı indi, çok anlam doluydu. Aceleyle geri çekildim.

"Şansımız yaver gitmeyecek," dedim, masaya doğru ilerledim ve kâğıdı buruşturdum, paniklediğimin basit açıklaması dışında bunu neden yaptığımı bilmiyordum. "Bunu bir kayıp olarak işaretlemek zorundayız ve sen de

Gelecekte notlarınıza daha dikkat edin. Bu tavuk çizimini ben deşifre edemezsem, kimse edemez."

"Evet, hanımefendi," dedi ve ben alay ettim. "Ben bir başhemşire değilim."

"Hayır." Raftan bir kitap çekip, nihayet aradığımız şeyi bulduğunu belirtmek için bana doğru salladı ve masaya getirip yere bırakırken sesinde yine o ton vardı.

Sadece yüz ifadesini görmek istemediğim için ona baktım.

"Çok kolay pes ettiniz, Bayan Foxboro," diye nazikçe azarladı.

Yanaklarım ısındı ve buruşturup top haline getirdiğim kâğıdı düzeltmeye başladım.

"Neyse," dedim, "en azından ben yemedim."

Bir sessizlik ritmi ve ardından gelen kahkaha gümbürtüsü, kendi gülümsememi teşvik etti, kısmen gerginliğin kırılmasından memnun oldum.

Başını iki yana salladı. "Öyle yapsaydınız dünyayı herhangi bir dehadan mahrum bırakacağınızdan şüpheliyim."

"Kesinlikle insan gözüyle deşifre edilebilecek bir şey değil." "Bu ne yüzsüzlük," diye karşılık verdi tiyatroya özgü bir alınganlıkla.

"Buna dürüstlük diyorlar," diye düzelttim ve kâğıdı alması için önünde salladım.

İkimiz de aptallar gibi biraz daha gülümsedik.

"Bu"-kâğıdı nazikçe elimden aldı-"bugüne kadar yaptığımız en medeni konuşma."

O an yanmaya başladı, yorumu haksızdı, beni asi ve tatsız hissettirdi.

"Belki bu kadar zalim olmasaydın..." Kendimden duyduğum rahatsızlığı gizlemeyi umarak arkamı dönmeye başladım.

"Ben mi?!" Şimdi gülüşü bir inançsızlığa dönüşmüştü ve ben onu tamamen dışlayamadan, bir kolunu belime doladı. "Bence o sensin."

Beni kendisine doğru çekerken, kendimi tuttum, bedenlerimizin buluşmasını ve beni başka bir pervasızlık durumuna doğru fırlatmasını önlemek için ellerimi göğsüne koydum, ancak teslim olmayı çok istedim.

"Profesör..."

"Millie," dedi şefkatle, "ben Callum."

Beni öylesine yumuşak bir şefkatle öptü ki neredeyse ağlamaya başlayacaktım ve çekingenliğim eriyerek beni bedenine bağladı. İçimde açılan sızı, bedenimin onu istemesinden daha fazlasıydı, kalbimin tehlikeli özlemiydi.

"Hâlâ bir canavar olduğumu düşünüyor musun?" diye sordu dudaklarıma karşı.

"Öylesin," diye şakacı bir şekilde karşılık verdim. "Ama artık umurumda değil." "Güzel, çünkü öyle değilmiş gibi davranmak çok zordu."

Bolca şeytanlıkla sırttı ve bu sefer daha şiddetli bir şekilde ağzımı tekrar aldı. Arzunun yavaş yavaş eriyen sıcaklığı, tekrar parmak uçlarımda durup yakınlaşana kadar içimi doldurdu. Hevesim onun temkinliliğini yok etti ve iki eliyle arka tarafımı kavrayarak beni kendine doğru çekti. Bir anda birlikte tökezlemeye başladık, kendimizi dengeleyecek bir yer, herhangi bir yer arıyorduk. Bizi masaya doğru çevirdi ve beni masanın üzerine kaldırırken yardım etmek için bir elimi uzattım, ancak aramayı yeni bitirdiğimiz kitabı yere düşürdüm. Önce sırtına çarptı ve katlanmış bir kâğıdın bir kitap ayracı gibi sıkıştırıldığı orta sayfaya açıldı.

Hangi korkunç dürtünün ikimizi de yere bakmaya ittiğini bilmiyorum ama orada, karısının gergin el yazısıyla bize bakıyordu, kalın ve altı çizili tek bir kelime vardı.

CALLUM

Ne gördüğümü anlayamıyordum. Callum boğazını temizledi ve benden ayrıldı, metni almak için eğildi, bir çırpıda kapattı ve rafa geri götürdü, birkaç dakikadan fazla bir süredir bulunmadığı yere itti.

Büyünün bozulması bir işkenceydi ve içimi kemiren tuhaf önseziler beni öfkeliendiriyordu.

"Benimle oyun mu oynuyorsun?" Korkunç tesadüfe inanamayarak talep ettim.

Kitaplığa yaslandı, benimle yüzleşmeyi reddetti.

"Seni temin ederim, Millie, değilim," dedi, sesi alçaktı.

"Notun orada olduğunu biliyor muydun?" Aptallığıma duyduğum öfke sesimi engerekleştirdi. "Amacın beni sana yalvaracak kadar çaresiz bırakmaksa, yemin ederim bunu asla yapmayacağım!"

Suçlamam sinirlerine dokundu ve bana doğru döndü, gözleri hızlanan öfkesiyle kararmıştı.

"Asla yapmayacağına nasıl yemin ettiğini bir daha anlatsana," diye hırladı.

Karnımın alt kısmındaki sancıya ve gözlerindeki tehlikeli parıltıya aldırmadım. Öfkesini körüklemiştim. İyi olmuş. Kendi öfkemi kucakladım, oyunlardan bıkmıştım. Masanın üstündeki kitaplardan birini daha aldım, ona fırlatmak istiyordum ama bunun yerine ters yöne, mümkün olduğunca uzaktaki kitaplıklara doğru döndüm. Kendimi aptal durumuna düşürmemek için sakinleşmeye çalışıyordum ama her adımda daha da öfkeleniyordum.

"*Hayatımda hiç*" -kitabı vurgulamak için rafa çarptım- "birinin üzerimde bu tür bir ateşli güce sahip olmasına izin vermedim, ama sen..."

Onunla tekrar yüzleştim, tokat atacak kadar yakın olmasını diledim.

"Bana yanıyormuşum gibi hissettiriyorsun," diye homurdandım, "sanki bu yüzden ölecekmişim gibi. Tüm bu süre boyunca beni sadece yemliyorsun, böylece seninle dans edeceğim."

seni eğlendirmek için. Bundan nefret ediyorum ve artık buna kanmayacağım!"

Sesi benimkiyle eğleşecek kadar yükseldi. "En kötü dürtülerime yenik düşmemek ve sunduğun onca fırsata rağmen seni kirletmemek için elimden geleni yapıyorum ve sen bana *kızıyorsun* öyle mi?"

"*Tabii ki* öyleyim! Kukla ustasını oynuyorsun, tüm iplerimi kendi zevkine göre çekiyorsun. Ben senin eğlencen için burada değilim ve hiçbir zaman da olmadım. Bedenim ve arzularım senin oynaman için değil! Kimseye beni istemesi için yalvarmayacağım. Blöfünü görüyorum Callum Hughes ve siktirip gidebilirsin!"

Bunu söylemeyi o kadar çok istemiştim ki, içimdeki birikimi dışarı atmak için çılgınca bir ihtiyaç duymuştum ama baskıyı üzerimden attığım anda kendimden utandım. Ofladım, bir elimi sıcak yanağıma bastırdım, dün gece yaptığım gibi bundan da kaçmaya hazırlandım.

"Bana," dedi, bakışlarının şiddetiyle beni yerime mıhlayarak, "tek iki seçeneğim sana bir daha asla dokunmamak ya da seni burada, günün ortasında, Yüce Tanrı'nın parlak ışığı üzerimizde parlarken anlamsızca becermek mi?"

İtiraz ettim. "Hiç de öyle değil-" "Bu kolay bir seçim."

Karanlık bir amaçla bana doğru ilerledi, uzun adımları mesafeyi o kadar hızlı kapatıyordu ki doğaüstü görünüyordu. Elleri bluzumun üzerindeydi, üst düğmeleri öyle bir hızla çözüyordu ki hiç iliklenmediklerini düşünebilirdim.

Onu durdurmak için elimi kaldırdım ama bileğimi yakaladı ve momentumdan yararlanarak üstümdeki raflara doğru sıkıştırdı. Gümleğimin yakasını kavradı ve tek bir vahşî çekişte düğmeleri kumaşlarından kopardı ve dolu gibi parke zemine düştüler. Giydiğim ipek kombinezon

Bana hediye etmişti ve bunu fark ettiğinde dudaklarının kendini beğenmiş kıvrımını görmek beni incitti. Bu barbarca eylem ve önceki tüm öfkem birleşerek, önceki utancımı yakıp yok eden beyaz bir şehvet patlamasına neden oldu.

"İstediğin buydu, değil mi Millie?" Sesi sert ve hırçındı.

"Evet," diye hırladım ve onun acımasızlığına karşılık vererek kravatından tutup kendime doğru çektim ve öfkeli, güçlü bir öpücükle buluştuk. Bileğimi bırakıp ellerini kombinezonumun altından geçirirken ben de kendi ellerimi saçlarının arasından geçirdim.

Öpüşme morartıcıydı ama ne kadar acı verirse versin birbirimizi tüketmeye hazırdık. Parmaklarını eteğimin bandına soktu ve hızlı bir çekişle üstteki düğmeyi açtı, ipek iç çamaşırlarımdan kolayca aşağı kayması ve ayaklarımın dibinde yerde birikmesi için yeterince gevşetti. Hiç vakit kaybetmeden kalçalarımı kavradı, beni kaldırdı, böylece bacaklarımı beline dolayabildim, sırtımı kitap raflarına dayadım. Önsöz söylemeden kendini yumuşak sıcaklığıma dayadı, şaftının sert çıkıntısı arzumun gergin tepesinin üzerinden geçerek soluk soluğa kalmama neden oldu.

Yavaşça hareket etti, kıyafetlerimiz hâlâ bizi ayıran ince bir engelken benimle sevişti.

"Biri içeri girebilir," diye mırıldandım, bu farkındalık kısmen arzunun bulanıklığıyla örtülmüştü.

"Kulakları var, değil mi?"

"Callum..."

Kalçalarını kabaca öne doğru salladı, içime şok dalgaları gönderdi, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Sonunda çiğneyebileceğinden fazlasını ısırdığına mı karar verdin?"

Bu bir meydan okumaydı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim, bir sonraki harekette onunla buluşmak için kalçalarımı kaydurdım. Alçak sesle ve kısa bir şekilde inledi, hissin yoğunluğundan sarsılmıştı, sonra bir kolunu popomun altına soktu ve beni her şeye ilk başladığımız yerin yakınındaki masaya geri götürdü. Beni yere bırakır bırakmaz kemerini çözmeye başladı, ben de gömleğinin düğmelerini açarak onun soyunma çabalarına katıldım, ben pantolonunun düğmelerini açarken o da gömleğinin düğmelerini çözmeyi bitirdi.

Karnının sert düzleminin ve gözden kaybolan koyu renk saçlarının görüntüsü sarhoş ediciydi ve gömleğini yere atarken, elimi gevşemiş beline kaydurdım ve sert uyarılmışlığını buldum.

Dokunuşum, şehvetini serbest bıraktığımda ondan lezzetli, gırtlaktan gelen bir ses çıkardı, parmaklarımı tabanın etrafına sardım ve yavaşça ürkütücü uzunluğu yukarı çektim. Kaya gibi sertti ve elimi kadife şaft boyunca tekrar yönlendirdim, gözlerimi kaldırmadan önce baştan çıkarıcı manzaranın tadını çıkardım, yarım gözlü, onunla başa çıkmamı izledikçe daha da şiddetli bir ateşle yanıyordu. Gücümün tadını çıkararak ağzımı ipeksi kafasına indirdim ve dilimle etrafında döndüm.

Bir elim güç uygulamasa da saçlarımı büktü ve dudaklarımla ucunu tekrar izledim. Onu ağzıma almadım ama bunun yerine elimi üç kez daha uzunluğundan aşağıya doğru durgun vuruşlarla çektim.

Keskin bir nefes aldı ve beni uyarmak için elini sıktı. "Şimdi alay etmenin sırası değil, Millie," dedi.

Dün gece beni hınzırca okşamasının karşılığını vermeye hazır bir şekilde, "Alay için alay," diye cevap verdim. Dudaklarımı ayırarak sadece ucunu aldım ve cilveli bir emişle ona eziyet ettim.

"Bu kadar yeter," dedi ve dik oturmaktan başka çarem kalmayana kadar başımı geriye çekti. Etrafıma uzandı, belimden tuttu ve beni masasının üstüne eğilecek şekilde çevirdi. Akıcı bir hareketle

İpek iç çamaşırımı aşağı çekerek ayak bileklerime kadar düşmesine izin verdi, ardından parmakları popomun yumuşak etine kabaca girerken keskin, muhteşem bir acı duydu, kalçalarım yukarı doğru açılana ve ihtiyacının başı ıslak yarığıma yerleştirilene kadar beni öne doğru itti.

Masaya tutunmaya çalıştım, üzerine bastırmaya çalıştım, ama beni yerinde tuttu ve bunun yerine horozunu girişimi geçip zonklayan klitorisimin üzerinden kaydıldı. Yüksek sesle itiraz ettim.

"Alay etmek için alay etmek," diye yineledi.

Ben daha fazla itiraz edemedim, geri çekildi ve hiçbir hassasiyet göstermeden içime girdi, tek bir hızlı hareketle kendini kabzasına kadar gömdü. Kısa bir iniltiyle nefes verdim. Yıllardır kimse beni bu şekilde işgal etmemişti. Bu saldırıya alışık olmayan bedenim ona direnmeye çalıştı ve kısa bir rahatsızlık anı yaşadım ama bu öyle bir mutluluğa dönüştü ki neredeyse hissizleşiyordum. Bu direniş Callum'dan kaba bir ünleme neden oldu, Callum sustu ama içime gömülmeye devam etti.

"Bakire değilsin herhalde," dedi, kendini tutmanın zorluğuyla sesi titreyerek.

"O tipe benzemiyor muyum?" Durmasına sinirlenmiş, bekâretim çoktan gitmiş olmasına rağmen öyle olmadığını varsaymasına kızmıştım. Şu anda belden aşağısı çıplak ve masanın üzerinde sallanırken kesinlikle erdemli değildim.

"Cevap vermemi ister misin?"

"Callum, sadece..." Kelimeler dilime yapışmıştı, daha önce hiç söylemediğim kelimeler, ağzımda garipti.

"Sadece ne, kedicik?" İçimde daha fazla yer kalmamasına rağmen daha fazla bastırdı ve kısa bir inilti çıkardı. Ne yaptığını anlamıştım. Asla yalvarmayacağıma yemin etmişim ve o sözümün arkasında duramayacağımdan emin oluyordu. Şehvet gururumu çözdü.

"Sadece sik beni," diye emrettim, son kelimedede çaresizliğin her zerresi vardı, "lütfen."

"Hanımefendinin ağzı çok bozuk," diye gürledi ve geri çekilip tekrar güçlü bir şekilde içeri daldı, yoğunluğu masayı yerinden oynattı. Bir kolunu kalçalarımın altından geçirdi, beni kendisine o kadar yaklaştırdı ki ayaklarım neredeyse yerden kesildi ve karşılık verme yeteneğimi ortadan kaldırdı. Beni acımasızca içine çekerken hayatımı kurtarmak için sadece tutunabildim. Mesaj açtı: Kontrol bende değildi. Ama olmak da istemiyordum. Parmakları uyluklarımın arasındaki şiş dudakları bulup ayırdı ve daha yeni keşfettiği gergin eti okşadı, beni nasıl okşayacağını çoktan biliyordu, böylece zevkim yükseldi ve beraberinde kendinden geçmenin soluk soluğa seslerini getirdi. Zevkin doruk noktasına ulaşmaya başladığımda, çekip gitti.

"Henüz değil," diye mırıldandı, ayağa kalkıp tekrar ona dönmem için bana rehberlik etti, beni masanın üzerine kaydırıp ve bacaklarımı yukarı çekerek onu çevreledi. "Henüz işimiz bitmedi."

Boynumun arkasını kavradı ve başımı eğerek içime yeniden girişini ve bedenlerimizin tekrar birleşmesini izleyebilmemi sağladı. Onun daracık bedenimde kayboluşunu görmek beni her seferinde biraz daha parçaladı, ta ki kendimi parlak bir his denizinde kaybolmuş parçalar gibi hissedene kadar. O anın erotizmi beni sersemletti ve hâlâ saçlarıma gömülü olan elin bileğini kavradım. Kavrayışını gevşeterek eğilmeme izin verdi ve ben de parmaklarımı ipekle kaplı karnımda ve göğsümün üzerinde gezdirerek tulumun altındaki sert tepeyi buldum, aklımı yaklaştırmakta olan orgazmdan uzaklaştırmak için onu çimdikleyerek coşkuyu uzattım.

"Tanrı aşkına, Millie," diye inledi Callum, sesi alçak, titreşimli bir nabız gibiydi. Bluzuma gösterdiği aynı umursamazlıkla, kombinezonumun askısını tuttu ve narin dantelleri öyle bir vahşetle çekti ki

Ön kısmı göğüs kafesime kadar yırtıldı, göğüslerimin kabarıklığı ortaya çıktı ve giysi lime lime oldu.

"Bunu yapmaya devam edeceksin," dedi ve ben de sadece itaat edebildim. Beni dengelemek için elini sırtıma koyduğunda, parmak uçlarımı hassas tenimde gezdirdim ve kendimi okşadım, meme uçlarımı parmaklarımin arasında yuvarladım ve o beni gözleriyle yutarken sert taçlarına kadar alay ettim. Ritmini yavaşlatarak beni bir kez güçlü bir şekilde içine aldı ve ben sessiz kalma isteğimi kaybettim, haykırdım, daha fazlasını arzuladım.

"Tekrar," diye yalvardım, sesim kısılmıştı, vücudum kızarmıştı.

Amcığıma ikinci kez güçlü bir itiş gücüyle saldırdı, her hareketi bir iddia gibiydi. Üçüncüsünden sonra, daha hızlı ritmine devam etti, başparmağı klitorisimin şişmiş tepesini okşadı, zevkimi çok yükseğe çıkana kadar tekrar inşa etmeye ikna etti ve gözlerimi kapattım, çimdikler bile beni vücuduma geri çekmeye yetmedi.

"İşte böyle sevgilim," diye ısrar etti, parçalanmak üzere olduğumu görüyordu. Beni yukarı çekti ve kollarımı geniş omuzlarına doladım. Onun tutuşu kalçalarımı morartırken, tırnaklarım sırtının kıvrımlı kaslarına battı ve gömleği artık bir engel teşkil etmediği için tenine battılar. İnleyerek daha hızlı sürdü ve ben de ona daha sıkı sarıldım, sağlam vücudu felaket bir ihtiyacın kanalı oldu. Zirveye doğru birlikte çılgınca ilerledik ve sonunda doruğa ulaştım, parlak beyaz yıldızlardan başka bir şey görmeden boynunun kıvrımına doğru adını inledim. Son bir hırçın hamleyle kendi boşalmasını karşıladı, başı geriye eğikti, dudaklarında bir küfür.

Birbirimize sarıldık, ikimiz de sersemlemiştik, nefesimizi tuttuk ve orgazmlarımızdan tembel, doygun bir hızla indik. Callum'un kalbi dakikada bir mil atıyordu, teni sıcaktı, kolonyasının hafif kokusu biberli ve topraklayıcıydı.

"Şimdi tatmin oldunuz mu, Bayan Foxboro?" diye mırıldandı, ikimiz de aklımızı başımıza topladığımızda.

"Asla," dedim ve bu doğrudu. Callum Hughes'a asla doyamayacaktım.

Kıkırdadı, şakağımı o kadar nazikçe öptü ki ona ait olmayan her parçam teslim oldu. Yüzünü daha iyi görebilmek için geri çekildim ama tırnaklarımın altında kan olduğunu fark ettim. Dehşete kapılarak parmak uçlarımı sırtında hafifçe gezdirdim, derim kırmızıya bulandı.

"Tanrım, kanaman var."

"Hiç şaşırmadım."

"Çok özür dilerim-" diye başladım.

"Hayır," diye araya girdi, inatçı bir sertlikle. "Tutkuların için asla özür dileme. Sana zevk verecekse seve seve tekrar kanımı akıtabilirim."

Bal rengi gözleri ateş ışığında parlıyordu, siyah saçları sevişmemizin coşkusuyla dağılmış ve şakaklarına dökülmüştü. Vahşi ve göksel bir tanrıya benziyordu ve büyük bir içtenlikle benim için kanını akıtacağına söz veriyordu.

Yüz ifadesi yumuşadı.

"Gel." Geceliğimin şaşırtıcı derecede sağlam askılarını omuzlarımın üzerinden çekti, yırtık pırtık ön kısmı zar zor mütevazılık sunuyordu. Kendini düzeltti, sonra kıyafetlerimi yerden topladı. Masadan kaydım, titriyordum ve zaten lezzetli bir şekilde ağrım vardı. O, bırakacağı kırmızı lekelerle aldirmeden gömleğini silkelirken ben de giyinmeye çalıştım. Eteğim kalçalarımın bol duruyordu ve düğmesi yoktu ama kalabilirdi. Ancak bluzum mahvolmuştu. Callum ağzını şakacı bir şekilde oynatarak onu benden aldı, kimin bulabileceğini düşünmeden kâğıt sepetine attı, sonra takım elbise ceketini kaptı ve omuzlarıma örttü. Bu halde odama gitmeye nasıl cesaret edeceğimi merak ediyordum. Ben sıralandıktan sonra

Elimden tuttu ve beni kütüphane kapısına götürdü, koridorda dikkatli bir şekilde durup yakınlarda kimsenin olmadığından emin oldu.

"Nereye gidiyoruz?" Hâlâ çakırkeyif hissederek sordum.

"Tüm bunlardan sonra, seni bugün için mazur görmeyi kesinlikle planlamıyorum."

Gizli aşıklar olarak, hala öğleden sonra güneşiyle öpüşen koridorlardan geçtik, bizi durdurabilecek herhangi birine dikkat ettik ve kısa süre sonra tanıdık bir odaya vardık. Onun odasına. Beni içeri aldı ve kapıyı arkamızdan kilitledi.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Gün batımı bizi profesörün yatağında, çarşaflara sarılmış, başımı göğsüne yaslamış halde buldu. Saçlarımı okşuyor, parmaklarını kısa uçlarında saygıyla gezdiriyordu. Vücudum olabildiğince doymuştu ve itiraf edemeyeceğim birkaç yerim ağrıyordu. Callum'un tutkuları doymak bilmezdi ve ben onu hiçbir şeyden mahrum etmek istemiyordum. Kafamın içinde fısıldadığı şeylerin yankıları tekrarlanıyordu: müstehcen talimatlar, şehvetli teşvikler ve aşk sözleri.

Ondan önce de dokunulmamış değildim, bekâretimi on sekiz yaşımda bir Noel partisinde tanıştığım bir yüksek lisans öğrencisine kaptırmıştım. Onu çok az tanıyordum ama bu işi bitirmek, tüm arkadaşlarımdan kafasında beliren bir hayat gizemini ortadan kaldırmak istemiştım. Hızlı, rahatsız edici ve tutkusuz olmuştu. Elbette annem beni utandırmak için bile olsa benimle seks hakkında hiç konuşmamıştı ve ben de sık sık bunun özel bir şey olmadığı için olup olmadığını merak etmişim. İlk deneyimim teorimi doğruladı.

Callum bu anlayışı yıkmıştı.

Birlikte uzanırken, karanlık uzadıkça, beni kendine çekti ve parmaklarını parmaklarıma geçirdi.

"Bana sırlarınızı anlatın, Bayan Foxboro," diye kulağıma fısıldadı.

Sırlarım. Mutluluk dolu kısa saatler boyunca sırlarım olduğunu unutmuşum, ama işte en mutlu anımda tekrar peşime düşmüşlerdi.

Başımı yavaşça sallayarak ve içimi saran taze suçluluk duygusuyla savaşılmaya çalışarak, "Seninkini söyle," dedim.

Sessizdi.

"Bana evi tekrar açmamı sormuştun," dedi sonunda. "Açmaya karar verdim. Ancak soğuklar tekrar başladığında buradan gideceğim."

"Uzakta mı?"

"Willowfield'dan ayrılmaya ihtiyacım var. Burada kışlar çok sert geçiyor. Eğer iş hala bitmediyse, onu getireceğim ve eğer uygun görürseniz, sizin de gelmenizi isterim."

Yüzünü doğru düzgün görebilmek için yerimden kalktım. Müptela beynim onun mantığını takip etmiyordu.

"Asistanınız olarak mı?"

Sersemlemiş bir halde iki acı verici vuruş boyunca bana baktı, sonra gülmeye başladı. İlk kez bu kadar kayıtsız, yankılanan, bedenini sarsan bir ses duyuyordum ve yeni bir şekilde güzelleşti.

"Hayır, seni küçük aptal," diye başardı sonunda nefesini tuttuğunda, gözleri neşeyle parlıyordu. Beni tekrar kendine çekti ve başımı çenesinin altına sokup boğazındaki kalp atışlarının gümbürtüsünü dinledim, karanlık düşüncelerimden bir anlığına kurtuldum.

"Sana yaptıklarımın sonra," dedi parmaklarını çıplak tarafımda gezdirerek, "kendinden asistanım olarak bahsetmeye devam etmen bence uygun değil."

"Bunların hiçbirinin iş tanımında olmadığı doğru."

"Şikâyetiniz var mı?"

"Şu anda yok."

"Memnun etmesi zor," diye mırıldandı. "Bunu sevdim."

Hayallere daldım. "Nereye gideceğiz?"

"Nereye gitmek istersek. Tekrar canlanana kadar buradan uzak bir yere."

Birbirine dolanmış bacaklarımızın üzerinden sessizce ateşi izledim, yapabildiğim sürece Callum'la bir geleceğin tatlı spekülasyonunun tadını çıkardım.

"Şimdi de sen, canım. Ne düşünüyorsun? Benden ne saklıyorsun?"

Niyeti hınzırca, şakacıydı, aptalca bir sırrı ya da romantik bir umudu açıklamamı bekliyordu, bizi tatmin edici bir uykuya götürecek yastık konuşmasıydı.

Seni aptal kız.

Annemin sesi bir çan kadar netti ve sarsıldım, Callum'un kollarından ayrılıp dik oturdum, battaniyeleri göğsüme sıkıştırdım, taşıdığım şeyin bilgisiyle üşüdüm. Yalanlarımı başka biriyle birlikte bir hayata taşıyamazdım.

"Millie?"

Arkamdan yavaşça kalktı, dirseğinin üzerine yaslandı ve kalbime bıçak gibi saplanan şefkatli bir dokunuşla çıplak omzumu okşadı.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor. Tüm bu olanlar hakkındaki fikrini değiştirecek ve bunu söylemekten korkuyorum."

"Birini mi öldürdün?"

"Callum," diye tersledim, kaşlarımı çatarak ona döndüm, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı tutamadım. Yüzümdeki ifadeyi görünce tamamen oturdu, yüzümü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarıyla ıslaklığı sildi. Tadını çıkardım.

"Anlat bana."

"İki yıl önce, Our Lady of Grace'de uyandım."

"Hastanede."

"Evet." Durakladım, endişe beni tüketiyor, yavaş bir acıyla içimi dışına çıkarıyordu. Bu, mutluluğumun sonunun başlangıcı olacaktı. "Psikiyatri koğuşunda."

Callum'un alnındaki endişe silinmiş, gözleri ifadesiz iki donuk havuza dönüşmüştü. Hiçbir şey söylemedi ve ben de ellerine tutunarak yoluma devam ettim, sanki ona dokunmak beni hayatta tutacakmış gibi yüzümü hala kucaklıyordum.

utancımın içinde boğulmaktan. "Oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Bana travmatik bir olay nedeniyle histerik bir çöküntü yaşadığımı söylediler. Benim için başka hiçbir bilgileri yoktu ve hala da hiçbir cevapları yok. Sonunda bir kadın programına gönderildim ve Bay Helm'in yanındaki işe de bu şekilde girdim. Hayatımın yıllarını kaybettim ve ne yaptığımı, kiminle ya da nerede olduğumu bilmiyorum. Suç işleyip işlemediğimi bilmiyorum. Birini öldürmüş olabilirim ve bunu hatırlamıyorum. Şehir merkezindeki bir genelevde madam olabiliirdim ve bundan asla haberim olmayacaktı."

Tiradım hararetlendi, neredeyse bağıırıyordum, ama son ve son kelimedede durdum ve bekledim, reddedilmeyi ya da en azından cevaplayamadığım bir çığ gibi büyüyen sorulara gömülmeyi bekliyordum. İtilmeyi, ihanet duygusunun beni ezmesini bekledim. Bunun yerine, çaresizce kavradığı ellerimi tuttu ve parmak eklemlerimi öptü.

"Biliyorum,"

dedi. "Sen ne?"

Yüz ifadesini inceledim, bir yalan, korkunç bir şaka aradım ama ciddi yüzü samimiyetini kanıtlıyordu.

"Tabii ki biliyorum."

"Ne demek *biliyorsun*? Nasıl?"

"Evime giren bir yabancı hakkında her şeyi bilmek benim işim değil mi sanıyorsunuz? Dr. Hannigan o hastanede çalışıyordu. Sizinle Boston'da küçük bir kitapçıda tanıştığında isminizi tanımıştı."

"Ben oradayken orada olmadığını söyledi!"

Kendimi yalan s ö y l e n m i ş hissettim, nasıl devam edeceğimi bilemedim, Willowfield'daki tüm deneyimim değişti, yabancı hissettim,

sanki anılar bana ait değilmiş gibi. "Sen özel bir vakaydın. Eski meslektaşlarının çoğu, kafa karıştırıcı hastalıklarla ilgili onunla bilgi

paylaşmaya devam ediyor ve bu yüzden

Sen de onlardan biriydin."

"Beni işe almadan önce biliyordunuz ve yine de başvurumu kabul ettiniz?"

"Senin niteliklerine sahip başka kim var? Dr. Hannigan'ın sizinle karşılaşması bile bir mucizeydi. Geçmişinizin talihsiz olmasının karar üzerinde hiçbir etkisi olmadı."

"Neden?"

"Millie, yaşadıkları zorluklar yüzünden insanları hayattan dışlayamayız."

Söylenmeyen kısım beni etkiledi. Karısı. Karısı hastaydı, kırılıyordu ve acı çekiyordu. İçten şefkati, bir zamanlar mücadele eden bir kadını sevmesinden kaynaklanıyordu. Neden bir başkasını sevemesin ki?

"Sana çok kızgınım Callum," diye mırıldandım, yeni gözyaşlarım kabarmıştı. "Bunu benden saklamaya nasıl cüret edersin? Çok korkmuştum. I..."

Son derece nazik bir şekilde bedenimi kendine doğru çekti ve beni susturdu. "Beni affetmen için yalvarabileceğim bir ömrümüz olsun."

Çıplak omzuna yaslanarak ağladım, endişelerimin ve üzüntümün bedenimi sarmasına izin verdim. Ben titrerken, kederimi dökerken bana sarıldı.

"Benim hakkımda gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun,"

diye hıçkırdım. "O zaman bana her şeyi anlat aşkım."

Ben de öyle yaptım.

Annem ve babam, Thomas ve Laura, genç yaşlarında evlenmişlerdi; her iki taraftaki büyükannem ve büyükbabam da bu birliktelikle servetlerini pekiştirmeyi umuyorlardı. Annem katı bir evde büyümüştü ve çabuk sinirlenirdi, bu yüzden babam da dahil olmak üzere insanlar ona mesafeli davranma eğilimindeydi. Babam onu karşılayabildiği kadar lükse boğmuş ama annem ne kadar isterse istesin ona gerçek bir şefkat göstermemiş. Ben doğduğumda, babamın ona gösterdiği azıcık ilgi bana kaymış ve sanırım benden nefret etmesine neden olan da bu olmuş.

Beş yaşıma kadar dadılara terk edildim ve masrafın gereksiz olduğu düşünöldü. Sonra, ruhsuz bir özel öğretmenin zorunlu eğitimi dışında, kendi halime bırakıldım. Evde beni seven tek kişi olan aşçı Bayan Reeves ile çoğunlukla mutfakta kaldım.

Annem varlığını unutmuş olsaydı benim için en iyisi olurdu, ama bazen beni arar ve her şeye rağmen bir anne olmaya çalışırdı, ancak karşılaşmalar her zaman kötü sonuçlanırdı. Yanlış bir şey söyledim, yanlış bir şekilde baktım ya da onun onaylamadığı davranışlarda bulundum. Küçük suçlar için tokatlandım, çimdiklendim ve bağırdım ve en kötüsü de bana zaten öfkeyle, merhametsizce geldiği zamanlardı. Bu, onu memnun etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu ve kaçınılmaz olarak beni ceza olarak gardırobuma kilitliyordu. Bazen Bayan Reeves ya da babam onun uyuduğunu anlayıp beni serbest bırakana kadar tüm gün boyunca beni orada bırakırdı. Sessiz olmayı öğrendim. Ağlamak ve çığlık atmak sadece sesimin kısılmasına neden oluyordu ve kimse beni kurtarmaya çalışıp Laura Foxboro'nun gazabını kışkırtmaya cesaret edemiyordu.

On üç yaşıma geldiğimde, arkadaşları neden aile yemeklerinde ve partilerde olmadığını merak etmeye başladığında sorunlarım katlandı. Birden varlığım beklenir olmuştu. Onu utandırmamı engellemek için beni durmadan görgü kuralları, sohbet konuları ve politika üzerine çalıştırdı. Yanlış cevap verdiğimde fırçayla vurur, saçım gece kıvrılmadığında parmaklarıma iğne batırırdı.

Benim kurtarıcı lütfum, ama aynı zamanda en büyük utancım, geceleri uyurken ve rüyalar peşinde koşarken evde dolaşmaya, kapıları ve pencereleri açmaya, çekmeceleri karıştırmaya, mutfaktan tabakları ve dolaplardan havluları indirmeye başladığım zamandı. Yarattığım kaosun ortasında oraya nasıl geldiğimi bilmeden uyanıyordum. İlk başta annem bunu sadece bana gülmek ve zayıf zihnimi eleştirmek için bir fırsat olarak gördü, ancak bir gece odasına girdim ve makyaj malzemelerini karıştırdım. Uyandığında

Bana bağırdığında ve ben sadece şişeleri ve pudraları yere vurmaya devam ettiğimde, babam bana onun yüzüme tokat attığını ve misilleme olarak benim de ona saldırdığımı, bana sık sık kullandığı fırçayla kafasına vurduğumu söyledi. Bu onu haftalarca görülemeyecek hale getirmişti. Olanların hiçbirini hatırlamıyorum ama iyi ki olmuş. Onu incittiğim için mutluyum. Daha sonra babama beni neden durdurmadığını sorduğumda tek cevabı sarılmak olmuştu. Bu bana verdiği son sarılmaydı.

Bu olaydan sonra annem benden, geceleri yapabileceklerimden korktu ve güneş battığında odam dışarıdan kilitlendi. Arkadaşlarına benim bir deli olduğumu ve güvenliğim için bir sanatoryuma gönderilmem gerektiğini söyledi. Babam araya girdi ve beni St. Mary's yatılı okuluna gönderdi. Eve hiç hoş karşılanmadım. Kış ve yaz tatillerini yurtlarda geçirdim ve New York'taki kadınlar kolejine gittiğimde, geceleri telefon operatörü olarak çalışan diğer dört kızla birlikte bir apartman dairesinde kaldım.

Sonunda mezun olduğumda, annem onun için bir nimet olacak kadar başarılı olduğuma karar verdi ve beni geri çağırdı. Mektubunda geri dönmemi istiyordu, böylece beni zaten seçmiş olduğu, çocukluğumdan tanıdığım boşanmış, huysuz ve cebi dolu yaşlı bir beyefendinin eğitilmiş eşi olarak hayata hazırlayabilecekti. Babam ayrı bir mektup göndererek gelmemem için yalvardı ve hayatıma kendi başıma başlayabilmem için herhangi bir yere gitmeme yetecek kadar para ekledi. Ama geri dönmek *istiyordum*, en azından annemin gözlerinin içine bakıp ona veda ederek meydan okumak, planlarını reddettiğimde, ona zorbalıkla ve dayakla boyun eğdirilemeyeceğimi kanıtladığımda yüzünü görmek *istiyordum*. Yıllarca onsuz yaşamıştım ama bana her zaman verdiği red cevabını ona sunma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Düşüncelerimi dolduran tek şey buydu.

Oraya vardığımda ev boştu. Hiçbir personel yoktu. Daha sonra Bayan Reeves'ten öğrendiğime göre herkes kovulmuş, sokağa atılmış ve

Özür ya da tazminat yok. Etrafta dolaştım, isimlerini sayıkladım, *birilerini* aradım. Sonunda annemin odasına baktım, makyaj masası mükemmel bir şekilde düzenlenmişti, bir parti için hazırlanan elbisesi ütülenip paravana asılmıştı ve beyaz halısı cansız bedeninin yığınınından kana bulanmış, yüzünün yarısı bir kurşun yarasıyla yok olmuştu. Babam yatağın yanında yatıyordu, tabancası hâlâ elindeydi. O da kendini vurmuştu.

Sersemlemiş bir halde, annemin kabuğunu görmezden gelerek yatağın ayak ucundaki kaşmir battaniyeyle üzerini örttüm ve polisi aramak için aşağı indim. Annemle babamın cesetlerini taşıdıklarında trajedinin katalizörünü buldular: babamın cebine sıkıştırılmış, dönüşümü bildiren mektup. Mektup gecikmiş ve ancak o sabah, ben gelmeden birkaç saat önce teslim edilmişti. Cenazeleri biter bitmez evi sattım, ailemin borçları ödendikten sonra kalan azıcık parayı aldım ve Kaliforniya'ya bir tren bileti aldım. Hiçbir planım ve param olmadan trene bindim ve dört yıl sonra Massachusetts'te uyandım.

Callum hayatımı itiraf ederken bana sarıldı ve en önemli kısımları yüksek sesle söyleyip bitirdiğimde, tamamen gece olmuş, bizi sadece ateş ışığının gölgesinde bırakmıştı.

"Çok uzun yıllar kaybettim," diye fısıldadım. "Korkunç bir öfkem var ve annemin sesi ve pencerelerden atlayan ağlayan kadınların kâbusları peşimi bırakmıyor."

Kendi dengesizliklerime başımı sallayarak alaycı bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım ama o sessiz kaldı. Sonunda, başka hiç kimseye açıklamadığım korkumu dile getirdim.

"Ailemi ben öldürdüm Callum. Benim ve gururum yüzünden öldüler."

"Hayır," diye cevap verdi, ses tonu tavizsizdi. "Baban kendi kararlarını kendisi verdi."

"Beni kendimden korumak için."

"Seni annenden korumak için. Ama seni çok iyi tanı mıyordu, Millicent Foxboro. Planladığın gibi gitmeye cesaret edebilirdin. Kendi kızının gücünden habersiz olması onu son hatalarını yapmaya itti. Bunların hiçbir i senin suçun değil."

"Samimiyetsiz olma," diye mırıldandım, acımı dindirmek için bile olsa sahte hayranlıkla ilgilenmiyordum.

"Benim hakkımda hep en kötüsünü düşünmeyi bırakmalısın." Çenemi kaldırdı, gözleri her çizgiyi, her çukuru ve gamzeyi ezberlemiş gibi yüzümde geziniyordu. "Ve kendini. Sen doğanın bir gücüsün ve yaşadığın zorluklara rağmen kendi folkloruna layık bir ruhla hayatta kaldın. Şimdiye kadar cehennemin içinden tek başına geçtin ama artık tek başına değilsin Millie. Bir daha asla."

Yeniden ağlamaya başladım ve alnımı öptü, beni bedenine geri çekti, tatlı, rahatlatıcı sözlerini fısıldadı. Tüm gözyaşlarım bittiğinde, sönmekte olan ateşin huzurlu ışıltısında seviştik.

Bölüm 18

Sabahın erken saatlerinde kendimi Callum'dan kurtardım. Odamda uyumadığımı herkesin bilmesinin bir önemi olmadığına ısrar etmişti ama ben bu sırrın tadını bir süre daha çıkarmamız gerektiğini düşündüm. İlk kez Willowfield koridorlarında hafif adımlarla, kasvetten korkmadan koştum. Dünyada bir parıltı vardı, yeni bir sihir bir zamanların uğursuz koridorlarını ısılt ısılt ve olasılıklarla dolu yapıyordu.

Sonraki günler, benim isteğim üzerine, diğerlerini şüpheden uzak tutmaya çalışmakla geçti. Profesör Willowfield'daki tadilatı yenilemeye çalıştığı için bu çok zor bir görev değildi, bu da onun sık sık dışarıda işi üstlenecek şirketlerle görüşmesini gerektiriyordu. Bahar şenliğini organize etmek, topluluğu eve tekrar davet etmek ve kendi deyimiyle, "Umarım, perilerle ilgili tüm saçmalıkları sona erdirmek için zaman bulmayı umuyordu."

Yapabildiği her şeye beni de dahil etti ve kendimi onarımlar için muhasebe listeleri, çiçek siparişleri ve bahçeleri dolduran, toprağı büyük gösteriye hazırlayan işçilerin ödemeleri üzerinde çalışırken buldum. Hâlâ garip rüyalar görüyordum, gün ışığında bile kulaklarımı gıdıklayan fısıltılar, omuzlarımda, saçlarımda parmak dokunuşları, ama yeterli konsantrasyon ve güçle onları uzaklaştırabiliyor, kendime bunların gereksiz korkudan doğan hayaller olduğunu hatırlatabiliyordum. Kendimi kontrol edebiliyordum, yetenekli ve sakindim ve günün her anında bana yapacak bir iş veren ve beni sürekli Callum'u ve kimse bakmazken yaptığımız şeyleri düşünmekten kurtaran hazırlık işini seviyordum.

Bayan Hughes'un botanik defterleri konusunda haklı olduğumu anladım. Arazide yetişen çiçekleri tanımak, işleri idare etmenin önemli bir parçasıydı ve içimde sadece bir damla suçluluk duygusuyla günlüğü bürodan aldım ve baştan okumaya başladım, dikkatle inceledim ve bilgileri kendim için ayrı bir deftere kopyaladım. Geride bilgisini ve Willowfield'a olan sevgisini miras bıraktığı için, ruhu şad olsun, kadına sessizce teşekkür ettim. Bir öğleden sonra, transkripsiyonlarıma ara verdim ve sandalyede arkama yaslanıp pencereden bahçeye baktım. Callum, bu küçük ofisi tüm narin mobilyalarıyla birlikte devralmam için ısrar etmişti. İlk bir iki gün rahatsız olmuştum, hiçbir şey hoşuma gitmemişti. İhtiyacım olan her şey burada olmasına rağmen bu alanda davetsiz bir misafirdim.

Bayan Hughes bir zamanlar tam da bu sandalyede oturup kendi işini yapmış, muhtemelen benim gibi durup bahçeleri incelemişti. Onun hakkında hâlâ çok az şey bilmeme rağmen çalınan mutluluğum için üzüldüm ve aynı şeyin benim de başıma gelmesine izin vermemeye karar verdim. Callum, işleri arasında uğrayıp kendisi için fazla zarif olan narin sandalyelere oturmaktan ve benimle hiç bilmediğim konularda konuşmaktan keyif alıyordu.

Bir sabah ona güldüm. "Hiç iş bilgim yok ve senin stoklar ve fabrika güvenliği hakkındaki konuşmalarını dinlemek, başka bir dil konuşan birini dinlemek gibi."

"Çelik bir tuzak gibi bir aklın var. Yetişirsin. Her neyse, bunların hepsi öğrenmen gereken şeyler, o yüzden başlayabilirsin, ama önce..." Sırıttı ve beni şezlonga atacak, kalçalarımı omuzlarına dolayacak ve ağzıyla beni yağmalayacak kadar uzun süre kaldı. Ona olan arzum her yönden bastırılmazdı ve Willowfield'ın ihtiyaç duyduğu ve Callum'un hak ettiği metres olmaya kararlıyım.

Bitki notlarını kendi kitabıma yeterince aktardığında, her çiçeğin yetiştirme noktalarını haritalamak için dışarı çıkardım. Onları nerede bulacağımı bilmek istiyordum, böylece çiçek açma zamanı geldiğinde tekrar ziyaret edebilir ve kendi güzelliklerini ve kokularını kendim keşfedebilirdim. Keyifli bir çöpçü avıydı. Topiary'den ayrılırken neredeyse Rodney'e doğru koşuyordum, üstü başı kir içindeydi ama tepeden tırnağa mutluydu.

"Bayan Foxboro! Sizi görmek ne güzel. Elinizde ne var?"

Ona küçük kitabı gösterdim ve neler yaptığımı anlattım, o da bana henüz belgelemediğim çiçekleri nerede bulabileceğime dair bazı talimatlar verdi. Bana gülümsedi, sonra küreğine yaslandı ve her zamanki düz şapkasının altından alnını kaşıdı. "Willowfield çok şanslı. Bayan Hughes'u kaybettiğimizden beri buraya bu kadar meraklı bir hanım olmamıştı."

Rodney kadın hakkında bu kadar açık konuşan tek kişiydi. Onunla ilgili gizlilik, ölüm döşeğinin etrafındaki bir perde gibi ağırlığını koruyordu. Hâlâ Callum'a sormayı bile beceremiyordum, belki ona gereksiz bir acı verir diye. Yüzündeki keder çizgilerine ilham vermek istemedim.

"Birini kızdırırım diye çok fazla soru sormaktan çekiniyorum ama siz pek rahatsız olmamış gibisiniz. Bayan Hughes nasıl biriydi?"

Bir saniye düşündü, sonra uzun, boğuk bir nefes verdi. "Kırılğan biriydi, ürkek ve sessizdi, kolayca bunalırdı, ama bu bahçedeyken Venüs gibi parlardı ve kışın seradan gelen tüm çiçeklerle her yeri ağzına kadar doldururdu. Genel olarak iyi bir kadındı ve birçok insan onu severdi. Olanlar çok üzücü."

"Ne oldu?" İfade etmek istemediğim bir hayal kırıklığıyla sordum. Rodney anlamış gibi göründü ve suratı asıldı.

"Dürüst olmak gerekirse hızlı bir şeydi. Paranoyaklaştı ve huzursuzlaştı, evde uyuyamaz oldu. Ben de uyuyamıyorum. Bu yüzden evde kalıyorum.

Kır evi. Birkaç sabah onu burada, labirentte, o lanet peri halkasının içinde yerde uyurken buldum. Sürekli ağlıyordu, zavallı bir ruh ve kendisinin bir gölgesi idi. Tahmin yürütmesi gereken biri değilim ama Profesör Hughes ona yeterince nazık davranmadı. Durumu kötüleştikçe ondan daha fazlasını istemeye devam etti. Gerçekten de aklı başında değildi."

Kanım dondu.

"Ev son birkaç yıldır mezarlık gibiydi. Yine de, siz buradayken, Bayan Foxboro, işler yoluna giriyor."

"Görevim sadece birkaç ay daha sürecek Rodney," diye hatırlattım ona.

"O kadar emin değilim," dedi biraz nezaket göstererek. "Callum'u çocukluğumuzdan beri tanırım. Senden hoşlandığı çok açık. Bu biraz ileri gitmek olabilir ama bir süredir hayatındaki boşluğu dolduracak birini arıyordu."

Gizlilik çabalarımızın işe yaramamasına sinirlenerek Rodney'e bunun çok ileri gitmek *olduğunu* söylemeye hazırlanıyordum ki, "Bu adamın bir tipi var ve gözünün senin üzerinde olmaması aptallık olur," diye ekledi.

Çok cüretkârdı, ama cesaretiyle birlikte ona çok kızmamı engelleyen bir tür zararsız yakınlık da vardı.

"Dikkatli ol Millie," dedi eve dönerek, gözlerinde sevgi ve nefret savaşıyordu, "Willowfield ve efendisi onları seven herkesten çok şey bekler."

Daha fazlasını söylemek istedi, ben de açıklamasını istedim. Bunun yerine, şapkasını eğdi ve yeni işe alınanların bir şeyleri parçalıyor olma ihtimalinden yakınlıkla işine geri döndü.

Birkaç saat sonra Bayan Dillard kütüphaneye girdiğinde beni ve Callum'u kahkaha krizine girmiş bir şekilde birbirimize sarılmış halde buldu.

çocukluk çizimlerini bulduk, bu sefer okul müdürünün.

"İyi vakit geçiriyorsunuz, değil mi?" diye sordu, kahve tepsisini bırakırken ikimize de yan gözle bakarak.

Gittiğinde arkasından iç geçirdim. Şüphelendiği çok açıktı. "Bunu saklamakla pek de iyi bir iş yapmadık," diye yakındım.

"Saklayacak bir şey yok." Callum şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra saygısız resmi bir gün yeniden keşfedilmek üzere yerine koydu. "Bu evde mutluluğumuzu kutlamayacak kimse yok."

Artık rol yapmanın bir yararı olmadığını kanıtlayan delillere rağmen, Felicity akşam çayımı getirdiğinde odamda bulunmakta ısrar etmeye devam ettim. Bu gece özellikle sabırsızdım, Callum'un kollarına dönmek için sabırsızlıkla volta atıyor ve onun gelmesini bekliyordum. Zaman tembelce ilerledi ve ben tam banyo yaparak zaman geçirmeyi planlarken Felicity çayla birlikte tarçın ve her zamanki gibi pudra şekeri serpilmiş bir tabak bademli kurabiyeyle geldi.

"Bunları Bayan Dillard mı yaptı?" Bir tanesini alıp ısırarak sordum, tanıdık tadı Bayan Reeves için içimde bir sevgi ve keder dalgası uyandırdı.

"Evet, en sevdiklerinizden biri olduğunu söylemişsiniz."

Minnettarlık kadına karşı kalbimin buzlarını hızla eritti ve muhtemelen bundan hoşlanmayacak olsa da, onu bir daha gördüğümde sarılmayı planladım. Felicity yüzümdeki yeni şefkati fark etti ve gülümsedi.

"O gerçekten çok iyi biri," dedi. "Bana karşı her zaman çok iyi olmuştur."

Ona teşekkür ettim ve sık sık yaptığımız gibi sohbeta devam etmediğim için banyomu bahane ettim. Buna rağmen gitmekte tereddüt etti.

"Sorun nedir?" Onu aceleyle **g e t i r d i ğ i m** için kendimi berbat bir arkadaş gibi hissederek sordum. "Gel, otur. Bu konuda sohbet edebiliriz."

"Hayır," dedi, sonra cevabını değiştirecekmiş gibi ağzını açtı, ancak başını salladı. "İyi uyuyabiliyor musun?"

Bu soru beni tetikte tuttu. Felicity de mi? Gülebilirdim ama o kadar üzgündü ki gülmemenin daha iyi olacağını düşündüm. Callum evdeki hiç kimsenin bizi kutlamayacağını söylemişti. Felicity hiç de sevinçli değildi. Rahatsız görünüyordu.

"İyi uyuyorum," diye cevap verdim, ölçülü bir şekilde. "Neden?"

"Geceleri sesler duyuyorum," dedi telaşla. Sevişmemizi duyduğunu düşünerek utandım ve devam ettiğinde açıklamaya hazırlandım.

"Ağlayan bir kadın. Sen olduğunu düşündüm ve endişelendim."

Hava inceldi. Yeterince oksijen yoktu. Dizlerimin bağı çözüldü ve çay hazırlama bahanesiyle oturdum.

"Ben değildim," dedim, korkmuş değil de meraklı görünmeye çalışarak.

"Bayan.

Dillard?"

"Bayan Dillard benim odamın yanındaki odada uyuyor. Bir fare kadar sessizdi. İyi olduğuna emin misin, Millie? Bir sorun olsa bana söyler miydin?"

Onun samimi dostluğu beni etkilese de, endişelerini gidermenin bir yolu yoktu. Onun korkularını giderebilirdim ama benimkileri değil.

"Elbette." Yalanımı gizlemek için çayı yudumladım. Son zamanlarda beklediğim yoğun tatlılığın yanı sıra, acı ve çok güçlüydü. Ağzımdaki lokmayı bardağa geri tükürmemek için kendimi zor tuttum. Yuttuktan sonra bile tadı dilimde kaldı, yapış yapış ve ısırıcıydı. Fincanı indirdim ve tepesinde çözülmemiş beyaz bir kalıntının yüzdüğünü fark ettim. Çay bozulmuştu.

"Ruhlara inanır mısınız?" dedi, sesi kelebek kanatları gibi kırılıyordu.

Neredeyse çay fincanını düşürüyordum.

Yüzündeki hafif renk tamamen kaybolmuştu ve pencerelerden sızan geç alacakaranlıkta solgun ve küçük bir hayalet gibi görünüyordu.

"Hayır," dedim kararlılıkla.

"Bayan Hughes yaptı," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye cevap verdim, sonra kararımı verdim. "Bendim. Geceleri ağlıyordum Felicity. Özür dilerim. Boston'u özlüyorum ve bu iş bittikten sonra ne yapacağımdan emin değilim. Seni korkuttuğum için çok üzgünüm. Söz veriyorum şimdi daha iyiyim."

Küçük omuzları öyle bir rahatlamayla çöktü ki oturduğum yerden kalktım ve onu kollarımla sardım. Şok olmuştu, kaskatı kesildi ve ben de bir heykeli tuttum, ama onu bırakmak için hareket ettiğimde, kucaklamaya karşılık vermek için kollarını kaldırdı. Hanımeli ve lanolin kokuyordu ve daha mutlu bir yerde olmasını diledim.

"Sen iyi bir arkadaşsın Felicity. Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Lütfen endişelenme. Her şey yolunda," diye teminat verdim ve onu bir kez daha sıktım.

Benim için yapabileceği bir şey olup olmadığını defalarca sorduktan sonra gittiğinde, masaya geri döndüm ve titreyerek ona yaslandım. Kendimi Callum'la benim konuşmalarımıza kulak misafiri olduğuna ve yanlış yorumladığına ikna etmeye çalıştım ama bu pek mümkün değildi.

Callum'u görmeye ihtiyacım vardı, ruhlara inanan insanların ne kadar saçma olduğunu bana anlatmasını duymaya ihtiyacım vardı ama yine de böyle bir durumdayken gitmek konusunda isteksizdim. Korkum beni utandırıyor. Aptalca davranıyordum, Felicity de öyle. Olaylara mantıklı bir şekilde yaklaşabildiğimi kanıtlamak için, her şeye rağmen banyo yapmaya karar verdim. Kurabiyelerden birini ağzıma attım ve çayın berbat, ekşimiş tadını yok etmeyi umarak banyoya yöneldim.

Banyo suyunu dayanabileceğim kadar sıcak akıttım ve kokulu tuzları döktüm. Koku odayı menekşelerin lüksüyle doldurdu ve ben de onu içime çektim,

Felicity'nin ifşasının içimde uyandırdığı yeni mutsuzluğu kovmaya çalışıyordum. Soyunmaya başladığımda aynada kendimi gördüm, Callum'un beni sert bir şekilde kullanmasından dolayı kalçalarım ve uyluklarımda parmak ucu büyüklüğünde morluklar oluşmuştu. Onlara nazikçe dokundum, arzu çiçek açıyordu. Orada cırılçıplak dururken, onun ne yaptığını görmeye ve aşkıyla yutmaya çalıştığı her parçayı takdir etmeye çalıştım.

Belki de Rodney'nin şifreli uyarısıyla kastettiği buydu. Callum'un bedenimden talepleri çok fazlaydı, ama benim taleplerim de aynı derecede tüketici değil miydi? Kollarından hiç daha az hissederek, sanki benden bir şey alınmış gibi ayrılmamıştım. İçimde ne bir utanç ne de bir endişe vardı. O yakınımdayken ben *daha fazlası* oluyordum.

Kalp atışlarım ihtiyaçtan gümbür gümbür atarken, parmaklarımı bacaklarımdan arasından geçirdim ve onu arzulayarak şarkı söyleyen sıkı zevk düğümünün üzerinden geçirdim. Callum'un bu işi kaç kez yaptığını hayal ettim; en son bu sabah kütüphanede, kötü notlandırılmış bir metni incelerken durduğumuz gibi. Eli kalçamda gezinmişti ve bana kıpırdamadan durmamı ve beni arkamdan okşarken yüksek sesle okumaya devam etmemi emretmiş, artan coşku kelimelerimi karıştırmama neden olduğunda telaffuzumu düzeltmişti. Kendimi emin hareketlerle ovdum, arzumu nasıl etkili bir şekilde tatmin edeceğimi hâlâ herkesten daha iyi biliyordum. Kendi bedenim üzerindeki hakimiyetime rağmen, bunun beni doyuramayacağı bilgisi tutkumu daha da körükledi. Gözlerimi kapattım, uyarılma beni merakla sersemletti, yerçekimine bağlı olmamanın hissi parmaklarımdan her fırçasıyla uzuvlarımdan sızdı. Titreyerek verdiğim bir nefesle kendimi orgazma ulaştırdım.

Mutluluk azaldığında, olması gerektiği kadar pembe olmayan garip bir bulanıklık içinde uzakta kaldım. Kendimi mutlu değil, hafif hasta hissediyordum, hava ciğerlerimde ağırlaşmıştı. Gözlerimi açtığımda banyoyu o kadar yoğun bir buharla kaplı buldum ki aynadaki görüntüm hayalet gibi, sadece bir renk lekesi gibi görünüyordu. Küvete doğru

aceleyle ilerlerken kalbim çarpıyor, midem altüst oluyordu.

musluğu kapat. Yaklaştığımda ayaklarım sıcak suyun içinde sıçradı. Küvet yere taşıyordu ve banyoyu unutmama ve böylesine berbat bir hale getirmeme neden olan arsız şehvet için kendimi azarladım. Yoğun buharın içinde olağandışı bir şey görünür hale geldi, tuhaf şekli ayak parmaklarımın üzerinden kaynar sular akarken bile tereddüt etmeme neden oldu. Görüş alanımı genişletmek için elimi sisin içinden salladım.

Suyun dibinde bir kadın bedeni yüzüyordu, beyaz saçları küvetin dudağına dökülmüş, akıntı tarafından çekiliyordu. Dua etmek için diz çökmüşken boğulmuş gibi dizleri altında katlanmıştı ve musluk başının arkasına dökülerek onu hastalıklı bir şekilde aşağı yukarı sallıyordu. İçgüdüsel olarak onu kurtarmak için ileri atıldım ve kollarımı onun kollarının altına dolayarak onu dışarı çektim. Ellerim derisiyle buluştuğunda, deri yumuşak ve şişkin parçalar halinde kas ve kemiklerden ayrıldı. Çıglık atmak için ağzımı açtım ama onun yerine öğürdüm, etli kanları üzerimden silkeledim. Tırnaklarıma kil gibi yapıştı. Bu hareket kaymama neden oldu ve geriye doğru savruldu. Dik durma çabam dengemi daha da bozdu ve başımın yan tarafı porselen banyoyu sıyrarak yere düştüm. Beyazlar görüşümü doldurdu ve yere uzandım, acı ve tiksintiden mide bulantısı yükselirken kulağımın üstündeki zonklayan noktayı tuttum. Yuvarlanmaya ve kusmadan makyaj masasına doğru sürünmeye odaklandım, kendimi yukarı çekerken arkama bakmaya cesaret ettim, ancak küvetin cesetlerden boş olduğunu gördüm. Ne bir kadın, ne de çürüyen bir vücut dokusu vardı; sadece yere akan suyun gürültüsü vardı.

Ne yapacağımı şaşırmış ve dehşete düşmüş bir halde bornozuma sarılırken banyo kapısının altından bir ses geldi.

Ağlıyor.

Dengemi kaybetmemeye dikkat ederek elimden geldiğince hızlı bir şekilde bornozu titreyen omuzlarıma çektim ve tökezleyerek yatak odasına girdim, dünya tekmelenip dönerken tekrar ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Ağlayan

deliciydi, bir beden hissedebileceği her kederin gücü başımı dolduruyordu. Beyazlar içindeki kadın yatağımın ayak ucunda durmuş, ellerine sarılmış ağlıyordu, vücudu kendi içine kıvrılmıştı. Ben uyuyordum. Bilincim yerinde değildi. Belki de bedenim hala banyoda kaydığım yerdeydi ve ruhum geziniyordu. Öyle olmalı. Hayaletler gerçek değildi. Midem isyan etti ve boğazımda safra yükseldi. Ayağa fırladım, gözlerim benden bir metre ötedeki figürden hiç ayrılmadı.

"Ne *istiyorsun*?" Sesim kısılmış, o anın etkisinde kalmış ve başka ne yapacağımı şaşırmış bir halde talep ettim.

Yaratık öfkemin sesini duyunca çömeldi, saldırmayı ya da kendisine saldırılmasını bekliyordu. Callum'un odasına kadar onu kovaladığım gece yaptığı gibi dört ayak üzerinde odadan kaçmadan önce ellerinin üzerinde sallanarak bocaladı. Beni takip etmemi beklediğini biliyordum, beni olmamam gereken bir yere götürüyordu, patronumun odası ya da açık bir çıkıntı gibi, ama burada kalamazdım. Eğer kalırsam, Callum'la ya da Willowfield'la asla huzur bulamazdım.

Bornozumu üzerime geçirerek Bayan Hughes'un hayaletinin peşinden koştum.

Bölüm 19

Ruh beni tekrar Callum'un odasına götürüyor gibiydi, elim ayağım birbirine dolaşsa da yolu bildiğim için devam ettim. Acı ve çaresizlik dolu bir sisin içinde süzülürken, bu korkunç gizemi çözme ihtiyacıyla sarhoş olmuş bir halde onu takip ediyordum. Eğer bu gerçekten Bayan Hughes'un hayaletiyse, onu bu eve dadanmaya iten şeyin ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyordum. Belki de olması gereken yerde olduğum, bir zamanlar onun olan adamı sevdiğim için benden nefret ediyordu. Bu seçeneğin yeni tehlikesi kararlılığımı azalttı, ama spekülasyonlarım beni sonsuza dek gölgelerde sinmek ve eğilmekten başka bir yere götürmeyecekti. Bu Wraith her ne istiyorsa, bilmem gerekiyordu.

Yırtık halılara takılmaktan ya da geride bırakılmış marangoz çivilerine basmaktan belli belirsiz endişe ettim ama ayaklarım en güvenli yerleri bulmayı başardı ve Bayan Hughes Callum'un kapısına geldiğinde onu görüş alanımda tuttum. İçeri girmek yerine, bir zamanlar kaybolduğum evin göbeğine doğru keskin bir dönüş yaptı ve hiçbir pencerenin ay ışığının affını sunmadığı iç koridorların neredeyse tamamen karanlığına girdi. Bir zamanlar bu şeyin insan olabileceğine dair sahip olduğum tüm düşünceler, onun etrafımızdaki karanlığın içinde kaybolmasını engelleyen doğaüstü ışıltıyı gördüğümde yok oldu.

Durdu, cehennem gibi çömeldiği yerden doğruldu, elleri ebedi keder pozuyla yüzüne doğru kalktı ama uluması devam etmedi. Bunun yerine sessizce durdu, kayıpların soğuk mezarları üzerinde yas tutan taştan bir melek gibi bekledi. Temkinli bir şekilde aramızdaki boşluğu doldurdum ve uzandım.

"Bayan Hughes?" Fısıldadım, parmaklarım sanki hâlâ vadinin sularına batmış gibi hafifçe dalgalanan saçlarının gevşek buklelerini okşadı. Dokunuşum tahmin ettiğim gibi içinden geçmedi ama buklelere dolandı. Onu *hissedebiliyordum*.

Temas onu bir spazmın içine soktu ve benden uzaklaştı, ileriye doğru kaçtı ve sonunda bir kapıya döndü. Peşinden gittim ama temasın etkisiyle hâlâ sersemlemiş olduğum için yavaş bir tempoyla. Girdiği kapı aslında bir kapı değildi, bir merdiven boşluğuuydu, uzun zamandır sırlarının ağırlığıyla beni baştan çıkaran bir merdiven. Dar geçide baktım, soluk ışık kapının açık durduğu sahanlıktan aşağıya doğru parlıyordu. Yukarı çıkma arzum esnek değildi, yabancıydı ve bunun benim olmayabileceğini düşündüm.

Merdivenleri çıktım, bir elimi duvara dayayıp kendimi sabitledim, gerekirse dönüp kaçmaya hazırdım, her an tepede korkunç bir yüzün belirip beni kovalamasına hazırdım. Böyle bir şey hiç olmadı ve sonunda olaysız bir şekilde sahanlığa ulaştım.

Girdiğim oda küçüktü ama sağımdaki duvarın kıvrımına yerleştirilmiş, beyaz dantel menekşeli sarı kumaşlarla örtülü iki yüksek pencereden gelen ay ışıklarıyla aydınlıktı. Burası bir oturma odasıydı, alt kattakinden daha yetersizdi ve resmi mekânların gerektirdiği gösteriştten yoksundu. Bazı eşyaların üzerine tozlu örtüler asılmıştı ama diğerleri açıktaydı, hepsi de en kullanışlı parçalardı: bir sandalye ve masa, sarı bir kanep ve üzerinde kırtasiye malzemeleri ve bir kalem bulunan küçük bir yazı masası. Bu odadan dışarı açılan iki kapı birbirine bitişikti. Nefesim titreyerek geliyordu, başım zonkluyordu ve midem hâlâ korkudan rahatsızdı ama buraya kadar gelmişim. Boşlukta bana en yakın kapıya doğru ilerledim ama kapı sıkıca kilitlenmişti. Kulağımı dayadım ama hiçbir şey duymadım.

Sonra kısık ağlama sesi yeniden başladı ve döndüğümde kalan kapının hafifçe aralık olduğunu gördüm. Sürünerek içeri doğru ittim, menteşeler

hafifçe şarkı söyleyerek depo dolu bir odaya adım attım. Tavan arası bir yer olduğunu düşünebilirdim ama tavanlar çok yüksek, çok süslüydü, pencereler yumuşak beyaz tüllerle kaplıydı. Bir şeylerin ya da birilerinin saklanabileceği pek çok yer olduğunu anlayarak temkinli adımlarla ilerledim. Bir an için mantığım ön plana çıktı ve bir şey olursa kimsenin beni burada bulamayacağını fark ettim. Kaçmaya karar vermiştim ki, bir pencerenin yanına sıkışmış, etrafını saran diğer eşyalar tarafından yarı yarıya gizlenmiş fırfırlı beşiği gördüm. Yaklaştım ve içine baktım.

Küçük beşik dantel süslemeli beyaz pamukla özenle hazırlanmıştı. Yukarıda asılı duran cep telefonuna dokundum, parıldayan yıldızlar sabit bir hilalin etrafında dönüyordu, pullu ve ışıltılıydı. En yakın parçanın üzerindeki örtüyü çekince, fındık kahvesi yelesi fırçalanmış ve örülmüş meşe bir sallanan at ortaya çıktı. Bebek eşyaları. Ama Callum'un çocuğu yoktu.

Okuduğum ilk yasak kelimeler kulaklarımda yüksek, tiz bir çan gibi çınladı.

Ona çok istediği aileyi veremem.

Burası bir çocuk odasıydı. Gözlerim yaşlarla doldu, rahmimde hayali bir sancı başladı, kaslarımın nöbet geçirmesiyle beni sarsarak, katlanmış ve kullanıma hazır, yaşlılıktan sararmış bir dizi bezin bulunduğu yakındaki alt değiştirme masasına doğru savurdu. Kasılmalar şiddetlendi, görüşümü bulanıklaştırdı ve sonunda beni nefessiz ve terden sıırılsıklam bırakarak durdu. Bayan Hughes'un görmemi istediği şey bu muydu? Hiç gelmeyen parlak bir gelecek beklentisi mi?

Yeni bir ses beni korkunç düşüncelerimden uzaklaştırdı. Küçük odanın diğer ucundaki duvarın karşısında, çocuk odasının diğer unsurlarıyla uyumlu beyaz ahşaptan bir gardırop duruyordu. Büyük değildi, sadece bir bebek için gerekli tüm eşyaları alacak kadar büyüktü. Bir insanın içine saklanabileceği kadar büyüktü. Geri çekilme isteğim ancak kapıyı içeriden kapatan bir elin görüntüsüyle bastırıldı. Acele etmeme gerek yoktu ve

Ayrıca başımdaki ve karnımdaki ağrı çok şiddetliydi. Eğer orada biri varsa, hiçbir yere gidemezdi. Kapıya vardığımda, bu şeyi bırakmam için bana yalvaran anılarla boğuşuyordum. Ama bunun üstesinden gelebilirdim, *gelebilirdim*. Kapıyı açtım ve ellerimi hızla içeride asılı olan şeylere, hemşirelik bornozlarına, dokuma battaniyelere ve taze beşik çarşaflarına soktum. Gardırobun arkasına, yanlarına dokundum, insan şeklinde hiçbir şey bulamadım. Tam ağlamaya başlayacaktım ki, sırtımın ortasına sert bir darbe aldım ve beni öne doğru savurdu. Bir cübbeye tutundum ama askısından düştü ve ben de onunla birlikte düştüm. Bir başka büyük itiş kalçalarımı başımdan daha yükseğe kaldırdı, vücudum küçük alana katlanırken yüzüm iç köşeye çarptı. Kapı üzerime çarparak kapandı ve hâlâ hafifçe dışarıda duran ayağımı pervaza sıkıştırdı. Acı içinde çığlık attım ve sırtüstü yuvarlanmaya çalışarak ayağımı kurtardım ama kapının mandalının açılıp kapanmasına izin verdim.

Panik ve acıdan çılgına dönmüş bir halde çığlık atarak ağırlığımı iç kapılara vermeye çalıştım ama hiç kullanılmamış çarşafların kumaşlarına dolandım. Ellerimi tekrar tekrar sert tahtaya vurdum, avucumdaki iyileşmekte olan yara açıldı ve kolumdan aşağı şok dalgaları gönderdi. Yardım için yalvardım ve hummalı çırpınışlarım arasında, çoktan ölmüş olan Bayan Reeves'e seslendim, çocukluğum beni sarıyordu. Burada boğulacaktım. Burası benim mezarımdı.

Annemin sesi kulaklarımda yankılandı.

Orada öl de umurunda olsun, seni küçük sürtük! Bir daha asla eşyalarım dokunma! Deli Millie, seni bir sanatoryuma göndermeliyiz ve seni bunun gibi küçük bir odaya kapatacaklar. Kimse seni sevmiyor. Seni hiç kimse sevmedi!

Son bir gayretle omzumu kapıya attım ve ayaklarımı arka duvara dayadım, tüm gücümle ittim, sonunda tahtadan bir çatırtı geldi ve mandal bir kıymık yağmuruyla yerinden çıktı, beni yere yuvarlanmaya bıraktı, başım tahtalara çarptı. Karnımın üzerine yuvarlandım ve köpüklü sarı safradan başka bir şey kusmadım. Güçsüzce, ayağa kalkmama yardım edecek bir şey bulmak için uzandım. Ellerim sadece başka bir toz örtüsünün kalın kanvasını kavradı ve onu yerinden çekti. Düşerken, hayaletin yüzünü benimkinden birkaç santim ötede bulmak için başımı kaldırdım.

Karanlık üzerime çökene kadar çığlık attım ve artık hiçbir şey görmüyor ve hissetmiyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Callum'un yatağında uyandım, başım zonkluyordu ve ateşim şakaklarımda zonkluyordu. Ağzım bir pamuk değirmeninin içi gibiydi. Kaskatı kesilmiş boynumu çevirdim, beni topraklayacak, bu berbat yönelim bozukluğunu giderecek bir şey aradım. Sesleri ve taşınmanın verdiği ağırlıksızlığı hatırladım ama gerisi karanlıktı. Alnıma nazik bir dokunuş oldu, ıslak bir saç telini geriye itti ve Callum'u bulmayı bekledim ama onun yerine gözleri kırmızıyla çevrili Felicity vardı. Onun varlığını fark ettiğimi görünce beni susturdu.

"Güvende değilsin," diye fısıldadı.

"Neden?" Çıglık atmaktan ve mide asidinden boğazım acımişti.

"Çok fazla şey istiyor." Başıma bir öpücük kondurdu, gözyaşları sanki benimmiş gibi yanaklarıma düşüyordu.

Kapı açıldı ve Felicity benden uzaklaşarak yakındaki sandalyede toplanmayı bekleyen bir kucak dolusu yatak örtüsünü toplamakla meşgul oldu. Callum içeri girmişti, onu Bayan Dillard takip ediyordu ve Felicity aceleyle dışarı çıkmaya çalışırken onu durdurdu, duyamayacağım bir sesle konuşmak için eğildi. Hizmetçi bana baktı, sonra da gitti.

Bayan Dillard yatağımın yanına geldi, ellerini alnıma koydu. Beni doğrulmaya teşvik etti ve yastıkların üzerine yatırmadan önce bir bardak su içmeme yardım etti. Saçlarım nemliydi ve karabiberli sabun kokuyordu, banyo yaptığımı sanıyordum ama hiçbir şey hatırlamıyordum. Midemin kaldırabileceği bir şeyler hazırlamak için izin istedi ve beni yüzü endişeyle çizilmiş Callum'la yalnız bıraktı.

Onun görüntüsü Felicity'nin karanlık mesajını uzaklaştırdı. Sadece onu yakınımda hissetmek istiyordum ve elimi ona doğru kaldırdım. Hızla yatağın yanına geldi ve yanıma oturdu, parmaklarımı o kadar sıkı tutuyordu ki kemiklerimi zedeleyebileceğini düşündüm. Şikayet etmedim.

"Doktor çağırdınız mı?" Bana ne olduğu konusunu doğrudan açamadığım için idare ettim.

"Dr. Hannigan burada. Dün sabah erkenden geldi." Yanakları çukurlaşmış, gözleri yorgun ve perişan bir haldeydi. "Felicity'nin kısa bir süre önce geçirdiği o korkunç şeyle ilgili teşhis koydu bile. Bir çeşit mide gribi. Muhtemelen seni uyurgezerliğe iten şeyi daha da kötüleştirmiş. İyileştiğinden emin olmak için bir ya da iki gün kalacağına söz verdi."

"Dün sabah mı?" Homurdandım. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Neredeyse iki gündür."

"Çok özür dilerim," dedim. Onu endişelendirdiğim için özür dilerim, gitmemem gereken yere gittiğim için özür dilerim, acısını hissettiğim ve hayaleti bana eziyet eden karısı için özür dilerim.

"Özür dileme." Elimini tekrar sıktı, parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü. "Millie, neden kulenin üst katındaydın?"

Kule. O kadar ilgimi çeken masalsı şey ölümlerle ve onların solmuş umutlarıyla doluydu. Beni o merdivenlere çıkaran şeyleri Callum'a anlatmaya hazır değildim ama cevaplar için hazırdım.

"Sesleri takip ediyordum," bu kadarını söyledim ama daha fazlasını söylemedim. "Callum, yukarıda biri vardı. Onu gördüm, ona dokundum. Birbirimizden birkaç santim uzaktaydık."

"Millie, hayatım, eski bir aynanın toz bezini çekmişsin. Seni onun önünde yatarken bulduk."

İnanmayarak başımı salladım, yaşadıklarımın emin değildim. Zorlukla da olsa kendi sorumu sorarak kendimi toparlamaya çalıştım.

"Çocuğunuz var mıydı?"

Ani keder şiddetli bir darbe vurdu ve sanki ondan saklanabilecekmış gibi bir elini gözlerinin üzerine bastırdı, ağzı kederden ince bir çizgiye dönüştü.

Sesini kontrol altına aldığı anda, "Bir umuttan fazlası değil. İki hamileliğimizi çok erken kaybettik."

"Callum..." Elini sıkma sırası bendeydi, "Bana karından bahsetmelisin."

Uzun bir an durdu, konuşmadan kaçınmak, hiçbir şey söylememek ve ikimize de bir şekilde musallat olmamış gibi davranmak için bir neden arıyor gibiydi. Sonunda iç çekti, dirseklerini dizlerine dayadı, bitkin bir haldeydi, elim hala onun elindeydi, düşüncelerini düzenlemeye çalışırken başparmağı yüzük parmağının üzerinde daireler çiziyordu.

"O-" Durakladı, sesi kırıldı. "Zeki ve güzeldi ve Willowfield'ı çok severdi. Bayan Dillard'ın kuzeni bir bahar onu birkaç aylığına ziyarete getirmişti. Kötü bir dönem geçirmişti ve bahçelerin güzelliğinin ve güzel havanın moralini düzelterek umuyorlardı. Plan işe yaramış. Bağımsızlık Günü yemeğinde onunla tanıştığımda pırıl pırıl parlıyordu. İlk görüşte aşk diye bir şey yoktur derler ama benim için gerçekten öyleydi."

Kalbim utandığım bir kıskançlıkla daraldı.

"Bahçeler, parfümeri ve işim hakkında merak ve soru yağmuruna tutulurdu. O zamanlar yerel üniversitede ders vermeye yeni başlamıştım. Tartışmak istemediği bir konu yoktu ama sizin gibi o da en çok hayalet hikayelerinden etkilenirdi."

"Kötü niyetli periler hakkında yazmanın onun fikri olduğunu söylemişsiniz."

Başını kaldırıp bana baktı. "Pek sayılmaz. Evliliğimizden bir yıl sonra uykusuzluk çekmeye başladı. Uykusuzluğu onu gece geç saatlere kadar kütüphanede tuttu ve başsız bir atlı olan Dullahan hakkındaki bazı notlarıma rastladı ve bu konuda daha fazla okuma istedi. Dikkatsizce onu canavarlar üzerine ne kadar kitap varsa hepsine yönlendirdim. Bunun zararsız, büyüleyici bir eksantriklik olduğunu düşündüm, ama efsanelerinin gizemiyle büyülenmişti. İçine kapandı, tükendi. Onu kendime getirmek için bu lanet projeyi üstlenmeyi seçtim ve onu da araştırmaya dahil ettim. Başlangıçta inanılmaz bir etkisi oldu. Tekrar eski haline döndü ve bu konuda çok iyi vakit geçirdik."

Biraz güldü, uzun zaman önce benim bir parçası olmadığım bir sevinç anını hatırlıyordu.

"Sonra aniden ilk çocuğumuzu bekliyorduk ve araştırmaya olan ilgisi azaldı, yerini yaklaşan ebeveynlikle gelen tüm endişeler ve sevinçler aldı, ancak ikinci ayında şiddetli bir şekilde hastalandı ve düşük yaptı. Asla iyileşemeyeceğini düşündüm. Yataktan çıkmadı, benden başka kimseyle görüşmedi. Acı çekiyordum ama bu onun çektiği acıya hiç benzemiyordu ve onun için hiçbir şey yapamıyordum. Birkaç ay sonra yeniden hamile olduğunu öğrendiğimizde şaşırdık ve Dr. Hannigan korkulacak bir şey olmadığına inandı. Yine o kadar hastalandı ki yataktan çıkamaz hale geldi ve bebeği kaybetti."

Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti ve benim empatim de aynı şekilde karşılık verdi. Kıskançlığım yok olmuş, yerini kadının yaşadığı ıstıraptan, ikisinin de katlandığı mücadeleden duyduğum derin üzüntü almıştı.

"Bir uzmana gittik, Boston'da yeni bir doktora. Küçümseyici ve alaycı bir tavır takındı ve kapsamlı bir muayene bile yapmadan karıma baktı ve çocuk taşıyacak bünyeye sahip olmadığını söyledi. Karım yıkılmıştı. İkinci bir görüş istedim ama o reddetti.

Daha fazla doktora görünmek. Ondan sonra ürkek, kendi gölgesinden korkan ve hayaletlere kafayı takan biri oldu. Margaret denen kadınla çok fazla zaman geçirmeye başladı."

Margaret'ten söz edilmesi çenesinin sıkılmasına neden oldu ve bir an boyunca sessizce öfkesiyle savaştı.

"Aklıma gelen tek şeyi yaptım," diye devam etti sonunda. "Uzun bir tatile çıktık. Birkaç ay uzakta. Zamanla iyileşir gibi oldu. Onu asla geri getirmemeliydim."

Burnunun üzerine baskı uygulayarak anıları uzaklaştırdı. Durmaya hazır görünüyordu ama hikâyenin bitmediğini ve bitmesi gerektiğini biliyordum.

"Ona ne olduğunu bana anlatmalısın Callum," dedim.

Bana baktığında, altın rengi gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey vardı. Utanç.

"İyileşmeye başladığı anda, durumu daha da kötüye gitti. Yemeyi içmeyi reddetti ve sonra beni bile reddetmeye başladı. İçeride olmadığı zamanlarda bahçelerde dolaşıyor, çiçekleri koparıyor, günlüklerine bir şeyler karalıyordu. Ruhlardan, gece boyunca feryat eden bir kadından bahsediyordu ve ben de güzel annemin hastalıktan öldüğünü, İyi Halk'ın onun için iyi talihimizin, *benim* için bir ödeme olarak geldiğini söylediğini hatırlayarak acı çekiyordum. Karımın bir şekilde annemin hikayelerini ve onlara olan takıntısını içselleştirdiğini biliyordum. Zihnine sızmış ve orada iltihaplanmışlardı. Aceleci davrandım ve onunla yüzleştim, onu daha da üzdüm. Bana bağırdı, beni bir dönüşen olmakla suçladı."

"Ne yaptın sen?"

En sevdiğin iki insan tarafından insanlık dışı olduğuna inanılmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdim. Başını salladı, devam etmek istemiyordu.

"Ne yaptın sen?" Yumuşakça tekrarladım.

Şimdi gözleri tutmaya çalıştığı yaşlarla dolmuştu. "Allah belamı versin, onu yakaladım, sarstım ve ısrar ettim.

Kendi kâbuslarından başka bir şeyle korkutulmuyordu. Nazikliğe ihtiyacı vardı ve ben bencilce kendi çaresizliğime teslim oldum. Tabii ki benden kaçtı. Bu suçluluğu sonsuza dek taşıyacağım." Boğazını temizledi, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı. "Cehennem gibi bir fırtına vardı ve o da fırtınanın içine doğru kaçtı. Doktor ve Bayan Dillard da dahil olmak üzere birkaç personelle birlikte peşinden gittim. Dere doluydu ve kötü havalarda deli gibi akıyordu. Endişeliydik."

Sonra ne olacağını zaten biliyordum.

"Çılgınlık, Tanrım, tarif edilemezdi. Geceleri hala duyuyorum ama o bile değildi."

Oturduğu yerden kalktı ve beni terk etti, hatırası çok iğrençti, kederini şömineye götürdü, böylece buna tanık olmak zorunda kalmayacaktım.

"Felicity'ydi," dedi sonunda, acıyla. "Onu vadinin setinde dizlerinin üzerine çökmüş, Rodney onu çekmeye çalışırken o uğursuz sesi çıkarırken bulduk. Karım suya atlamıştı. Su cehennem çukurları kadar siyahtı ve o kadar hızlı akıyordu ki onu göremedik. Onu kurtarmak için kendim atlamaya çalıştım ama Hannigan beni engelledi. Onun hayatta kalma şansını benden daha iyi biliyordu. Cesedi ertesi hafta polis tarafından birkaç mil ötedeki bir sette bulundu. O kadar kötü durumdaydı ki bana bile izin vermediler..."

O anda çöktü, bir eliyle yüzünü kapattı, omuzları titriyordu.

Battaniyeleri attım ve titreyerek yataktan sürünerek çıktım, zayıf bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde ona doğru koştum. Geldiğimi duydu ve beni kollarının arasına almak için döndü. Kucaklaştığımızda o dizlerinin üzerine çöktü, ben de onunla birlikte. O ağlarken başını omzuma yasladım. Kederim geçtiğinde

Sonunda sakinleşir gibi oldu, yer değıştirdi ve beni kucağına aldı, dudaklarını alnıma bastırdı.

"Sen benim için çok değerlisin," dedi. "İyi olmanı diliyorum."

Kalbim sevgi, üzüntü ve korkuyla doldu, çünkü Willowfield koridorlarında dolaşan şeyleri görmüştüm ve karısının deli olduğuna inanmıyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Bahar çiçek açmıştı ve ben güneşle ıslanan bahçelerde yalınayak ve hava kadar hafif bir şekilde yürüyordum, güllerin ve sümbüllerin kokusu içimi parlak bir beklentiyle dolduruyordu. Dünya yeniydi ve içimde gizlenen karanlık çoktan gitmişti.

Callum'un bir kilise çanı kadar derin ve güzel kahkahasını duyabiliyordum ve neşeyle sese doğru, yüksek yeşil çitlerin etrafından ve gardenya kemerlerinin arasından koştum. Ona seslendim ve onun sesi de karşılık verdi, beni çiçeklerle kıpkırmızı olmuş gül labirentinin içine çekti.

Aşkımın yüzünü göreceğim için heyecanla emin ve hızlı adımlarla gizemlerinde geziniyordum ama ortasına geldiğimde takılıp durdum. Callum peri çemberinin içindeki çimenlerin üzerinde bir kadının kollarına dolanmış yatıyordu; çıplak bedenleri doğal olmayan bir kıvrımla birbirine dolanmış, beni şaşkına çevirmişti. Acımdan boğuldum ve o başını kaldırdı, cinsel saldırısını hiç durdurmadı, gözleri benimkilere kilitlenmişken bu yabancıyı beceriyordu. Yavaşça ve acımasızca gülümsedi, tıpkı bana sık sık yaptığı gibi kadının saçlarından bir tutam yakaladı ve yüzünü görebilmem için başını geriye çekti.

Hiç yoktu.

Sadece narin kemikler boyunca uzanan ölmekte olan bir et vardı, deride yüz hatlarının olması gereken yerde sadece izler vardı. Yaratığın eli başının üzerinde yükseldi, bana doğru uzandı, ağzı olmadan çığlık atıyordu. Ben de karşılık olarak çığlık attım.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandım, kendi sıkıntılı seslerim beni uyukumdan uyandırmıştı. Rüya çabucak kayboldu ama göğsümde sert bir acı düğümü bıraktı. Tavana baktım, altımdaki yatağın, etrafımdaki çarşafların ve yanımdaki Callum'un sıcaklığına odaklandım. Uyanık olduğunu görmek için başımı çevirdim.

"Sana ne işkence ediyor aşkım?" diye merak etti, başparmağı çenemdeydi ve sırrımı vermem için yalvarıyordu. Gözlerindeki endişe küçük bir kanıttı ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Rüyadan kalan garip, öfkeli uyarılmışlık devam ediyordu, bu yüzden oturdum ve bir bacağıma kalçalarına atarak ona bindim. Çıldırıcı boyu hemen sertleşti ama ben daha çok tavırlarının endişeden karanlık bir arzuya dönüşmesinden tatmin oldum. Elbisemin eteğinden tutarak başımın üzerine çektim.

"Millie, yeterince iyi misin..."

Onu susturmak için dizlerimin üzerine çöktüm ve ipek pijamasının bel kısmının altından uzanıp ereksiyonunu tabandan uca doğru okşadıktan sonra dışarı çektim. Çıkardığı gırtlak sesi cesaret vericiydi ve parmak uçlarımı tekrar sikinin üzerinde gezdirdim. Artık benimle ilişki kurmaya istekliydi, parmaklarını iç çamaşırlarımın ipek bacağına sokup kenara çekti, gözleriyle bana taptı ve parmaklarını zevkime yardımcı olmak için kızarmış dudaklarının arasında gezdirdi.

"Hayır," dedim kararlılıkla ve elini bıraktı, niyetimi ona gösterirken kaşlarını kaldırdı, ipeksi başını klitorisimin nabız gibi atan çıkıntısının üzerinde gezdirerek kendimle alay etti. Onu kışkırtıyor, acıtacak kadar şiddetli bir ihtiyaç uyandırmayı umuyordum. Maskaralıklarımın yeniliği karşısında gözlerindeki eğlence kaybolmuş, yerini ilham vermeyi umduğum boyun eğmez arzuya bırakmıştı. Avantajımı kaybetmeden önce alay etmek için fazla zamanım kalmadığının farkındaydım, bu yüzden kendimi onun üzerine indirdim.

Elleri bir anda kalçalarımaya geldi ama ön kollarını tuttum, tırnaklarımı derime bastırarak ne demek istediğimi anlattım. Sadece bir saniyelik güç istiyordum, sonraki adımların ne olduğundan emin olduğum bir nefeslik zaman. Öne doğru sallandım ve gözleri kapandı, boğazında düşük bir inilti titreşti. Kendime öyle bir açı verdim ki her hareketimde leğen kemiği zevkime sürtünerek beni coşkuya doğru çekti. Kendini kontrol etmeye çalışan bir adamın odaklanmış yoğunluğuyla ona binmemi izleyerek bana yol verdi. Doruk noktam yaklaştı ama zirveye ulaştığında yer değiştirdim, çaresizliğin saf keyfi için kendimi inkar ettim. İnledim.

"Millie," diye uyardı Callum, kendini o kadar sıkı tutuyordu ki yakında kopacağını biliyordum.

Ona teslim oldum.

"Göster bana," diye nefes nefese kaldım. "Bana aşkını göster."

Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Benimle buluşmak için ayağa kalktı ve öyle bir güçle amıma gömüldü ki adını haykırdım. Beni kucağına oturttarak bacaklarını yatağın kenarından geçirdi ve ayaklarını yere dikerek beni kendisine en fazla özgürlüğü tanıyan bir açıyla tuttu. Güçlü bir kolunu sırtıma, diğerini belime dolayarak vücudumu yönlendirdi, önce kaldırıp sonra indirerek doymak bilmez şehvetiyle beni tekrar tekrar doldurdu. Ritmi keşfettim, onu takip etmek için dizlerimi yatağa bastırdım.

"Sana asla doyamayacağım," diye mırıldandı, itirafı beni hem kızdırdı hem de yatıştırdı.

"Bunu bilemezsin," diye cevap verdim nefes nefese, kalbimi kötümserlikle sınavarak, şüphe için hâlâ bir delik olup olmadığını görmek için.

Hareketlerinin ölçüsünü yavaşlatarak uzun, kasıtlı vuruşlara dönüştürdü, gözleri benimkilere kilitlendi, büyüleyici ama sertti. Neredeyse kızgın, bedbin görünüyordu.

"Her santimini, her sesini tanıdığım da bile," dedi, sesi de ifadesi kadar yoğun du, dudaklarımdan o seslerden birini çıkarmaya teşvik edecek şekilde içimde hareket ediyordu, eli kısa saçlarıımı karıştırıyor, tellerini büküyordu "O zaman bile yeterli olmayacak. Anlıyor musun?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Mezarıma sana muhtaç olarak gideceğim, Millie" diye mırıldandı ve ben ona inandım.

Yüzümü yüzüne yaklaştırdı ve dudaklarında tatlı sözlerinin tüm tutkusuy la beni öptü ve ben de onu içime çektim. Aşkım sözlerinden, şehvetim vahşetinden cesaret aldı ve o vahşi arzu içinde alt dudağını ısırı dım. Keskin bir nefes aldı, kanın demir tadı dilime değdi.

"Kötü kız," diye homurdandı, sonra ağzımı biraz nazikçe tekrar aldı. Sevişmemiz ilkelleşti, elleri morarmaya başladı. Parmaklarının belime saplanması ya da hassas tenimi çimdiklemesiyle ortaya çıkan her küçük acı hayatımın kanıtıydı. Dudaklarımdaki ve boynumdaki dişlerinin ısırıkları, içime dalmasının sarsıcı gücü, hepsi beni insan gibi hissettirdi, duyuların gerçekliğine demir attı. Beni şiddetle doruğa çıkarmaya ikna etti, titrediğimi ve etrafında sıkılaştığımı hissetmek için beni kendine çekti.

"Tanrım," diye inledi ve kendi coşkusunu bulmadan önce iki kez daha içime girdi.

Bana sarıldı, başım omzunun kıvrımlarında dinleniyordu, elleri çıplak sırtımda geziniyordu. Bitkin düşmüştüm, bedenim doymuştu ama düşüncelerim hâlâ huzursuzdu. O da karısını aynı şekilde sevmişti ve bu yeterli olmamıştı.

"Her sevişmemizde beni kanatmayı mı planlıyorsun, kedicik?" Zevkimizin artçı ışıltısı içinde şakacı ve durgun bir şekilde sordu.

Oyunun tadını çıkarmaya çalıştım.

"Benim için kanını akıtacağına söz vermiştin. Fikrini değiştirdin mi?"

"Tam tersine," diye cevap verdi ve sesindeki kanunsuz gülümsemeyi duyabiliyordum. "Bir dahaki seferi dört gözle bekliyorum."

"Ben de öyle."

Gürleyen kahkahası bedenimi titretti ve şakağıma uzun, şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Benim ölümüm olacaksın," diye mırıldandı.

Çenemi yukarı kaldırdım, burnumu sıcak boynuna bastırdım, nabzının fısıltısını hissettim ve dudaklarında karısının sözleriyle yok olan huzuru yeniden canlandırmaya çalıştım.

Güneş tamamen yükseldiğinde Dr. Hannigan beni kontrol etmek için geldi. Onu o güne kadar gördüğüm en ciddi haliyle karşımdaydı ama tavrına rağmen teşhisi yüreklendiriciydi. Ateşim düşmüştü ve birkaç öğünü sorunsuzca yemiştim. Günler daha dostane geçmeye başladığından, yeniden başlayan tadilatların tozundan kaçınmak ve ciğerlerime temiz hava girmesini sağlamak için mümkün olduğunca dışarıda vakit geçirmem gerektiğini söyledi. Küçük bir aspirin almam için beni cesaretlendirdikten sonra en kötüsünün geride kaldığını düşündüğünü söyledi.

"Dr. Hannigan," dedim o gitmeden önce, konuşabileceğim biri varsa onun o olduğunu hissederek. Bana doğru döndü, gür kaşlarını açık bir şekilde kaldırarak aklımdakileri ona söylemem için beni cesaretlendirdi. "Hastalığımın nüksetmesinden endişe ediyorum. Bildiğiniz gibi uyurgezerliğim giderek kötüleşiyor ve gündüzleri bile... bir şeyler duyuyorum. Bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

Boğazım düğümlenmeye başladı, gözlerim yandı ve beni teselli etmek için mırıldandı ve okşadı.

"Kendini üzme," dedi nazıkçe. "Çok şey yaşadın ve sanırım son zamanlarda hayatındaki çalkantılar sıkıntılarına neden oldu.

Bu da buranın iğrenç durumuyla birleşince," diye ekledi. "Callum acı anıların burada çürümesine izin verdi. Yüzüne geri dönen mutluluğu görüyorum ve burası için umut besliyor ama korkarım bunun bedeli ağır olabilir. Bana kalırsa, sizi buradan götürüp Willowfield'ı yalnız başına çürümeye ve ölmeye terk etmesi daha iyi olur."

İyileşmemi tavsiye ederken Callum'a da yer vermesi beni çileden çıkardı.

"O zaman herkes biliyor mu?" Biraz huysuzca sordum.

Bu aslında adamın gülmesine neden oldu, dürüst mizahının sesi omuzlarımdaki ağırlığı azalttı.

"Millie, canım, son iki geceyi bu odada birlikte geçirdiniz." Boynumdan yüzüme doğru bir kızarıklık yayıldı. Kulaklarım yandı.

"Ah," dedi Dr. Hannigan. "İşte bu sağlıklı bir görünüm. Endişelenme kızım, yargılamak yok. Bu çağ yeni fikirlerin çağı. Bırak geçmiş kendi kendini beğenmişliği içinde boğulsun."

O gittikten sonra kapının dışında sesini duydum, söylenenlerin çoğunu anlayamayacak kadar boğuktu. Ayağa kalktım ve parmak uçlarımla yaklaştım. Dr. Hannigan'ın söylediği bir şeyin sonunu yakaladım.

"...onun için çok fazla. Bu korkunç bir hataydı. Onu derhal buradan götürmelisiniz."

Cevap Callum'un sesiydi. "Ya..."

Konuşmaları azaldı ve gerisini duyamadım.

"Her ihtimale karşı burada olacağım," dedi Dr. Hannigan, sonra konuşma sona erdi ve kapı açıldı, neredeyse yüzüme çarpıyordu. Dinlemiyormuş gibi davranamazdım.

Callum bana sırttı.

"Kapıları mı dinliyorsun? Seni yaramaz kız."

"Bütün bunlar neydi Callum? Bana hemen anlatmalısın." Kulak misafiri olmamdan rahatsız olmamış gibiydi, bu da beni sakinleştirdi.

"Sana anlatacağım ama burada değil. Birlikte yürüyüşe çıkalım, bahçeler yeşilleniıyor."

Yıkandım ve giyindim. Su, bayatlamış korkumun bir kısmını yıkadı ve daha kendim oldum, Willowfield'a beni hangi kabusların ve coşkuların beklediğinden habersiz gelen ben.

Callum'la ön salonda karşılaştık ve bana kolunu uzattı. Gezintiye çıkan dürüst bir çift gibi davranmak tuhaf ve güzel bir duyguydu. Ona yaslandım ve bir gecede ortaya çıkmış gibi görünen puslu yeşil dünyayı seyre daldım. Yama ve kafesleri işaret etti ve bana orada yetişecek şeylerden ve bunların ne için kullanılabileceğinden bahsetti.

Temiz hava beni karanlık düşüncelerimden biraz daha arındırdı, ama daha şimdiden içeri dönmek zorunda kalacağımı, ya hayaletlerin ya da kendi deliliğimin yaşadığı evde yutulacağımı düşünüyordum. Uzun sürmeyeceğinden endişelendiğim için anın tadını çıkarmaya çalıştım.

Callum, "Korkarım yine seyahat etmek zorundayım, bu sefer uzun bir süre için," dedi. "Evin açılışını Rodney'e devrettim bile. Ben yokken hazırlıklarla o ilgilenecek. Senin de gelmeni istiyorum, her şeyi ayarladım bile."

Biraz güldüm. Coğunlukla boş olan bir evde geceleri birlikte geçirmek, evli bir çift gibi birlikte seyahat etmekten çok farklıydı.

"Bunun uygunsuz olacağını düşünmüyor musunuz?"

"Uygunsuz mu?" Yürümemizi durdurdu ve bu kelimeyi büyük bir alınganlıkla karşılamış gibi bana döndü. Yüzüne baktığımda, sorgulayarak, oradaki fesatlığı gördüm.

"Sana neyin uygunsuz olduğunu göstereyim mi?" diye sordu ve bana doğru uzandı. Dans ederek uzaklaştım, kısmen eğleniyordum, kısmen de gerçekten beni alacağından endişeleniyordum.

Bahçenin ortasında, bütün erkekler etrafta dolaşırken. Beni kovaladı, yeterince yaklaştığında popomu imdikledi, sonra sonunda beni yakaladı ve doyasıya öptü.

"Seninleyken en iyi halimdeyim, Millie," dedi öpüşme bittiğinde. "Sadece sevgililer olarak birlikte seyahat etmek gibi *uygunsuz* bir davranışla seni rahatsız etmek istemem."

Büyüleyici bir el çabukluğuyla bir yüzük çıkardı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu. Ortası yeşil renkte parlıyordu, zmrtler altın işlemeli sarmaşıklar içinde ışıldıyordu ve kırılmaz bir düğüm oluşturacak şekilde i içe geçmişlerdi.

Kaşlarımı atmıştım, dünya aniden altın bir bulut gibi maddesizleşmişti.

"Evlen benimle, Millicent Foxboro," dedi Callum, gözleri parlayarak. "Evlen," diye aptalca tekrarladım.

"Yapacak mısın?"

Kollarımı omuzlarına attım, neredeyse dengesini bozacaktım, o da bana sarıldı, beni döndürdü, ayaklarım yerden kesildi. Etrafımızdaki dünya kadar güzel çiçekler açan bir neşe bulutunun içinde uçuyordum. Bahar'ın Willowfield'a getirdiği hayatın mkemmek bir aynası olan Callum bana hayat vermişti.

"Evet!" diye bağırdım. "Evet, yapacağım."

Beni tekrar yere bıraktığında bir öpücük daha kondurdu. "Bu gece gidiyoruz," dedi, ikimiz de nefessiz kalmıştık.

"Bu gece mi?" Tereddüt ettim. "Bu çok erken."

"Yeterince yakın değil, aşkım. Yarın sabah Boston'da evlilik cüzdanı için başvuracağız. Orada her şey çok kısa sürede temin edilebilir. Sadece kendimize ve bir yargıca ihtiyaımız var. Ondan sonra Avrupa'ya doğru yola çıkacağız. Londra ve Paris'te halletmem gereken bazı işler var.

Kaldığımız süreyi uzatıp güzel bir balayı yaparız. Döndüğümüzde düzgün bir düğün yapacağız. Böylesine güzel bir gelinin hakkını verecek bir düğün."

Her şey çok hızlıydı, hayatımı değiştiren olayların kasırgası gibiydi. Memnundum ama gerçek dışı ve hak edilmemiş gibi görünüyordu.

"Mutlu musun?" diye sordu, tepkimden emin değildi.

"Korkunç," diye cevap verdim, sonra tekrar öpmek için başımı eğdim.

Callum tam itaat etmek üzereydi ki çalıların arasından gelen bir ses bizi birinin geldiği konusunda uyardı. Rodney gül bahçesine çıktı ve ikimize de sadece acımasız bir onaylamama olarak tanımlayabileceğim bir bakışla baktı. Rodney ve Callum göz göze geldiler, yoğun, sessiz iletişim havayı aralarında daha önce görmediğim yeni bir düşmanlıkla elektriklendirdi.

Rodney kulak misafiri olduğunu belli ederek, "Tebrikler," dedi.

Callum bir kolunu bana doladı ve sıkı, sahtekâr bir gülümseme sundu.

"Öyle, teşekkür ederiz. Willowfield'ın yarın yeni bir metresi olacak."

Rodney, "İkinize de iyi şanslar," dedi ama bu daha çok bir lanet gibi gelmişti. Parlak mavi gözlerini bana dikti ve bir şekilde bir mesaj iletmeye çalıştığını hissettim, anlayamadığım ve istediğimi düşünmediğim bir mesaj.

"Teşekkür ederim." Bu kez cevap veren bendim, karşılaştığımız tek onaylamama yüzüne karşı bir dayanışma gösterisi olarak kendi kolumu Callum'a doladım.

"Willowfield'ın sana getirdiğinden daha fazla neşe getirmesi dileğiyle." Bunlar Rodney'nin doğrudan Callum'a söylediği veda sözleriydi ve Rodney kollarını sinirli bir şekilde sıvayarak geldiği yoldan geri döndü ve ardında öfke bıraktı.

"Neden böyle davransın ki?" diye sordum.

"Gözü senin üzerinde olabilir," dedi Callum acımasızca.

"Bu çok saçma!" Ama flörtlerimizi ve altın kafalı bekçi kadar kaygısız biriyle birlikte olmanın güzel olabileceğini düşündüğüm o eski zamanları hatırlayarak kızardım. "Onun benden önce bizden haberi vardı. Eminim karışmazdı."

Callum bana öyle bir baktı ki, kendimi yeniden bir kız çocuğu gibi hissettim, cahil ve saf.

"Margaret buna katılmazdı."

"Margaret?" Durakladım, sonra düşündüm. "Margaret ve *Rodney* mi? Birlikte mi?"

"Bildiğim kadarıyla birkaç kez. Rodney hiçbir zaman bir kadının bağlı olup olmadığıyla ilgilenmedi. Seninle ilgili planları hakkındaki önceki yorumum da bu yüzden."

Bahçıvan hakkındaki düşüncelerim değişti. Kaçamak yapmanın başka bir şey, kaçamak yapanlardan biri evliyken bunu yapmanın ise tamamen başka bir şey olduğunu düşünüyordum.

"Bay Horace biliyor mu?" Bildiğini ve bunun üzerinde anlaşılmış bir düzenleme olduğunu umuyordum.

Callum, "Biliyor ama Margaret'in onun farkında olduğuna dair en ufak bir fikri yok," diye cevap verdi. "Ama ona güveniyorsun?"

"Rodney? Willowfield'in arazisini işletmek için mi? Kesinlikle. O piç kurusu bahçeler hakkında benden başka herkesten daha fazla şey biliyor ve benim onlarla ilgilenecek zamanım yok. Onun eğilimleri her zaman kendisine aitti ve şimdiye kadar beni ya da bu evi hiç etkilemedi." Ses tonu Rodney'nin çözmesi gereken bir sorun haline geldiğini gösteriyordu.

Ona doğru eğildim. "Şu anda bunları düşünmeyelim," dedim, önceki ruh halimizi geri kazanmaya çalışarak.

"Bunun yerine ne yapalım?" Callum sesini alçaltarak sordu. Rodney'le karşılaşması gözlerine yeni bir bakış getirmişti, kıskanç bir bakış. Artık beni sanki kalabalık bir ziyafetin ortasındaki bir masaya oturtacakmış ve dünyaya onun olduğumu gösterecekmiş gibi kabul ediyordu. O sabah ikinci kez bir bahçenin ortasında ırzıma geçilme riskiyle karşı karşıyaydım. Arzularım karşılık verince ellerini tuttum ve onu seraya doğru götürmeye başladım.

"Bir şeyler düşünürüz," dedim.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Bir saat sonra seradan tökezleyerek çıktık, gök gürültülü bulutlar içeri girmeye başlamıştı, manzarayı karartıyordu ama neşeli ruhlarımızı değil. Hâlâ giyinik olan Callum eşyalarımı almam için beni acele ettirdi ama acele etmem için ısrar ederken bile yanaklarıma öpücükler kondurmak için beni kollarının arasına aldı.

"Sen benim için bir lütufsun," dedi. "Kim bilir, belki de bu yerde biraz sihir vardır."

"Şimdi yoksa bile o l a c a k," dedim gözlerinin içine bakarak ve tüm kalbimle söz verdim.

Bahçelerde birlikte koşturduk ve yolumu bulduğum için çok heyecanlandım.

Benim, ruhum şarkı söyledi.

Eve doğru koşarken Callum'un şakacı kavrayışından birkaç kez kurtuldum, hazırlanmak için ayrı yollara gitmeden önce koridorda bir kez daha öpüştük. Kendimi iyi hissetme duygusuyla dolup taşmışım ve ayaklarım yere neredeyse hiç değmeden odama uçtum. Topladığım az şey için bir gecelik çanta yeterliydi ve Willowfield'a gelirken yanımda getirdiğim eski çanta da işimi görürdü. Kapıdan içeri attığım ilk adımları hatırlayarak, zarif bir saygıyla dolaptan çıkardım.

Burada nelerle karşılaşacağımı bilmiyordum; kâbuslar, hastalıklar, eski kaygılarımın ve alışkanlıklarımın yeniden canlanması. Sadece bunu düşünseydim, haklı olarak Willowfield'ın hayatımın en kötü kararı olduğunu söyleyebilirdim. Ama çok daha fazlası vardı. Burada zihnim meşgul oldu, direncim arttı,

Bedenim doydu ve kalbim yeniden canlandı. Callum'un dediği gibi, uzun süredir uykuda olan bir büyüünün yeniden canlanması gibiydi.

Çantayı kapattığım sırada kapı açıldı ve Felicity elinde bir tepsiyle, gözleri kocaman açılmış bir şekilde karşımda durdu. Çantama baktı.

"Gidiyorsun," dedi.

"Şey, evet, ben..." Ne kadarını söylemem gerektiğini bilmiyordum. "Profesör Hughes teklif etti. Rodney bana söyledi."

Her zamanki gibi tepsiyi yerleştirmek için masaya doğru yürüdü, oysa ben valizimi ve şapkamı elimde tutuyordum, gitmeye hazırdım. Bir şeylerle uğraşarak oyalandı ve içimi bir telaş dalgası kapladı.

"Neden bu kadar mutsuz görünüyorsun?" Parlak ruh halimin üzerinde aniden beliren kasvetli bulutlar yüzünden sinirlenerek sordum.

Bana döndü, daha önce hiç görmediğim kadar küçük görünüyordu, her geçen an kendi içine doğru küçülüyordu. Bu bakışı, omuzlarının kamburlaşmasını, kıpırdanmasını biliyordum. Çok iyi biliyordum.

Önceki sertliğim eridi ve çantamı bırakıp ona doğru gittim, ellerini ellerimin arasına aldım.

"Felicity, lütfen, çok korkmuş görünüyorsun."

"Sana bir şey göstermem gerekiyor." Sesi zar zor duyuluyordu ve yüzümde güvenlik, inanç, benim de aradığım her şeyi aradı. "Bunun için beni öldürebilir ama sana göstermem gerek."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve gözlerimin arkasında sıcak bir öfke parıltısı patladı.

"Kim?" Başka hiç kimseye karşı hissetmediğim bir korumacılıkla, vahşice talep ettim. Felicity çok küçük, nazik ve sessizdi. Birinin onu tehdit etmesi, korkutması fikri beni öldüresiye korkutuyordu.

"Lütfen, sadece benimle gel."

Önce Callum'u durumdan haberdar etsem mi diye düşünerek onu takip ettim ama Callum'un odalarından saptı ve beni koridorlardan geçirerek üçüncü kata, hayaleti kovaladığım, beni gardıroba hapsettiği ve bana acı verdiği yere çıkan hizmetli merdivenlerine varana kadar emin adımlarla ilerledi.

İlk başta gitmeyi reddettim ama Felicity umutsuzca kollarımdan tuttu.

"Lütfen, Millie. Sana yalvarıyorum." O kadar ciddiye ki sonunda içeri girdi ve beni korkunç antreye götürdü. Çocuk odasına gitmek yerine cebinden bir anahtar çıkardı ve diğer tek kapının kilidini açtı.

Mecburen onu içeri kadar takip ettim.

New England'daki eski bir malikaneden çok, masallardaki bir ormancının kulübesine ait, tuhaf rustik dokunuşlarıyla evin geri kalanından çok farklı bir dekora sahip bir yatak odasına girdik. Avizeler, zengin paneller ya da brokar duvar kâğıtları, lüks ipekler ya da yaldızlı telkâriler yoktu. Zemin sade bir sedirdi ve ayakları ısıtmak için serilmiş yün kilimlerden oluşuyordu. Mobilyaların her biri koyu renkli, oyma ahşaptan yapılmış, fırırlarla süslenmemiş ve zımparalanarak parlatılmıştı; iki şifonyer, bir dizi komodin ve şeffaf beyaz perdeleri özenle arkadan bağlanmış büyük, kanopili bir yatak içeriyorlardı. En ortadaki pencerenin yanında bir makyaj masası duruyordu, doğal bir unsur gibi görünecek şekilde biçimlendirilmişti, zeminden kendi kendine büyümüşü, her yönü kıvrımlı ahşap ve yontulmuş yapraklardan oluşuyordu. Şöminenin şöminesi yontulmamıştı, pürüzlüydü ve ızgarasında yakın zamanda yakılmış ateşlerin kalıntıları vardı, odunsu kokusu hâlâ sürüyordu.

"Profesör Hughes burada çok zaman geçiriyor," dedi Felicity ellerini yumuşak bir şekilde iki yana sallayarak.

"Ama onun odası alt katta."

"Şimdi öyle, ama daha önce değildi."

Anlamaya başladı. Burası Callum ve karısının birlikte kaldıkları odaydı. Çocukları için yakınlarda bir kreş, evin gürültüsünden uzaklaşmak için özel bir oturma odası. Mobilyalar kullanıldıkları için ortaya çıkarılmıştı. Onun tarafından.

Bunu mazur göstermeye çalıştım. Burası Callum için bir zamanlar mutlu bir yerdi, sonra yoğun bir hüznün yeri oldu. Teselli için, yas tutmak için ziyaret etmişti. Her erkek böyle bir şey yapmaz mıydı? Odanın derinliklerine doğru yürüdüm, gözlerimi benden önce burada gelişen hayatın parçaları ve sayfaları üzerinde gezdirdim. En yakın şifonyerin yanından geçerken, bir çekmecenin hafifçe aralık bırakıldığını fark ettim. Tam o anda aşağı bakmasaydım gözden kaçırabilirdim. Tanıdık bir desen. Çekmeceyi açtım, içinde ipek bir pijama üstü vardı, kollarında ve yakasında kraliyet renklerinde yaz çiçekleri işlenmişti, tıpkı bornozum gibi. Gözlerimin başka bir şey görmesi için yalvararak onu çıkardım. Endişenin boğucu pençesi kalbimin etrafını sardı. Pijamayı çekmeceye geri ittim ve aceleyle yakındaki dolaba gidip kapağını kenara ittim. Kadın kıyafetleriyle doluydu ve belirli bir şey aramak için onları karıştırdım. Orada, yün ceketler, Callum'un bana verdiği etekler olmadan tek başlarına asılı duruyorlardı.

"Giysilerim, profesörden gelen hediyeler, buradan mı geldi?"

Felicity'nin solgun yanaklarında iki kırmızı leke vardı. Utanç.

"Evet. Parfümleri ve losyonları da, fırçayı ve aynayı da Bayan Hughes'un eşyalarından getirdik, yemek elbisesi hariç hepsini. O gerçekten sizin için yapılmış tek şeydi."

Ellerim ceketin yününde titredi ve geri çekildim. Sesimi eşit tutmaya çalıştım ama kırıldı, acıdan çatladı. "Neden bana yalan söyledin? Neden böyle bir şey yaptın?"

"Başka seçeneğim yoktu." Felicity'nin ses tonunda korkunç bir yalvarış vardı. Bana yaklaşmadı, belki de ona vuracağımdan korkuyordu ama ellerini bana uzattı, sanki onları rahatlatmak için tutabilirmişim gibi. "Lütfen, anlamana ihtiyacım var."

"Başka ne vardı? Onun başka neyi vardı?"

Felicity geri çekildi, onun yerine önlüğünün eteğini iki yumruğuyla kavradı ve omzumun üzerinden yatağa doğru baktı. Ne bulacağımı bilmeden döndüm, ilk başta sadece ortası mavi unutma beni işlemeli beyaz dantelli yorganı ve pirinç tabanları özenle parlayan mavi püsküllü lambaları gördüm. Sonunda gözlerim komodinin üzerinde açık duran mücevher kutusunu keşfetti.

Sanki ölüme yürüyormuşum gibi ona doğru yürüdüm.

Kutu süslü gümüşlendi, sarmaşık iplikleriyle kabartılmıştı ve ön yüzünde iki el taçla süslenmiş bir kalbi tutuyordu. Bir claddagh. Sonsuz sadakat ve aşkın sembolü. Kutunun içine baktım, içi ışıltılı küpeler ve bileziklerle doluydu, narin kolyeler kapaktaki küçük kancalara asılmıştı, kolye uçları kadife bir bandın içine sıkıştırılmıştı. En üst kısımda yüzükleri sergilemek için bir sıra yastık vardı ve burada sadece bir tane vardı, kayışı parlak zümrütlerle süslü bir alyans. Bunun yanında, yumuşak dolguda uzun zamandır başka bir yüzüğün saklandığı bir girinti vardı. Şimdi sol elimin bir parmağını çevreleyen bir yüzük.

Sonunda gözyaşları döküldü, kadifeye düştü ve onu siyaha çevirdi. Bana verilen her şey, araştırma asistanı, akşam yemeğine konuk, hesaplarının planlayıcısı, yatağına ortak olarak oynadığım tüm roller Bayan Hughes'u taklit etmek içindi. Callum bana baktığında görmek istediği kadın ben değildim. Bayan Hughes'un hayaleti bana zarar vermeye çalışmıyordu, Callum'un niyetleri konusunda beni uyarıyordu.

Düşüncelerim tarafından çağrılan kadının hayalet formu makyaj aynasında belirdi, başını kollarına yaslamış ağlıyordu. Bu hayaletin ardından bir diğeri kapıdan içeri girdi ve odayı o kadar hızlı geçerek yatağa doğru ilerledi ki beni korkuttu. Koluyla yüzünü kapatarak uzandı. Hayatta alıştıkları rutinlerine devam eden başka hayaletler de belirdi. Omzumdan gelen bir ürperti ile döndüğümde başka bir hayaletin birkaç santim uzağımda durduğunu gördüm, sırtı bana dönüktü ve mücevher kutusuna uzanıp artık orada olmayan bir yüzüğü almaya çalışıyordu. Kafam Bayan Hughes ile dolup taşı ve ellerimi yüzüme götürüp hayallerimi uzaklaştırmak için avuç içlerimi gözlerime bastırdım.

"Millie," diye fısıldadı Felicity, "çok geç olmadan buradan gitmelisin."

"Burada ne yapıyorsun?" Callum'un öfkeli sesi kulaklarımda gök gürültüsü gibi çınladı ve beni büyüden kopardı. Ellerimi indirdim. Ruhlar kaçmıştı ve onların yerine esneyen bir ihanet duygusu vardı. Kapı aralığında belirdi, kaşları daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle çatılmıştı. İpek pijamaları bulduğum şifonyerin yanında duran Felicity titrek bir adım atarak ondan uzaklaştı.

"Bu oda kilitliydi," diye gürledi ve hizmetçiye bakıyordu. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Ben..." diye başladı ama Callum'un öfkesinin önüne geçerek onun yanına yürüdüm ve vücudumla onu korudum. Konuşmaya başladı ama ben şifonyerin üstünden bir parfüm şişesi kaptım ve kendi hiddetimle ona doğru fırlattım. Kendisine doğru savrulan şişeyi yakaladı, sonra yere fırlattı, paramparça oldu, halıyı doyurdu ve ortalığı bunaltıcı bir narenciye kokusuyla doldurdu.

"Giysiler bunun içindi, hediyeler," diye tısladım, daha fazlasını fırlatmak, perdeleri yırtmak, şifonyeri devirmek, makyaj aynasını kırmak istiyordum.

"Eskiden *benim için* ona ait olan her şey."

"Millie." Callum'un sesi alçalmış, birisinin korkmuş bir kısrakla konuşması gibi alçak ve yumuşak, kandırıcı bir tona dönüşmüştü. Bana doğru bir adım attı, Felicity'nin yaptığı gibi ellerini uzattı ama elleri kucaklamak yerine sakın olmam için bir emir gibiydi ve yeterince yaklaşmasına izin verirsem beni yakalayacağını biliyordum.

"Hayır," diye homurdandım. "Karının hayaletinin doldurduğu boş bir kabuk olmayacağım."

Bu kez, dekoratif bir pirinç gaz lambasını iki elimle kavradım ve fırlattım. Bunu yaralanmadan yakalayamayınca kaçmak zorunda kaldı. Bu fırsattan yararlanarak koştum, etraftan dolanıp kapıya doğru koştum ama bileğimi yakaladı. Zaten yaratmış olduğum ivmeyi kullanarak, vücudumun tüm ağırlığıyla döndüm ve yüzüne vurdum. Şok onun elini gevşetti ve ben de tüm gücümle koşarak, resimleri ve mobilya parçalarını aşağı çekerek uzaklaştım. Merdivenlere ulaştım ve bu sefer ayaklarım sadece bir saat öncesinden tamamen farklı bir nedenden dolayı basamaklara zar zor değdi. Bu sefer hayatım için koşuyordum.

Arkamdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum ama ne kadar yakınımda olduğunu kestiremiyordum. Daha hızlı koşmak için elimden gelen tüm çabayı gösterdim. Bana seslendi, adımı tekrar tekrar bağırdı. Panik içinde şimdilik sadece güvende olabileceğim bir yere koşmayı düşündüm. Eğer dışarı çıkmaya çalışırsam beni yakalayacağı kesindi. Koridorlarda hızla ilerledim, sonunda odama ulaştım ve kendimi içeri atacak kadar zamanım oldu, kapıyı kapatıp kilitledim, çünkü adamın cüssesi tahtaya çarpıyor, tokmağı sallıyor ve vuruyordu.

"Millie!" diye tekrar tekrar bağırdı, ben orada titreyerek durup anahtarı olmadığını umarken kapıyı tıkırdattı.

Koridorda artık daha fazla ses vardı. Bayan Dillard ve Dr. Hannigan.

"Sakin ol oğlum!" diye bağırdı doktor, aynı anda Bayan Dillard yalvarıyordu, "Bu durmalı. Durmalı!"

Bedensel bir boğuşma oldu, sonra Callum'un çılgınca bağıırışı ağlamaya dönüştü. Sesi beni öldürebilirdi, kalbimi o kadar büyük bir ıstırapla ele geçirdi ki ayakta zor durabildim. Kendi gözyaşlarımın şiddetiyle sarsılsam da sesimi çıkarmadım. Ağladığımı duymasına izin veremezdim.

Sesler kesildi ve sonunda Callum gitmeyi kabul etti. Kapımdan uzaklaşan bir çift ayak sesini dinledim ve sonunda nazikçe kapı çalındı.

"Millie?" Bayan Dillard korkmuş bir çocuğu teselli eden bir annenin şefkatiyle seslendi. Geldiğimden beri ilk kez adımı kullanıyordu. "Millie, beni içeri alır mısın? Korktuğunu biliyorum ama biraz konuşabilirsek..."

"Derhal git buradan!" Son kelime, ses tellerimi parçalayan ve boğazımı çiğ bırakan yüksek bir çığlıktı.

"Pekâlâ," diye cevap verdi kederli bir sesle. "Pekâlâ."

Artık onun ayak seslerini duyamadığımda, Willowfield'ın tahtalarına ve kirişlerine üzüntülerimi haykırarak kapının yanında bir yığın halinde yığıldım.

Devam edemeyecek kadar bitkin düştüğümde kendimi toparladım ve hazırladığım çantaya döndüm. Sadece bir umut önce, yeni bir hayatı temsil ediyordu ve şimdi, tıpkı geldiğimiz gibi yine benimle birlikte gitmeye hazır, adıma kalan tek şeydi.

Bana ait olmayan giysileri çıkardım ve uyuyan şöminenin içine attım. Yanan bir ateş olmamasına rağmen, her şeyin ait olduğu yerde olduğunu bilmek bana zevk veriyordu. Eski eşyalarımı atmadığım için şükreliyordum.

Onları topladım, iç çamaşırlarımı ve çoraplarımı almak için çekmeceye gittim, pahalı ipeklerin görüntüsünden iğrendim, bir zamanlar Bayan Hughes tarafından giyilip giyilmediklerini bilmiyordum. Çekmecedeki eski iç çamaşırlarımı çektim ve onunla birlikte küçük botanik dergisi de yere yuvarlandı.

Onu almak için eğildim, nefretim o kadar güçlüydü ki hayal ettiğim yangını başlatmaya yetebileceğini düşündüm. Saldırgan şeyi ızgaraya doğru fırlattım ama ıskaladım. Onun yerine şömine rafına çarptı ve bir kâğıt yağmuruna dönüşerek patladı, sayfalar etrafa saçıldı. Onu orada bırakacaktım ama arka kapağın ipek cildi kopmuş ve sıkıca katlanmış bir mektup kısmen dışarı fırlamıştı.

Onu almak için eğildim, son bir hastalıklı merak ve kindar bir hak duygusuna teslim oldum. Neden bu kadının hayatları hakkında yazdığı her şeyi bilmeye hakkım yoktu? Kendi kocası beni onun kopyası yapmaya çalışmıştı. Kelimeyi bulmak için kâğıtları açtım:

Gancanagh

Zar zor seçebildiğim öfkeli mürekkep çizgileri vardı, ama Callum'un adı vahşi bir tekrarla yazılmıştı, ardından da daha önce seranın küllerinde gördüğüm ve Bayan Hughes'un hayaletinin başını bir taç gibi süsleyen çan şeklindeki tuhaf bir çiçeğin resmi geliyordu. Altaki kelimeler okunamayacak kadar çok gözyaşıyla lekelenmişti ama bir sonraki sayfa okunaklıydı, yazar sabitti.

Daha önce tahmin etmeliydim. Annesi onun gözlerine baktığında sıradan bir adam olmayacağını anlamıştı. İyi İnsanların alıp götürdüğünü ve birini sevmenin ölüme doğru yürümek olduğunu biliyordu. Oğlu için öldü ve görünen o ki artık ben de öleceğim. Sevgili Callum, nasıl olur da

O mu? Nasıl yapabildi? Onu her şeyimle sevdim, ona her şeyimi verdim. Datura'yı buldum. Şeytanın trompeti. Kütüphanedeki sandalyesinin arkasına bıraktığı takım elbise ceketinin göğüs cebine sıkıştırılmış küçük, beyaz bir paketin içinde buldum.

Ruhun beni uyardığı şey buydu, neden her gece sadece benim duyabileceğim şekilde ağlıyordu. Çocuklarım için ağladı ve benim için ağlıyor.

Dizlerimin üzerine çöktüm, kâğıtlar gevşek elimden düştü.
Callum karısını zehirlemişti.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Ayağa kalkabildiğimde kâğıtları aldım ve cebime soktum. Çantamı bırakıp kapıya yöneldim ve koridorda kimsenin beni beklemediğinden emin olacak kadar açtım. Koridor boştu. Mümkün olduğunca hızlı ve sessiz bir şekilde mutfığa doğru ilerledim. Güneş ufkun altında batıyor, geriye sadece karanlık bir ışık bırakıyordu ama yolu biliyordum. Yakalanmamak için adını koyamadığım bir tanrıya hararetle dua ettim. İçim rahatladı, kimse kaçışımı engellemedi. Boş mutfaktan geçip kilere, oradan da merdivenlerden inerek evin dışından gördüğüm kapıyı bulacağımdan emin olduğum kilere girdim. Merdivenin duvarları taştandı, dokunulduğunda soğuktu, deponun kendisi daha da soğuktu, şarap ve diğer alkollü içki fiçilerinin çürüdüğü penceresiz mağarada erken ilkbaharın dondurucu soğuğu devam ediyordu. Büyük bir rahatlamayla, çıkış kolayca açıldı ve alacakaranlığa doğru koştum, doğruca bekçinin kulübesine gittim, gözyaşlarım arkamda iz bıraktı.

Callum karısını çılgına çevirmiş, muhtemelen onu geceye kadar kovalamış ve ondan kaçmak için kendi canına kıymıştı. Anlatılanlara göre, Bayan Hughes son günlerinde çok yoğun halüsinasyonlar görüyordu; şeytanlardan, ruhlardan ve beyazlar içindeki bir kadından bahsediyordu. Ama aynı kadını ben de görmüştüm. Bağımlı zihnim, ruhun gerçek mi yoksa toksinler ve hayalet hikayelerinin teşvik ettiği hayal gücümün bir ürünü mü olduğuna karar veremiyordu. Dünyam çözülüyordu ve tek bildiğim kaçmaktı.

Kulübenin kapısının üzerine düştüm, yumruklarımı pürüzsüz zımparalanmış meşeye vurdum ve güçle kendimi yaraladım. Cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle bağırdım.

Orada biri vardı.

Kapı açıldı ve Rodney'nin şok olmuş yüzü görüldü. Yarı giyinikti, üzerinde sadece iş pantolonu ve beyaz kolsuz bir atlet vardı. Buna rağmen kollarına yığıldım ve beni sonsuza dek beklemiş bir adam gibi yakaladı, sonra beni daha da içeri çekti ve kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı.

"Sorun yok, Millie," diye yatıştırdı. "Geldiğine sevindim. Bak, Felicity burada, bana her şeyi anlattı."

Başımı omzundan kaldırdığımda kız kardeşinin küçük mutfak masasının yanında durduğunu gördüm. Yoğun bir şekilde ağlıyordu ve burnu çığdı, her zaman düzgün olan saçları tokalarından çözülmüş, terden boynuna ve yanaklarına yapışmıştı.

"Millie," dedi acı içinde ve Rodney'nin kollarını bırakıp onun kollarına koştum, kendime yardım edemediğim zamanlarda bana yardım etmek için çok şey yapmış bir arkadaştan teselli almak için endişeliydim. Birbirimize sarıldık, Felicity'nin hıçkırıkları yeniden başlıyor ve benimkileri cesaretlendiriyordu. Rodney ağlamamız için bize zaman tanıdı ve sonunda ben çekildim.

"Polisi aramalıyız," dedim.

Rodney üzüntüyle ensesini ovuşturarak, "Polisin bu tür şeylerle uğraştığını sanmıyorum," dedi.

"Callum beni zehirliyor." Sustu.

"Ne?"

"Felicity'nin geceleri bana getirdiği çaya zehir kattığını düşünüyorum. Karısını da zehirledi. İşte, kanıtım var." Cebimden kâğıtları çıkardım ve eline tutuşturdum. Kâğıtları açarken bana inanmayan gözlerle baktı, sonra Bayan Hughes'un son günlük yazısını okudu.

"Bunu nereden buldun?"

"Onu serada buldum. Kaçmaya çalışırken, vadiden önce oraya saklamış olmalı. Sonunda birinin onu bulacağını ummuş olabilir.

Öfkenin kırmızısı Rodney'nin bronz tenini renklendirdi.

"Adama dokunulduğunu biliyordum," diye mırıldandı, "ama hiç beklemiyordum..."

"Datura nedir? Şeytan trompeti mi? Kullandığı şey bu."

"Bu bir çiçek. İlkbaharda buralarda bolca yetişir. Onu bahçelerden uzak tutmak her zaman babamın, şimdi de benim işimin bir parçasıydı, böylece şüphelenmeyen biri sadece koklayarak kazara kendini zehirleyemezdi. Profesör onu bir yerlerde kendisi yetiştiriyor olmalı, çünkü ne kılını ne de derisini gördüm. Halüsinasyonlara neden oluyor. Bir şeyler mi görüyorsunuz?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Orospu çocuğu seni delirtmeye çalışıyordu. Ve şimdi aynı şeyi zavallı Bayan Hughes'a da yaptığını biliyoruz."

"Ama *neden*?" İçim parçalanmıştı, tekrar dağılmaya hazırdım ama Rodney omzuma rahatlatıcı bir el koydu, sıktı ve bakışlarımı yakalamak için başını eğdi.

"Millie, nedenleri ne olursa olsun, bu senin hatan değil ve bunu düzelteceğiz. Hadi gel."

Beni bıraktı ve duvardaki kancadan aceleyle gömleğini alıp üzerine geçirdi. Felicity şu ana kadar gözlerini dört açmış ve sessiz duruyordu ama bu açıklamayla birlikte gözle görülür bir şekilde irkildi ve ağabeyinin gitmeye hazırlanışını izledi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, endişesi hissediliyordu.

"Tek telefon evde, bu yüzden polise şahsen gitmemiz gerekecek. Kamyonetin anahtarları bende ama biri Millie'nin burada olduğunu fark etmeden önce acele etmeliyiz."

"Ama-"

"Felicity, benimle tartışmaya girme," diye tersledi, otoriter ve katı bir tavırla.

Hemen sustu. Karşılıklı konuşma hoşuma gitmemiştir ama Rodney'nin sinirlendiğini, durumdan rahatsız olduğunu ve harekete geçmeye hazır olduğunu görmek kolaydı. Ona doğru uzandım ve o da elimi tuttu.

"Şu anda kendini nasıl hissediyorsun?" Rodney elini kapı koluna dayayarak sordu.

Duygusal olarak yıkılmışım ama istediği şeyin bu olmadığını biliyordum.

"Ben iyiyim. Birkaç gündür çay içmedim."

"Pekâlâ, ayakta kalın. Garaja koşacağız, arazinin karşı tarafında. Arka tarafa doğru gitmemiz gerekecek. Hem kulenin hem de Callum'un yeni odasının pencereleri o tarafa bakıyor, o yüzden eve yakın durun. Konuşmak yok. Hiç gürültü yapmayın."

Bu talimatlar hiçbir soruya yer bırakmadan iletildi, kapıyı açtı ve koşmaya başladık.

Yağmur yağmaya başlamıştı, iri damlalar başımıza yağıyor ve bizi sırlıklam ediyordu. Tek şükredebildiğim, selin pencerelerden içeriyi görmemizi engelleyerek fark edilmeden garaja ulaşmamızı kolaylaştırmasıydı. Felicity, arazinin arka tarafını başarıyla geçip eski binayı görmeye başladığımızda bana sarıldı. Bir zamanlar at arabası garajı olarak kullanılan bu binada birkaç araç için bolca yer vardı ama ne gelen ne de giden tek bir araç bile görmemiştir. Aklıma mide bulandırıcı bir düşünce geldi. Callum'un iş için uzakta olması gerektiği onca zaman boyunca hiç gitmiş miydi?

Oraya vardığımızda, Rodney bizi yan kapıya ve kuru, kavernöz alana götürdü. İki araç vardı, biri muşamba ile örtülmüştü.

ve alt tarafı kir içinde kalmış eski bir iş kamyonu vardı. Rodney zar zor aydınlatan tek bir elektrik lambasını yaktı, sonra da ağır kapıyı kaldırmakla meşgul oldu. Rüzgâr hızla içeri girdi ve ardından yakıcı, dondurucu yağmuru getirdi. Felicity ve ben kamyona yaklaştık, fırtınanın yolundan çekildik.

Rodney küfretti.

"Anahtarlar," dedi, "onları eski takım odasında bıraktım. Burada kal, geri geleceğim."

Bizi çıplak ışıktaki yalnız bırakarak, nemin içinde titreyerek garajın arkasına doğru koştu ve ağır gölgelerin içinde kayboldu. Gözden kaybolur kaybolmaz Felicity ağlamaya başladı. Onun korktuğunu düşünerek ve kendimi rahatlatmak isteyerek ona tekrar sarıldım ama şefkatim ağlamasını daha da teşvik etmekten başka bir işe yaramadı.

"Özür dilerim," diye omzuma doğru ağladı.

"Sorun değil," diye nazikçe temin ettim onu, "Çaydan haberin olamazdı."

Hıçkırıkları sustu ve ben de sakinleştiği için rahatlardım.

"Gitmen için çok uğraştım," diye mırıldandı, sesi hâlâ acı doluydu ve kollarım onun etrafında sertleşti. "Hayatını kurtarmaya çalışıyordum."

Çekildim, ellerim küçücük omuzlarını kavradı, yüzüne baktım.

"Gitmene izin vereceğini sanıyordum ama vermeyecek. Asla bırakmayacak." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Callum değildi," diye fısıldadı, gözlerinin akı karanlıkta parlıyordu, anlamam için yalvarıyordu.

"Siz kızlar ne hakkında konuşuyorsunuz, hey?"

Rodney dönmüştü, parmağındaki anahtar zincirini sanki bir kır gezintisine çıkmaya hazırlanıyormuşuz gibi umursamazca sallıyordu. Onun tüm

Önceki aceleciliği kaybolmuştu ve gülümseyerek, onu tanıdığım o yavaş ve rahat haliyle bize yaklaştı.

Felicity benim onun için yaptığım gibi önüme geçti ve beni kardeşinin yaklaşmasından korudu.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi ama çok açıktı ve artık çok geçti.

Rodney bize ulaştı, yüz hatları teatral bir hayal kırıklığı ifadesine büründü.

"Felicity." Başını iki yana salladı. "Seni küçük aptal."

Aceleyle arkasına döndü ve küçük bedeninde bulabildiği tüm güçle beni açık garaj kapısına doğru itti.

"Kaç!" diye bağırdı ve Rodney bir kobra gibi hareket ederek kızın saçlarından tuttu ve emekle sertleştirilmiş kollarındaki tüm gücü kullanarak kızın yüzünü kamyonun camına çarptı. Kızın kendini savunmak için hiçbir şansı yoktu, kafatasının esnek olmayan yüzeye çarpma momentumunu yavaşlatmak için ellerini bile kaldıramadı. Mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu. Korku beni geriye doğru itti ama ayaklarım birbirine dolandı ve bahçıvan kız kardeşinin kafasını cama vururken yere yığıldım, ta ki çarpmanın yarattığı çatlaklar ağından kan yayılmaya başlayana kadar. Sonunda Felicity gevşediğinde, adam elini bıraktı ve Felicity bir yığın halinde yere yığıldı.

"Bak ne oldu," dedi Rodney, sesindeki nefrete garip bir pişmanlık karışmıştı. "Sen ölmediğin için ne yapmak zorunda kaldığıma bak."

Bir adrenalin tekmesi beni canlandırdı ve arkamı dönüp yağmura doğru koşmak için ayağa kalktım. Sadece iki adım atmıştım ki, kolumu saran ezici bir kavrama beni dengemden uzaklaştırdı. Rodney'nin göğsüne çarptım ve beni kollarının kafesine sardı, parmakları boğazımı buldu. Bir anlığına nefesimi kesecek kadar sert sıktı ve ben de elini pençeledim.

"Callum sana kedicik diyor, öyle değil mi?" diye mırıldandı, etkilenmemişti, "Pekala kedicik, pençelerini kullanmaya çalışmayı bırakırsan tutuşumu gevşeteceğim."

Çok az seçeneğim vardı, başım zaten yüzüyordu. Tüm içgüdülerime rağmen hareketsiz kaldım ve söz verdiği gibi baskıyı hafifleterek birkaç ciğer dolusu yanan havayı içime çekmeme izin verdi.

"İşte bir kız." dedi kulağıma. "Callum'la bugün o serada yaptığınız şamata bir fahişenin yüzünü kızartmaya yetti. Biliyor musun, beni seçmeliydin. Seni öyle ya da böyle öldürmek zorunda kalırdım, ama daha uzun yaşardın ve gerçekten iyi vakit geçirebilirdik."

"İğrençsin," diye homurdandım.

"Senden daha alıngan kadınlar tarafından bir ya da iki kez böyle çağırıldım. Dinle, bu zevki hiç yaşamadığımıza göre, söyle bana..." Elini kasıklarına doğru kaydırıp vücudunu benimkine bastırırken belimdeki kolu kaydı. Sonsuz dehşetime rağmen, tahrik olmuştu. "Callum o küçük tatlı şeye iyi baktı mı..."

Sırtımı ona doğru ittim, ereksiyonuna süründüm ve hazırlıksız yakalandığı için sert bir nefes çekti. Boynumdaki tutuşunu gevşetti, hasta zihni muhtemelen şehvetine karşılık verdiğime inanıyordu. Yeni hareket alanımı kullanarak başımın arkasını yüzüne çarptım. Burnunun kıkırdağı çatırdadı ve sıcak bir şey, kan ya da tükürük, boynuma çarparak gömleğimin yakasına doğru aktı. Küfretti ve beni bırakmasa da saldırgan elini kalçalarımın çekip avucuyla yüzümün ön tarafına bir tokat attı. Dudağım alt dişlerime takıldı ve derim açıldı. Metalik tat midemi bulandırdı.

"Nasıl buldun, çılgın sürtüğ?" diye hırladı, sonra yaralı nefes yollarından derin bir nefes aldı ve sanki az önce hiç gülmemişim gibi o altın kahkahasını attı.

sanki kız kardeşini öldürmemiş gibi burnunu kırdı. "Her şey yolunda. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Cebinde bir şey ararken kalçaları ve bir koluyla beni kamyonun kaputuna sıkıştırdı.

"İlacını al, Millie," diye yalvardı. Dört parmağı ağızımdaydı ve saldırısının açtığı yarayı daha da genişletiyordu. Toz halinde ve tatlı bir şeyle kaplanmışlardı ve ben daha yutkunamadan dilimin üzerinde eriyip gittiler. Onu ısırmaya çalıştım ama bunun yerine öğürdüm ve o da pencereden ellerini dişlerimin tehlikesinden çekti.

"Son yolculuğun için biraz datura," diye alay etti, pudranın geri kalanını ve kendi tükürüğümü yüzüme bulaştırdı. Sonunda beni serbest bıraktı, botunun burnunu bileğime dayadı ve beni yana doğru itti. Ayağım takıldı, çılgınca tökezledim, sonra bir mucize eseri ayaklarımın üzerinde durdum ve garajdan çıkıp bardaktan boşanırcasına yağan yağmura doğru hızla ilerledim.

"İşte böyle küçük tavşan," diye seslendi Rodney arkamdan, kahkahalarla uluyarak. "Kaç, kaçabiliyorken kaç!"

Bölüm 24

Koşarak evin diğer tarafına geçerken yardım çılgınlıkları attım ve bir an durup kiler kapısını çektim. İçerideki mandal tıklayarak kapanmış ve beni dışarıda bırakmıştı. Omzumun üzerinden baktığımda Rodney'nin peşimden geldiğini gördüm, telaşsız adımlarla yürüyordu. Gidecek başka yerim olmadığı için bahçelere döndüm. Yağmur araziye tehlikeli ve yabancı hale getirmişti ve yolumu bulmakta zorlanıyordum. Rodney yüksek sesle ve çılgınca adımı haykırdı. Onu duyan biri kaybolmuş birini arıyormuş gibi görünebilirdi ama aslında sadece çok geride olmadığını bana bildiriyordu. İlerleyişimi daha da yorucu kılan şey, pudra şekeriyle karışan zehrin içime işlemesiydi. Felicity'nin ara sıra bana getirdiği, üzerine beyaz serpilmiş tatlıları düşündüm. Sorun hiçbir zaman çay olmamıştı. Callum hiç olmamıştı.

Tökezledim ve gül labirentinin girişinin önünde omzumun üzerine düştüm. Başım dönüyor, altımdaki zemin dalgalanıyor, nefes alıyordu. Sırt üstü yuvarlandım, hasta, dehşete düşmüş ve çok yorgundum. Hayatımı daha iyi hale getirmek için attığım her adım, onu daha da mahvetmiş gibiydi. Kapalı gözlerimin kapaklarında yağmur birikti.

Millie.

Başımı ismimin sesine doğru çevirdim, Rodney'nin üzerimde yükseldiğini görmeyi bekliyordum, ama o beyazlar içindeki kadındı, labirentin ağzında çömelmiş, ıslak saç tellerinin arasından beni izliyordu.

Bir halüsinasyon. Hayal gücümün bir ürünüydü. Ama hiçbir şey onu neden Bayan Hughes ile paylaştığımı açıklamıyordu.

Fiziksel, görünmez bir güç tarafından ona doğru çekilmenin artık tanıdık gelen hissiyle doğruldum ve yavaşça ayağa kalktım. Hayalet, halüsinasyon ya da hayalet her neyse, benimle birlikte durdu ve ilk kez birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Yüzü benimdi.

Millie, dedi, mavi dudakları kapalı kalmasına rağmen, ağzının kenarlarından çenesine doğru su akıyordu.

Sonra bir avcının silah sesiyle irkilen bir geyik gibi koşarak benden uzaklaştı ve ben de kalan tüm hayatımla onu takip ettim. Budama bahçesinin içinden kıvrıla kıvrıla geçti, ağaçlardan oluşan tüneli geçti ve gardenya çitinin duvarındaki bir yarıktan geçti. Peşinden sendeleyerek, onu zar zor görüş alanımda tutarak, pişmiş toprak terasları aşırı büyümüş ve özenle dokunulmamış, selvi ağaçları evcilleştirilmemiş ve çakıl yolları yabani otların kahverengi leşleriyle gölgelenmiş bahçe arazisinin yabancı bir mahallesinden geçtim. Burası İtalyan eviydi.

Nereye gittiğini biliyordum.

Mermer bir kemerin altından, sadece araziye her taraftan çevreleyen vahşi ormana girmeye cesaret eden birkaç kişinin ayaklarının aşındırdığı vahşi bir patıkaya çıktım. Çamların ve çıplak meşelerin arasından geçtik, zemin kış yosunları ve eski yapraklarla kaplıydı, ıslak ve çürümüşü ve suyun sesini duydum. Çok gürültülüydü. Hayalet, çalılıkların neredeyse görünmez kıldığı vadinin kenarına yaklaştı, sonra bana doğru döndü, arkası sağanaktan şiddetle akan karanlık suya dönüktü.

Enerjim tükenmişti, ağırlığımı genç bir köknar ağacının gövdesine yaslamıştım.

"Yapma," dedim, kelimeler yağmurun ve nehrin sesinde boğuldu.

Hayaletin bedeni geriye doğru savruldu, kollarını salladı ve aşağıdaki akıntıya düşerek gözden kayboldu. Küçük, işe yaramaz bir ses çıkardım.

Arkamda yapraklar çıtırdadı ve topuklarımın üzerinde döndüm, yüzüme inen vahşi bir tokatla karşılaşmak için tam zamanında döndüm ve sersemlemiş bir halde fidan gövdesinden aşağı kaydım.

Rodney avucunun içindeki acıyı ovuşturdu, kaşlarının kalkışında alaycı bir özür vardı.

"Üzgünüm, Millie. İşin bu noktaya gelmesini gerçekten istemezdim ama insanlar talimatlara uyamıyor." Sırılsıklam olmuş kasketini çıkarıp katlayarak cebine soktu ve bir elini yağmurdan toprak gibi kararmış ıslak saçlarında gezdirdi. "Kanayan yürekli kız kardeşim sana çok az ve çok seyrek veriyordu. Ne yazık ki şu anda yarı bağışıklık kazanmış durumdasın, yani sana verdiğim o küçük doz muhtemelen seni öldürmeyecek."

Odaklanmaya çalışarak ağızımdaki kanı sildim.

"Callum'un karısını sen mi öldürdün?" Kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Onun-" Bir kahkaha daha atarak sözünü kesti. "Seni zavallı, aptal şey. Hayır. Onu ben öldürmedim. Ama onu zehirledim."

"Sen Callum'un arkadaşıydın." Bunun doğru olmadığını biliyordum ama kendimi nasıl savunacağımı bulmak için onu yeterince uzun süre konuşturmam gerekiyordu. Parmaklarımı toprakta gezdirerek bir taş, bir dal, sivri bir sopa, herhangi bir şey aradım.

"Asla," diye cevap verdi, kelimenin kenarlarında asit gibi bir iğrenme vardı ve yere tükürdü. "Ailemiz yıllarca Callum'un ailesi için çalıştı. Kendini adanmış. Sonra babam iş başında biraz sarhoş oldu -kibirli Hughes ailesi için kim çalışmazdı ki- bir çatı katından düşüp bacağını kırdı, aynı zamanda lanet merdiveni Hughes'ların değerli arabasının üzerine devirdi. Babam kovuldu ve bildiğimiz tek evi terk etmek zorunda kaldık. Piç kurusu bundan sonra çok kötü davrandı, lanetle ölene kadar annemi feci şekilde dövdü.

alkol zehirlenmesinden dudaklarında. Kaltak annem de hemen arkasından kalp krizi geçirdi, çocuklarına bakamayacak kadar güçsüzdü. Felicity ve ben, pembe Hughes ailesi tepede hüküm sürerken yıllarca kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kaldık."

Felicity *burası evim* demişti.

"Yaşlı Hughes sonunda nalları dikip her şeyi bekâr oğullarına bıraktığında aklıma birkaç fikir geldi. Felicity'nin görünüşü fena değildi ve Callum'la çocukluktan beri arkadaş oldukları için iyi anlaşıyorlardı."

Kulağa çılgınca geliyordu ama Rodney'nin kendinden emin ses tonu, kız kardeşini Willowfield'in varisine rehin verme fikrinin tutarlı olduğuna inandığını açıkça gösteriyordu. Mümkün.

Beni ürkütmek için ıslak yapraklardan bir demeti bana doğru tekmeledi.

"Ama birkaç ay sonra o gülünç kaltak geldi, tüm narin ve sinirli. Hayatlarımızı geri alma şansımızı elimizden aldı. Willowfield'imızı." Vurgulayarak göğsünü tokatladı. "Ama sonra, seranın yanında yetişen güzel bir çan çiçeği parçasına rastladım. Babam bana bir iki şey öğretti, ne olduklarını biliyordum ve daha iyi bir fikrim vardı: Bayan Hughes'u zehirleyerek öldürmek ve Callum'u suçlamak! Kolay bir iş değildi ama ben zor işlerden kaçmam. Yemeklerinin arasına biraz datura, Callum'un ceketinin içine sıkıştırılmış bir paket kurutulmuş yaprak. Ve şimdi de bu."

Bayan Hughes'un tüm korkularını yazdığı kâğıdı çıkardı.

"Ahmak, Callum olduğuna inanmaya o kadar hazır ki. Biraz yardım aldı. Burada bir öneri, orada bir uyarı. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Sen bir delisin." Parmaklarım sonunda avucum büyüklüğünde bir taşın etrafına dolandı, ağır değildi ama son çare olacak kadar büyüktü.

"Hayır, ben değilim. Ben sadece basit bir Makyavelistim. Ne pahasına olursa olsun istediğimi alırım ve Willowfield'ı istiyorum." Etrafına bir göz attı ve kıkırdadı. "Şansa pek inanmam ama bunun oldukça şanslı olduğunu söyleyebilirim, çünkü iki yıl önce seni o uçuruma ittiğimde ölmen gereken yerde bir şansım daha var."

Ciğerlerim çalışmayı bıraktı, iğne batmaları omurgama doğru ilerledi.

"Gördüğünüz gibi, korkarım deli olan sizsiniz. Deli Millie Foxboro." Yüzünde tüm o psikopat neşesiyle bana tepeden bakabilecek kadar yaklaştı. "Deli Millie Hughes."

Bilincim sarsıldı, iki dünya bir tren enkazının tüm şiddetiyle çarpışıyor, anı parçaları şarapnel gibi kafamın içinde çığlık atıyor, duyularımı parçalıyordu.

"Şimdi hatırlıyor musun, tatlım?" Diz çöktü. "Dr. Hannigan, zavallı zihnini kırma ihtimaline karşı, bunu sana bu şekilde verirken çok dikkatli olmamız gerektiğini açıkça belirtti. Görünüşe göre haklıymış. İyi görünmüyorsun."

"Bir ceset buldular." Parmaklarımı taşın etrafında sıkacak kadar kendimi topladım.

"Belli ki sen değildin, değil mi? Boğulan ve bir hafta sonra kıyıya vuran başka bir uyuşuk kaltak olmalı. Callum'un ya da başka birinin cesedi görmesine izin vermediler, çok çürümüştü. Bu yüzden polise tam bir moron oldukları ve her şeyi bu kadar düzgün bir şekilde bağladıkları için çok teşekkür ediyoruz. Kendini öldürdüğünü varsaymaktan memnundular. Biz temize çıkmıştık ve sen ölmüştün."

Callum'un sık sık yaptığı gibi çenemi avuçlarının arasına aldı ve öğürmek istememe neden oldu.

"Tekrar ortaya çıkman ne kadar uygunsuz," dedi. "Neyse, bir kez daha deneyelim."

Taşı şakağına doğru savurdum ama çok yavaş davrandım ve bileğimi yakaladı, tıslayarak beni kolumdan tutup kaldırdı. Beni ayağa kaldırmaya niyetlenmişti ama ben ölü ağırlığıyla çöktüm, neredeyse omzumu yerinden çıkaracaktım ama beni hareket ettirmesini engelledim.

"Böyle yapma," dedi eğilip saçlarımdan tutarak. Beni orman zeminindeki malçların arasından bu tarafa, kolumdan ve kafa derimden tutarak vadinin azgın sularına doğru sürükledi. Ayaklarımı ağaçlara ya da kayalara takıp onu yavaşlatmaya çalıştım ama nafile.

Fırtınanın ve nehrin beyaz gürültüsünü bir kükreme böldü ve onunla birlikte Rodney'nin ellerini benden koparıp yere düşüren bir darbe geldi.

Callum bizi bulmuştu, belki de evinin vahşi ormanında seslerimizi takip etmişti ve yeterince duymuştu. Rodney'nin tıknaz yapısına rağmen, Callum onu gafil avlamıştı ve boyundaki önemli avantajı, bekçinin üstünlük sağlamak için sırtında işe yaramaz bir şekilde boğuşmasına neden oldu. Sevdiği her şeyi neredeyse iki kez kaybetmiş bir adamın öfkesi altında sıkışıp kalmadan önce Callum'un çenesine sadece bir etkisiz darbe indirebildi. Rodney dirseğiyle başının yan tarafına vurmak için vücudunu döndürürken bile Callum'un yumruğu tekrar tekrar yerini buldu. Tıpkı diğeri gibi, darbe zar zor kaydedildi ve saldırı devam etti, katilimin yüzünü etli bir çöp haline getirdi.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktım, bacaklarım bükülmeye çalışıyordu, ağırlığımı nasıl taşıyacağımı unutmuştum. Kavga eden bedenlere doğru giderken iki kez tökezledim. Oraya vardığımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir silah sesi duymamı engelledi ve Callum omzunu tutarak acı içinde çığlık atarak geriye doğru savruldu. Birkaç dengesiz hamlede onun yanına geldim, acıdan kaskatı kesilmiş bedeninin yanına düştüm. Nefesi sert soluklarla geliyor, kan ince kırmızı akıntılar halinde akıp gitmeden önce parmaklarının arasından sızıyordu. Kurşun

Onu sol köprücük kemiğinin hemen altından yakaladım ama kalbine ne kadar yakın olduğunu tespit edemedim. Yanağına dokundum, ona daha fazla zarar vermemek için daha fazlasını yapmaktan çok korkuyordum. Onunla ilgili eski anılarımın parçaları yenileriyle birleşerek kafamı karıştırdı.

"Millie," diye homurdandı. "Defol git buradan."

Bir silah sesi daha, bomba patlamış gibi toprağı havaya kaldıracak kadar yakındı, ama bize kurşun isabet etmedi. Kafamı kaldırdığımda Rodney'i gördüm, yüzü morarmış, şişlikten deforme olmuş ve burnu yüzünde yamulmuştu. Tıpkı bir şeytan gibi görünüyordu ve sol elinde bir tabanca tutuyordu. Konuştuğunda sesi kesik kesik ve bulamaç gibiydi.

"Gidemez, değil mi? Çok uyuşturulmuş." Kan tükürdü. "Ama bu mükemmel çünkü şimdi onun ölümünü izleyebilirsin ve sonra da burada, sahip olduğunu iddia ettiğin yerde kan kaybından ölebilirsin. Bir taşla iki kuş. Herkese onun çılgına dönüp seni öldürdüğünü ve sonra da kendini vurduğunu söyleyeceğim. Mükemmel bir hikaye, değil mi Millie? Özellikle de babanın zavallı annene yaptıklarından sonra. Hepsi çok inandırıcı."

O silahını kaldıramadan, Callum'un acısının bende yarattığı son öfke patlamasının yarattığı enerjiyi kullandım ve koluna saldırdım, bileğini ellerimle yakaladım ve kemiğin kırıldığını hissedene kadar ısırdım, kanı korkunç bir demir fişkırmasıyla ağızıma doldu. Silahını bırakarak böğürdü ama artık onun avuçlarının içindeydin ve vazgeçmeyecekti. Beni tuttu ve mücadele etmeme rağmen, şu anki halimle onunla boy ölçüşemezdim. Beni uçurumun kenarına doğru birkaç salınımla, korkunç yalpalamayla güreştirdi ve ölümümle yüzleşmem için beni kenara yakın tuttu. Bir kat aşağıımızdaki kayaların üzerinden akan suya baktım. O suyun tadının nasıl olduğunu, burnumda ve ciğerlerimde nasıl hissettirdiğini, gözlerimi nasıl yaktığını ve beni nasıl altına çektiğini biliyordum ve korkuyordum.

Rodney, "Hoşça kalın Bayan Hughes," dedi.

Üçüncü bir el silah sesi havada çınladı ve bekçinin nefesi kesildi, sanki biri onu çimdiklemiş gibiydi, eli gevşedi. Yere baktı ve gözlerim yan tarafındaki yarayı takip etti. Sanki bir fark yaratacakmış gibi ellerini deliğin üzerine bastırmak için beni serbest bıraktı. Başımı çevirdiğimde Felicity'nin ayaklarını iki yana açmış, iki kolu hâlâ önünde kilitli, tabancası elinde titrerken durduğunu gördüm. Yüzü kardeşlerinden daha iyi değildi, kanlı, morarmış ve kalp acısıyla doluydu.

"Felicity mi?" Rodney kafası karışmış ve ihanete uğramış bir halde sordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve tüm tiksintimle dolu gırtlaktan gelen bir çığlıkla avuçlarımı Rodney'nin kaburgalarına doğru ittim, tıpkı iki yıl önce aynı korkunç çukurda onun avuçlarını benimkilere ittiği gibi. Kollarını iki yana açıp dengede kalmaya, kaygan ve çamurlu çıkıntıya basmaya çalışırken zaman yavaşladı. Sonunda vücudunun üst kısmının ivmesi ayaklarını da sürükledi ve baş aşağı kayarak kayalara çarpıp suya düştü, su da kaybettiği bir şeyi geri alırcasına onu içine çekti.

Ellerimin üzerine düştüm, sürünerek Callum'a doğru yavaşça yol aldım. Giderken Rodney'nin bana ne kadar datura verdiği konusunda yanılmış olabileceğini düşündüm. Dünya küçülüyor, görüşüm bulanıklaşıyor, uyuşukluk uzuvlarıma yayılıyordu. Felicity yere çökmüştü ve sessizdi, elindeki silahı ölü bir kuş gibi kucaklıyordu. Çok uzakta olmayan bağrıışmaları duyabiliyordum, çiselemeye başlayan yağmurun üzerinde birçok ses yükseliyordu. Callum'un bedeninin üzerine çöktüm ve başımı çenesinin altına yaslardım. Nefesi artık daha yavaş, sığ ve çırpınan soluklarla geliyordu. Teni buz gibiydi ve kaderimin onunkine uymasını diledim. O bu ormandan canını kurtararak çıkamadıysa, ben de çıkamayacaktım.

"Ben Millicent Hughes." Fısıldadım. "Ben senin karınım." Sesi zayıf ve soluk olmasına rağmen cevap verdi.

"Evet, aşkım," dedi. "Öylesin."

OceanofPDF.com

Sonsöz

Willowfield yeşilin ve gözün alabildiği diğer tüm renklerin cenneti haline geldi. Güller budanmadan ve bakımsız bir şekilde boy atmış, süpürgeler sarı, kiraz ağaçları pembe çiçek açmış ve yapraklarıyla yolları halı gibi kaplamıştı. Kelpie göleti bir ördek ailesine yuva oldu, yavrular kabarık ve yaramazdı, aralarındaki taş canavardan etkilenmemişlerdi. Onun etrafında yüzüyor, birbirlerinin kuyruklarını ısıyor ve masum su böceklerini kovalıyorlardı.

Labirentin ortasındaki bir banka oturdum ve bir tırtılın peri halkasındaki bir mantara doğru ilerleyişini izledim. Her kokuyu, baharın her harika kokusunu içime çektim ve gözlerimi kapattım.

Callum mahzen kapısındaki yardım çığlığını duyar duymaz beni aramaya başlamıştı, aynı anda Dr. Hannigan da benim hiç girmediğim salonda gerçekten var olan bir telefonda polisi aramıştı. Callum vurulduğunda ve Rodney düşüp öldüğünde polis çoktan bizi aramaya başlamış, silah seslerinin geldiği yöne doğru ilerlemişti. İkinci kez, aynı adam tarafından neredeyse öldürüldükten sonra bir hastane yatağında uyandım. Hayatta kalma ihtimalim hiç de az değildi. Callum'un yarası önemliydi ama neyse ki omzuna kalbinden daha yakındı.

Hikâyemizden etkilenen hemşireler, kendi iyileşme sürecimin ilk birkaç gününü o uyurken hastane yatağında yatarak geçirmeme izin verdiler. Uyandığında, çok az konuştuk ve sadece bu beklenmedik üçüncü anın tadını çıkardık.

bize verilen şans. Tüm bu olanlar hakkında benimle konuşmaya çalıştığında, ona zamana ihtiyacım olduğunu söyledim ve o da kabul etti.

Willowfield'a ondan birkaç hafta önce döndüm ve Millicent Foxboro iken yaşadığım odaya yerleştim, paylaştıklarımızla yüzleşmeye hazır değildim. İlk başta Bayan Dillard göreceğim tek kişiydi, hiç farkında olmadan çok özlediğim bir kadındı. Bayan Reeves'in beni tren istasyonunda durdurup onunla kalmamı ve yeni bir hayata başlamamı istediği o meşum yaz Willowfield'a gelmemin tek nedeni oydu. O sırada kuzeni Bayan Hellen Dillard onu malikaneyi ziyaret etmeye davet etmişti ve ben de onunla birlikte gelmiştim. Takip eden haftalar, aylar ve yıllar içinde Bayan Dillard, kâğıt oynayarak ve sabahın erken saatlerine kadar yüksek sesle gülerek geçirdiğimiz pek çok geceyle birlikte sevgili bir arkadaş ve büyük bir sırdaş oldu. Bayan Reeves düğünden iki hafta sonra yetmiş yedi yaşında vefat ettiğinde beni teselli etti ve işler özellikle kötüye gittiğinde beni Willowfield'dan uzak durmam konusunda uyaran ilk kişi oldu.

"Böyle bir eve ait olamayacak kadar parlak bir ışıksın Millicent. Callum mülkü üniversiteye satmalı ve ikiniz de şehirde daha az karanlık köşesi ve eski anısı olan güzel bir ev bulmalısınız."

O zaman onun aptal olduğunu düşünmüştüm.

Döndüğümde bana karşı soğuk tavrını sorduğumda, iyileşmekte olan zihnimi tedirgin edecek şekilde çözülmemek ya da beni kucaklamamak konusunda kendine güvenemediğini itiraf etti. Uzak durmanın daha iyi olduğunu söyledi. Callum da benzer bir yöntem denemiş, elinden geldiğince uzun bir süre benden uzak durmaya çalışmış, ancak profesyonel mesafeyi sonsuza kadar koruyamayacağını bilmişti. Ve Boston'da benimle tesadüfen karşılaşan Dr. Hannigan'ın isteklerine rağmen bunu yapmamıştı. Beni hemen tanıyan ve onu tanımadığımı anlayan Dr. Hannigan, Callum'a beni eve geri getirmesini söyleyerek tüm hileyi organize etmişti.

ve beni kendime getireceğini umarak etrafımı aşına olduğum insanlar ve şeylerle çevreledi. Herkesin kendi hızımda ilerlememe izin vermesi için açık talimatlar verdi.

İyi niyetlerine rağmen bu sırlar yüzünden öfkemle boğuştum ve beni kontrol etmeye geldiğinde Dr. Hannigan'a bunu yenip yenemeyeceğimi bilmediğimi itiraf ettim.

Dr. Hannigan, Willowfield'in ünlü yaz şenliğinde tanıştığımız ilk günden beri bana karşı her zaman olduğu gibi şefkatli bir tavırla, "Belki de olmayacaksın, kızım," dedi. "Sanırım hayatında derin acılar yaşamış olan hepimiz bu acıların yarattığı öfkeden asla kaçamayız. Sadece dönüştüğümüz insanların içinde erir ve bazen cesaret gibi yeni ve beklenmedik bir şekle bürünür."

Zehrin sistemimi tamamen terk etmesinin bir ay süreceğini tahmin ediyordu. O kadar uzun süredir içimde birikmişti ki etkileri devam ediyordu. Callum'un hastanede kaldığı ilk günlerde, koridorlarda koşturan kendi hayaletimi görmeye devam ettim ama artık pençeleriyle sürünerek ilerlemiyordu. O da benim kadar özgürdü ve beni rahatsız etmiyordu. Annemin sesinin halüsinasyonlarının kaybolması daha uzun sürüyordu, ama zamanla bu yankıların bile akılda kalmayacak kadar sessiz olacağına dair bir umuda abone oldum.

Terrance'lar kısa bir süreliğine beni ziyarete gelmişler, önce telefon edip yeterince iyi olup olmadığımı sormuşlardı. Gözlerinde yaşlarla beni kucakladılar, Lottie Burt'e hala iyileşmekte olduğum için bana nazik davranmasını hatırlattı, ama aslında en sıkı sarılan Lottie olmuştu. Bay Terrance bahçeleri denetleme ve Callum rahatsız olduğu için onun yerine notlar alma işiyle uğraşırken, Bayan Terrance birkaç saat boyunca benimle ilgilenmiş, bahar için yeni giysiler, şirket indiriminden yeni parfümler ve makyaj malzemeleri sipariş etmeme yardım etmişti.

Polis gelip gitmiş, Willowfield'da ortaya çıkan vahşi hikâyenin temellerini ortaya çıkarmış, her seferinde daha da şaşırmıştı. Felicity, kardeşinin şiddetli emriyle Bayan Dillard'ın tatlılarının üzerine serptiği pudra şekerine karıştırdığı datura yapraklarıyla beni yavaşça zehirlemişti. Çay sadece çaydı. Çay. Dr. Hannigan'ın Callum'a uyumama yardımcı olması için verdiği özel bir karışım. Papatya, yasemin ve çilek yaprağıydı. Hepsi bu kadardı. Felicity bana asla zarar vermek istemediğini, hayaletlerden, Callum'un tehlikeli olduğundan bahsederek beni korkutmak için elinden geleni yaptığını, Rodney'nin bana daha fazla zarar verememesi için kendi başıma gitmemi sağlayacak her şeyi yaptığını ısrarla savunmuştu.

Şu anda cinayete teşebbüsten yargılanıyordu, ama benim isteğim üzerine Callum ona iyi bir avukat tuttu ve Dr. Hannigan onun istismara uğradığına dair profesyonel bir ifade verdi. Pennsylvania'daki bir kadın merkezinde hafif bir ceza alması bekleniyordu, muhtemelen birkaç yıl içinde kendisine yardımcı olacak bir ticaretle özgür olacaktı. Onu bir daha görmemeyi umut etsem de, benim bulduğum iyileşmeyi ve kendi karanlığından arınmış bir hayatı ona da diledim.

Margaret sonunda Rodney'le olan ilişkisini ve Rodney'in, iblislerden bahsederek korkularımı arttırmak suretiyle çöküşüme ortak olmazsa bunları ortaya çıkarma tehditlerini itiraf etmişti. Rodney'nin beni öldürmeye çalıştığını asla bilmediğini, sadece Willowfield'dan ayrılmamı istediğini iddia etti. Callum'un küçümsemesi ve onun benim için görünüşte dürüst bir endişe duyması, beni yalanlarla korkutmaya çalıştığı akşam yemeği partisinde kindar bir şekilde geri dönmesine neden oldu, ancak son anda kendisinde çok fazla şey açığa vurup bana zarar vereceğinden endişe edecek kadar empati keşfetti. Asla tutuklanmadı ama Jack boşanma davası açtı ve elimize geçen en iyi şey de bu oldu.

Rodney'e gelince, Felicity onun daturayı kulübesinde yetiştirdiği bir tarladan elde ettiğini, yaprakları kurutup ezerek ince bir toz haline getirdiğini ve şekerle karıştırdığını söyledi. Fidanlığı keşfettiğim gece hariç, kirli işlerini yapması için kız kardeşini bırakmıştı. Son kullanma tarihimin geçmesini beklemekten bıktığı için çay fincanımın içine bir avuç zehir atmış ve Felicity'yi odama kadar takip etmişti. Daha sonra hasta ve halüsinasyonlar görerek dışarı çıktığımda, ilacın görevini yerine getirdiğinden emin olmak için sayıklamalarımı izleyerek beni gölgeler arasında takip ettiler. Rodney beklenmedik bir fırsattan yararlanarak beni çocuk odasındaki gardıroba kilitledi ve şokun beni öldüreceğini umdu. Ama ölü olan oydu. Bir kapı çivisi kadar ölü ve hiç şüphesiz. Cesedi vadinin çok da uzağında olmayan bir yerde, karnında bir kurşun yarası, kafatasında bir çatlak ve yüzünde birkaç kırık kemikle kıyıya vurmuştu.

Willowfield'a dair anılarım geri dönmüş olsa da, bir rüya gibi bulanık bir şekilde geri gelmişlerdi. İlk geldiğimde Callum'un anne ve babası yeni vefat etmişti ve o da kendi çapında yas tutuyor, bir yandan işine gömülüp malikâneyi ve parfümeriyi ayakta tutmaya çalışırken bir yandan da kasabadaki küçük özel kolejde ders veriyordu. Artık üçünü birden yapamaz hale geldiğinde, kitabını yazması ve bir sonraki adımlarını belirlemesi için kendisine erken bir izin verildi. Bir bahçe bankında unutulmuş bazı notlarını buldum ve sorularımla birlikte onlara geri döndüm. Altı ay içinde evlenmiş olacaktık. İnandığım ölümümün ardından Callum üniversitedeki görevinden çekildi ve kitaplarını kapattı, onları sadece beni geri getirecek plan için tekrar açtı.

Sabahın ışığını tekrar içeri almak için gözlerimi açtım ve geçmişten uzaklaştım.

Callum dinlenmesi için kesin talimatlarla Willowfield'a geri dönmüştü ama biz dinlenmemiştik. Kolu askıdayken sevişmek ilginç bir deneyim oldu.

ama idare ettik ve yavaş yavaş ona geri dönmenin yolunu bulmaya başladım. Fiziksel olarak yeniden bir araya gelmemize rağmen, benim isteğim üzerine birkaç kelimedenden fazla konuşmamıştık. Her ne kadar ona yakın olmayı arzulasam da, onun sevdiği kadın değildim ve bu gerçeği ona söylemenin ne anlama geleceğinden korkuyordum.

Yosunlu çimlerin üzerindeki ayak sesleri dikkatimi çekti ve Callum lacivert pantolonu ve beyaz pamuklu düğmeli bluzuyla kemerin içinde belirdi. Kravat ya da ceketle uğraşmıyordu ve tıraş olmakta zorlanıyordu, saat beş yönündeki gölgesi bugünlerde yüzünün neredeyse değişmeziydi. Sol kolu kaburgalarına yaslanmıştı ve muhtemelen sonbahara kadar kullanacağı bir askıyla sabitlenmişti. Onu görünce içim cız etti.

"Davetiyeni aldım," dedi küçük kırtasiye kâğıdını parmaklarının arasında sallayarak.

Benimle burada, labirentin ortasında buluşmasını isteyen bir not yazmıştım.

Bankı okşadım.

Yanıma geldi ve kollarımız birbirine değecek kadar yakınımaya oturdu, ben de her zaman olduğu gibi onun sıcaklığından heyecanlandım. Gelecek beni nasıl şekillendirirse şekillendirsın, bu tek şeyin aynı kalacağını biliyordum.

Sonunda ben konuşmadan önce huzurlu bir an boyunca birlikte sessizce oturduk. "Buraya ilk geldiğimde nasıl bir kadın olduğumu zar zor hatırlıyorum."

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek bana güven verdi. "Ne hatırlayabiliyorsun?"

"Şey," dedim, "ilk öpüşmemizi hatırlıyorum." Başlamak için en tatlı yer gibi görünüyordu.

Gülümsedi. "İşte bu bankın üzerinde."

Ben de karşılığında sııttım, flört etmekten ve konuşmayı ertelemekten mutluydum. "Neden gizli buluşma yerimiz olarak

burayı seçtiğimi sanıyorsun?"

"Tüm hatırladığın bu mu?" Beni nazikçe konuya geri döndürdü, bir şekilde oyalandığımı biliyordu.

"Willowfield'ı hatırlıyorum, eskiden nasıl olduğunu. Elbette sizi, Bayan Dillard'ı, Dr. Hannigan'ı ve tatlı Florence'ı da hatırlıyorum." Dr. Hannigan'ın yeğeni düğünümüzde baş nedimeydi. "Hamilelikleri hatırlıyorum."

Burada durakladım, beklenmedik bir keder dalgası beni etkisi altına aldı. Gözleri dolan Callum elimin arkasına bir öpücük kondurarak yanımda olduğunu nazikçe hatırlattı.

"Ama bunun dışında," diye devam ettim boğazımdaki yumrunun etrafında, "her şey başka birinin düşünceleri gibi görünüyor. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da aynı kişi olmadığım, Callum. Ben senin ilk aşık olduğun kadın değilim."

"Değilsin," diye yumuşak bir sesle kabul etti.

Sonunda haftalardır içimi kemiren soruyu sordum. "Bu benim hakkımda hissettiklerini değiştirir mi?"

Tepkisi yüreklendiriciydi. Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi ve başını inanmaz bir şekilde sallayarak benden uzaklaştı.

"Bayan Reeves'in buraya getirdiği o çekingen kadına bayılırdım. Parlak ve hayalperestti, kendi gölgesinden korkuyordu. İçimdeki şövalyeye ilham verdi. Onunla aşkın zirvesine ulaştığıma, kalbimin daha fazlasını kaldıramayacağına inandım."

Onun geçmişteki benden bahsettiğini duymak zordu.

"Sonra," dedi, "seninle tekrar karşılaştım ve yanıldığımı anladım."

"Callum," dedim, tekrar haykırmaya hazırdım. Bir insanın asla ağlayarak tükenemeyeceğinden emin olmaya başlamıştım. Pek çok kez dökeceğim son gözyaşının döküldüğünü düşünmüştüm ama her zaman daha fazlası olduğunu keşfetmiştim. İyi ya da kötü, sonsuza kadar daha fazlası vardı.

Sağlam kolunu belime doladı ve beni kucağına almam için cesaretlendirdi. O tekrar konuşana kadar huzurlu bir memnuniyet içinde birbirimize sarıldık.

"Her parçanı ve parçanı seviyorum, o zaman ve şimdi ve çok fazla hata yaptığımı biliyorum, ama beni ve aptallığımı affedersen, yemin ederim ki gelecek her parçayı seveceğim."

Başımı kaldırıp güneşin altında altın sarısı parlayan gözlerine baktım. "Yaşayan en şanslı kadın ben olabilirim," dedim.

"Peki neden?"

"Çünkü sana iki kez aşık oldum."

Yüz ifadesi hayranlıkla yumuşadı, sözlerim ona dokundu, kederden uzak nedenlerle gözlerini yeniden doldurdu ve beni öptü. Bu bir başlangıç öpücüğüydü ve kendine has bir büyüğü vardı.

"Bana sırlarınızı anlatın, Bayan Hughes," dedi Callum, beni daha yakına çekerek. "Bana sizinkileri anlatın."

"Hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Bu bir sır mı?"

"Hayır," diye güldü. "Öyle değil. Nihayet, bende hiç yok."

Başımı omzuna yasladım ve gözlerimi tekrar kapatarak baharın ve sevdiğim adamın içimi ısıtmasına izin verdim.

"Ben de öyle," diye cevap verdim.

Teşekkür

Ailemin sevgisi ve sarsılmaz inancı olmasaydı bu kitap var olamazdı. Olmamam gerektiğini düşündüğüm zamanlarda bile bana yazar olmam gerektiğini söylemeye devam ettikleri için aileme teşekkür ediyorum. Güzel, kaotik çocuklarımızla hayatımızın tüm vahşiliğinde bile hayallerimin peşinden gitmem için bana zaman tanıdığı için kocama teşekkür ediyorum. Metin editörüm Beth Attwood, format uzmanım Lorna Reid ve kitap tasarımcım Crystal Narayana'nın sıkı çalışmaları olmasaydı bu kitap insan gözüne uygun olmazdı. Zalim Karanlık'ı parlattığınız için hepinize teşekkür ederim. Ve teşekkür ederim okuyucu, bu kitabın seni heyecanlandırmasına fırsat verdiğin için. Sevgilerimle.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.